

KOMÜNAR

SOSYALİZMDEN KUŞKU DUYMAK İNSANDAN VE ONUN GELECEĞİNDEN KUŞKU DUYMAKTIR

Mart- 2007 Sayı-16

Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi

MART HAZİRANDIR
ZİLAN İSE BİR ÇAĞRI

KOMÜNARDAN…

Şubat sayımızda komploya ilişkin bilmediğimiz ama hissettiğimiz bir manşetle çıkmıştık: "Yaşama hakkımızın olmadığı bir dünyayı başınıza yıkarız."

"Newroz, şubatın bittiği yerde başlıyor. Ya da Newroz başlarsa şubat biter demiştik" devamla. Anlaşılan o ki Komplocular Newroz'u şubata çevirmek istiyorlar. Newroz'un şubat'a çevrilmesine inat Newroz'u Haziran sıcaklığına dönüştürmek gerekiyor. Sözün anlamını yitireceği bir dayatmadır bu. Tek bu nedenle, fazla söze gerek olmadığını ve dünyayı başlarına yıkmanın zamanıdır diyoruz. Ve "Mart Hazirandır. Zilan ise bir çağrı" manşetinin bizim açımızdan her şeyi yeterince anlattığını düşünüyoruz.

Komplonun son hamlesinden habersiz hazırlamıştık gündemimizi. Dışımızda ki kimi sebepler de eklenince, yeterince hazırlanamadan ve gecikerek çıktık karşınıza. Anlaşılacağımızı umarak gelecek sayılarda daha güçlü buluşmanın sözüyle "Serkeftın" diyoruz.

D. selam ve saygılar

BENİ TARTIŞMAK DEMEK; BİR HALK GERÇEĞİNİ TARTIŞMAK DEMEKTİR.

Çok iyi biliyoruz ki, ciddiye alınabilecek, saygı duyulabilecek bir oluşumun ana özellikleri; düşmana da, halka da, dosta da kabul ettirildi. Son günlerde etrafımızda tekrar yoğunlaşan bir tartışma var. Özellikle Önderlik konusunda büyük bir tartışma var. Bu tartışma içinde düşman da var, işbirlikçisi de var, halk da var, bizler de varız. Düşman en üst düzeyde bizi ağzına alarak *"Amaçları, hedefleri nedir, nereye gitmek istiyorlar, ne olmak istiyorlar"* biçiminde araştırıp soruşturuyor. İşbirlikçiler de böyle; onlara göre bir Kürt önderliği olmaz, yöntemlerimiz çok tehlikeli, varlığımız bir bütün olarak onları en az düşman kadar korkutuyor. Halkımız ise geleneksel tarihi sezgisiyle, bu konuda bizi daha iyi anlıyor.

Tartışma uluslararası düzeylerde de var. Bu tartışma, *"Terör müdür, değil midir"* biçiminde sürüp gidiyor. Aslında sizler de, hazmetme sorununu yaşıyorsunuz. Oysa öncü en hızlı hazmedici olmalıdır. Hatta tartışmaların hazırlayıcısı ve lehte sonuç alanı olmalıdır. Biz bu konuda bağnaz ve dar ulusalcı yaklaşım içinde olmayacağız. Tartışmanın en kapsamlı bir insani devrime yol açması için ne gerekiyorsa onu yapacağız. Devrimin gelişimine, bu nitelikte değer verdiğimiz biliniyor. Şimdiye kadar yapılan; daha çok buna hizmet eder niteliktedir.

Son Newroz olayları bu açıdan da değerlendirilebilir. Ortaya çıkan bu tartışmalı duruma, kimlerin nasıl yanıt vermek istediği, oldukça dikkat çekici gelişmeler olarak kendini daha şimdiden sadece ülkeye değil, uluslararası ortama da tartışmalı bir biçimde hissettirdi. Düşman cephesinden gelen yanıt; oldukça derli toplu ve her türlü imhayı içeren bir acımasızlıkta. Önüne ne çıkarsa ezip geçen, geleneksel ve barbarca bir politika, bir saldırı biçimindeydi. Düşman cephesinin hiç yadırgamadığımız ve beklediğimiz bu yönelimini, halk ve az çok insani anlayış ve tutumda olan dostlar görüp, öğrenip, değerlendirsinler diye, bazı gerçekleri ortaya çıkarmaya özen gösterdik.

Çok utanmazca ve rezilce bir saldırı olayı yürütmek istediler. Aylarca önce her türlü tank, top, görülmemiş yoğunlukta asker, her türlü birlikler ve uçaklar hazırlatıldı. Olası direnme odakları etrafına yerleştirildi. Ve kendi deyişleriyle çok açıkça *"Bir korku dünyası yaratarak sonuç almak"* istediklerini herkese gösterdiler. Bizim de yaklaşımımız; daha çok ne olduklarını ortaya çıkarmak, niyetlerinin, uygulamalarının ne olduğunu, halkımıza ve dünyaya göstermekti. Düşman kendini, *"Bir ayaklanma olacak, biz de buna çare olarak bastırırız"* havasına kaptırmıştı. Biz de özgürlük yürüyüşümüzü kesintisiz sürdürerek, durduramayacağı büyüklükte bir yanıtla karşılık vermiştik. Sonuçta, her zaman olduğu gibi filin hareketlerine, karınca hareketiyle karşılık verme gibi bir durumla yüz yüze bırakıldık. Ve belki de bir kaç küçük karıncayı ayağı altında ezdi, ama kesinlikle yürüyüşe devam edildi.

Halk savaşının böyle genel bir rotası vardır. Bizde de sürekli yaşanan budur. Fakat düşman kendini ele verdi, kendi yandaşları, müttefikleri içinde bile ne kadar barbar

olduğunu gösterdi. Ve denilebilir ki, bu sistem içindeki en tehlikeli rejimin nitelikleri ortaya çıktı. Bunun kabul edilemeyeceği, biraz teşhiri, hatta tecridi konusunda ciddi bir durum ortaya çıktı. Ve süreç içerisinde etkileri giderek daha fazla ortaya çıkacak. Halkın, daha kapsamlı biçimde, kendi gerçeklerini görmesi söz konusu. Özellikle son yılların, hatta yüzyılların körleştirdiği, duyarsızlaştırdığı Kürt gerçeğini, oldukça unutulduğu gafil bir durumdan yavaş yavaş sıyırarak, kendini tanımaya başlamasıyla; daha ciddi, daha az korkuyla ve *"Ölüm kader değildir, kurtuluş da mümkündür"* biçiminde bir duygu ve düşünce arayışı içine çekti. Ve şu anda halkta en yoğun yaşanan olay budur. Bu iş, ilk defa bir gerçeğin ve şakası olmayan bir gelişmenin ağır basan yönüdür.

Özgür bir yaşam mümkündür: Biz öz yaşam denilen olayın içine giriyoruz. Eski, sefil, her yönüyle kendini inkar eden, "Benden bir şey çıkmaz, benden adam olmaz, ölmüş bitmişim" türünden, hepinizi yoğun biçimde etkileyen bu iflah olmazlığın aşılabileceğine dair bir inanç, bir kararlılık artık söz konusudur. Bu, ulusal ve tarihi çapta yeni bir kavrayış ve karara ulaşma anlamına da geliyor. Daha çok incelemek gerekiyor. Gelişmelerin veya asıl dava konusu olması gereken devrimin esas sahiplerinin durumunun gözlemlenmesi, araştırılması gerekiyor. Bu durumda halkın, devrimin yoluna sokulması, devrimin yönteminin, hedeflerinin, örgütünün ve eyleminin bu derin uyanış temelinde halka verilmesi kolaylaşır ve daha soylu değerler ortaya çıkar.

Unutmayalım ki bu, ilk defa kendini dışa vuran geniş bir imkan ve olanakla, bundan sonrasını getirebilme özelliğine sahip bir çalışmadır. En ilginç gelişmelerden birisi de, geleneksel işbirlikçi dediğimiz yabancıya uşak olan, hizmetçiliği çok basit kişisel, ailesel çıkarlar temelinde yapan kesimde görülüyor… Halkımızın tam da ölüm-kalım günlerinde ve yeniye doğru adım attığı bugünlerde yanı başımızda bitiyor; *"Böyle bir önderliğin yöntemleri Kürt halkını bağlamaz"* diyor. Kürt halkı derken, aslında sadece işbirlikçi sülaleyi kastediyor. Devlete, *"Biz farklıyız, biz sizin kapınızda ancak uşak olabiliriz"* diyor ve kapılarından ayrılmıyor. Halen orada düşmanla, Newroz'un, yeni gün doğuşunun halkımıza getireceklerini nasıl önleyeceklerini köklü tartışıyor ve köklü kararlara ulaşmak istiyor.

Bu, aslında bir rastlantı değil; tarihte olup bitenin, yüzyıllardan beri yaşadıkları bir gerçeği çok trajik, trajikten de öteye, alçakça bir biçimde ortaya koyuyorlar. Ankara kapılarında neyi tartışacaklar? *"PKK Önderliği nedir, nasıl yenilir, Kürt halkını yeni bir takım gelişmeler içine nasıl itiyor, öz kimliğe nasıl kavuşturuyor"* bunu görüşecekler. Ardından bunu önlemek için tedbirlerin neler olabileceğini ve askeri-siyasi ajanlık temelinde ne varsa onu görüşüp değerlendirecekler. Birlikte halkı bastırma! Bunlar yüzyıllardan beri bu işi yapıyorlar. Halk o zaman dilsizdi, öncüsüzdü, sessizdi, dolayısıyla işlerini açığa çıkmadan yapıyorlardı. Fakat PKK'nin ortaya çıkışının kendine has bazı özellikleri vardır. Her şeyi ortaya çıkaran ve kimin ne olduğunu açıkça gösteren özellikte olduğu için, bunları da açığa çıkarmak zorunda.

Halk devriminin bir çok özelliğinin sökün etmesi, kendini gün yüzüne çıkarması söz konusudur. Öyle bir gün yüzüne çıkarma ki; bu senenin karını gördük, halen nasıl bu bitkiler kendilerine gelemiyor, yine kayalıklar altında zor bela başını uzatan bir bitki sararıp solmuş olarak nasıl çıkıyorsa, bir halkın öyle boy vermesidir. Çok katı, dondurucu bir soğukta ve çok sert bir kayalık altında sararıp solmuş olarak filiz verme gibi bir durumla gün ışığına, tarih sahnesine çıkması söz konusudur ve bu önemlidir. Hassaslığı ve nazikliği kadar umut vaat ediyor, ama aynı zamanda çok tehlikeli, dikkat edilmezse rahatlıkla biçilebilecek bir durumdadır. Şimdilik hassasiyetimiz, duyarlılığımız, tedbirimiz bu nedenledir ve sonuna kadar geliştirilmelidir.

Gün yüzüne çıkma olayı halk gerçeğimizde kesinlik kazanıyor. Sizler de az çok bir öncü olarak yeniden şekillenirken, bunu değişik bir düzeyde yaşadığınızı göz ardı etmemelisiniz. Mevcut şekillenme; eskinin ağır ve aşırı baskıları altında, oldukça çarpık, heyecanlı, ikircikli ve tereddütlü ama, en az o kadar da umutlu oluyor. Siz de netlik, kimlik sorusuna cevap vermeye muhtaçsınız. Unutmayın ki öncü oluşumu, bunu öncellikle kendi içinde gerçekleştirmekle mükelleftir. Öncü, halk bünyesinde, halkın siyasal, kültürel, sosyal gelişmesini öncelikle kendi içinde gerçekleştiren bir hareketin adıdır. Yüzyıl sonrasının, kendi dar yapısı içinde gerçekleştirilmesidir. Dolayısıyla öncüyü oluşturma, bütün yönleriyle öncüyü değerlendirme; onun oluşum özellikleri kadar, olumsuz veya aşılması gereken yönlerini aşma, edinilmesi gerekeni edinme, olumlu olanlarını benimseme, öncünün hep kendi içinde gerçekleştireceği işlerdir.

Son yıllarımızı öncüye hasretmemiz yerindedir ve gereklidir. Öncü kazanılmadan, toplumsal gerçekliği dönüştürme başarılamaz. Öncü kazanılmadan halk kazanılamaz. Öncü başarı yoluna sokulmadan, halk başarı yoluna çekilemez. Çok yoğun bir uğraş tamamen bu nedenle veriliyor. Önderlik de, buna çözüm olabilme gerçeğidir. Önderlik, gelişmeleri başlatırken, devrimcileştirirken, yeniden oluştururken, toplum ve ulus gerçeğini açığa çıkarırken, bunu önce kendi kimliğinde gerçekleştirmek durumundadır. Önderlik; ilerde bütün bir toplum içinde, bir halkın yeniden özgür oluşumunda yıkılacak her şeyi yıkmak kadar, yapma işini de gerçekleştirendir. Bunun için önce araştıran, daha sonra ayrıştıran, yıkılması gerekeni yıkan, yapılması gerekeni yapan, bunu siyasi, kültürel ve ruhi bütün boyutlarda yerli yerine, iç içe oturtulmasını sağlayabilendir. Ayrıca amansız düşman takibi ve imha seferleri altında olduğunu bilerek, düşmana karşı koyuşla birlikte, burada başarıyı esas alan bir tempoyu tutturan ve kendini yanıltmayandır. Eğer adına PKK'de önderlik diyorsak, bu biçimde gerçekleştirmekten başka çare göremeyen, bir ön yürüyüşün, en önde yürüyüşün de adı oluyor, kendisi oluyor. Öncü daha çok kendini buna göre ele alan, hazırlayan ve en önde gelen hareket oluyor. Bu tartışılmaz; bu edinilir, buna ulaşılır. Bizim yürüyüşümüz de, şimdiye kadar bu temelde oldu.

Şimdi herkes tartışıyor. Tartışmanın ağırlıklı yönü ben oluyorum. Nedir, kimdir, ne yapmak istiyor, nasıl yürüyor, nasıl kuşatırız, nasıl etkisizleştiririz; gece-gündüz, düşmanın gündeminde ve yandaşlarıyla birlikte düşünce üreterek, sağır politika geliştirerek halletmek istedikleri bir numaralı sorun bu. Tartışmaları gittikçe çok daha yaygınlaşıyor. Ayrıca, çok ucuz politikalarla birlikte; tehlikeli olanları kadar, komik olanları da geliştirmek istiyorlar. Şimdiye kadar biz, bu politikalar karşısında başarılı çıktık ve gelişmeyi tayin eden biz olduk.

Halkın serhıldanlara son katılımı; önderliksel çıkışı onaylamasıdır. Hem de ölümüne onaylamasıdır. Kürdistan halkı, PKK biçiminde somutlaşan önderliği, esas itibariyle de bizim yürüttüğümüz önderliği onaylamıştır. Kendimizi oya sunmadık, seçime sokmadık ama halk, ölümüne ve hiçbir talimat bile almadan, kendi ruhunun derinliklerinde, kendi sezgisiyle nasıl yürüyeceğini, hangi sloganla, haykırışlarla ve tempoyla yürüyeceğini ortaya koymuştur. Demek ki en önemli bir gerçeklik de; önderliksel çıkış kadar, halkın candan katılımıdır. Onaylamaktan da öteye müthiş katılımıdır. Bu, önemli bir saptamadır.

Halkın söylediği söz, belirleyici sözdür. Halk etkin biçimde kararını verdikten sonra, herkesin akıllı olması gerekir. Halka saygı duyanlar ve 'biz de bu halktanız' diyenler varsa; onun kan bedeli olan yürüyüş kararlılığına bağlı olmalıdır. Dolayısıyla mesele,

öncülük düzeyinde ele alınacaksa ve bunlar halkın insanlarıysa; öncü, halkın çok iyi kanıtladığı ve kanıyla "varım" dediği gelişmeye ayak uydurmalı, eğer öncülük edebiliyorlarsa öncülük etmeli ve bunu koruyup geliştirmelidir. Bu eskisi kadar, hatta eskisinden çok daha güçlü bir halk emridir veya halkın kendisine bağlı olanların çıkarması gereken bir sonuçtur.

Halk bizimledir, halk Önderlikledir. Bu artık tartışılmaz ve kesindir. O açıdan militanlık, komutanlık ve önderlik yapan; kendini halk yerine, önderlik yerine koyup şarlatanlık, hırsızlık ve düşkünlük yapamaz. Keyfine göre hareket edemez; halkın istemi, halkın benimsediği önderlik neyi emrediyorsa, öyle emir alır ve öyle yapar. Militanın, bu yılın Newroz olaylarından çıkaracağı en önemli bir ders de budur. İrade ve karar gücü haline gelen halk yürüyüşünün bağlandığı bir Önderlik gerçeği var. Bu açıdan önder militanın, bütün gücüyle onun emrine girmekten, onun özelliklerini yaşamaktan başka bir görevi olamaz. Bunu kendinize kabul ettireceksiniz. Eğer halk adına çok söz söylemek isteyen, *"Ben de halktanım"* diyeniniz varsa, bunun anlam ve önemini kendisine özümsetmeli.

PKK Önderliğinde, PKK militanlığında fedakarlık, çaba ve karşılık düzeyi nedir? Bunlar iyi göz önüne getirildiğinde; önde gelen militanların tamamen büyük bir fedakarlık ve yaratıcılıkla kendini vermek isteyen, onu da ortak devrimci gelişme için harcayan, her şeyini adayan bir karakterde olmaları gerekir. Dolayısıyla bununla çelişme, adına ne denilirse denilsin düşman etkisi, sınıf etkisi, kalıntılar, son tahlilde felç eden ve kaybettiren bir tutum oluyor. Militan artık böyle yaşayamaz. Militan, her zamankinden daha fazla kendini, halkın o kesin yürüyüş kararına bağlı hisseden, engel tanımayan; değil engel olma, engel teşkil etme, geriye çekme, bunlara asla şans vermeyen kişiliktir. Artık bu, günümüzde emredici oluyor. Tartışılmaması ve günümüzde başarılması gereken, şimdiye kadar tartışmalarla, kararlarla oluşturduğumuzun somutluk kazanması ve son seçimde büyük bir güç olarak tamamen yaşanılan özelliklerin toplamı olunması gerekir. Militanların da, Newroz olaylarından büyük bir hassasiyetle çıkarabileceği en temel sonuç demek ki budur.

Artık bunlara da söyleyelim ki, bu işler yürüyecek. Yani ölümün kefeni yırtıldı, yaşama coşkusu, yaşama özsuyu artık kendini gösteriyor. O halde siz de kendinizi bununla yaşatmaya çalışın. Fakat bu lafla olmaz, bu kendini aldatarak hiç olmaz. Bu işin kanunları var, bu işin ruhu var. Cesaretiniz varsa, gücünüz varsa öyle yapalım. Bazılarınız saflarımızda arpacık kumrusu gibi düşünüyor: *"Neydi bu başımıza gelen"* diyor. Bunlar size yakışmıyor. Uçuşlarınız yarasa uçuşuna benzememeli, gün ışığı doğmuştur. Ötersenizde sabah kuşları gibi ötün! Bunun için bir halka inanmıyorsanız; en azından hak sahibi, zulme uğramış veya yaşaması gerekir dediğimiz insanların yaşam tutkularına saygılı olmalısınız. Katkınız böyle olacaksa yapın, onu esirgemeyin. Fakat hangi kişilikle, hangi dille, hangi yürekle yapacaksınız? Bunlar lafla olmuyor.

Ben kendimi acımasız bir biçimde, yirmi yıldır bu eyleme yatırdım, ki onun daha öncesi de vardır, belki de on yıldan fazla, hazırladığım ülkeyi alacakaranlıktan, buz gibi, her türlü baskının egemen olduğu ortamlardan umutlu ve çok diri olarak bu günlere getirdim. Bazıları halen bu günlerde bile ciddi bir kalkışı, dirilişi sağlayamıyorsa, onlar kendilerini çok çürümüş ve işe yaramaz olarak değerlendirip çöp tenekesine atmalılar. Yani biz, bu yeni oluşumun bu aşamasını başka türlü nasıl yaşatabiliriz? Başka türlü nasıl kendimize yedirebiliriz? İnsanlar sübjektif varlıklardır. Kendilerini tanrı yerine koymaktan tutalım, en zavallılar konumuna getiren, işte bu anlamda doğada eşine rastlanmayan varlıklardır.

Gerçeklik; sübjektivizmi can alıcı dönemlerde aşabilme gücüdür. Biz bu aşamada gerçekçi olacağız: Ne eskinin tanrı kulları ve kendini tanrı yerine koyma, ne de çok zavallı, sinek kadar bir değerde bile görememe. Bu durumlardan kurtulup, gerçeğe geleceğiz. Başka uluslar, gerçekliği bazı dönemlerde ve ileri düzeylerde yakalamışlardır. Biz de bu aşamada yakalayacağız. İnsanlık gerçeğidir bu, bilim gerçeğidir. Ve her türlü kültür gerçeğini -ki çağdaş özellikler taşır- yakalamak durumundayız. Bu açıdan sübjektivizme son vermek gerekiyor.

Hayali kuvvetle, hiçlik duygusu kadar onun diğer yüzü olan aşırı benlik, bizim gerçekliğimizde artık kabul görmeyecektir. Bu anlamda gün, gerçekleşme günüdür. Newroz'un zaten diğer bir anlamı da yeni gündür. Bu, tarihimizde de benzer anlamlara gelmiştir. Gerek baharın gelişi, gerek baharda doğanın dirilişi, çok sert zulüm rejimlerinin yıkılışında önemli bir anlam ifade ediyor. İşte bu gün de gerçekleşen tamı tamına budur. Yetmişinde de olsanız, yakaladığımız yeni doğuş budur. Bunu derinliğine yaşayan, sadece düşman, işbirlikçiler veya halk olmamalı, en başta sizler olmalısınız. Diriliş sizde çeşitli yönleriyle gerçekleşmeli. Önder olan; böyle günlerde kendini hakkıyla gerçekleştiren ve bu gücü gösterebilendir.

Ben hiçbir zaman sizin zayıflıklarınızdan, yeniye, gerçeğe bağlılık durumunuzdan korktuğum kadar, ne düşmandan, ne halkın zayıflıklarından, ne de işbirlikçilerin ihanetinden korkmadım, çekinmedim. Telaşlı, ikircikli, kararsız, ikide bir düşen ve sağa-sola dökülen öncü en tehlikeli durumu ifade eder. Böyle olmaktan kurtulursanız, bugüne en anlamlı karşılığı vermiş olursunuz. Yeni günde bu temelde yenileşmek, size en yaraşır olanıdır. Bu temelde tartışmalarımızı derinleştiriyor ve daha fazla da kesin karar ve emir sürecine dönüştürüyoruz. İyi bir iş; başarılabilecek, başarmaya en yakın olduğumuz bir aşamanın işi oluyor. Ben bu işte sonuna kadar varım.

Gördüğünüz gibi, değişik bir biçimde ve eşine ender rastlanan bir tutum, davranışla, adeta kaşla göz arasında buraya kadar, bugüne kadar ulaşabildik. Bu ne yürüyüşüdür? Yürüyüşten öteye ne tür bir maraton koşusudur, gösterdik. Yaşama karşı en çekinceli, en tereddütlü, en araştırıp soruşturan, en zayıf karşılayan, ama buna rağmen iğne ucu kadar da olsa doğru bildiğimize yakışan, onu esas alan, onu savunan, örgütleyip eyleme dönüştüren ve böylece büyük yürüyüşü gerçekleştirebilen kişi oldum, en iyisi oldum. Eğer benim yürüyüşüme ayak uydurulsaydı, bu işi inanılmaz bir biçimde, düşmanı daha uykudayken tümüyle bastırıp, çok az bedelli bir zaferle kapatabilirdik. Yine böyle yaptık, ama benden kaynaklanmayan nedenlerden ötürü tam istenildiği gibi olmadı. Zaten halen araştırıyor, tartışıyorum, kendimi daha az hatalı kılmak, daha da sonuç alıcı bir tarza giriş yapmak için değerlendiriyorum.

Ne kadar gerekli, ne kadar gereksizsiniz, bunu hesaplıyorum. Zaten siyasetin özü de budur. Bizim eylemimizde, toplumda yaşadığınız ve hatta mahkum olduğunuz veya benimsediğiniz, bir çok olumsuzluk kesinlikle yoktur ve bu kabul edilemez. Biz, insan yüreğinin en coşkulusuna, en fedakar olanına, yasa-sınır tanımayan cesaretine hitap eden; yeri midir, zamanı mıdır demeyen, doğru neyse ona göre davranan, bu konuda asla küçük hesaplara da yer vermeyen, fakat büyük hesap için küçük hesapları da gerektiğinde bir tarafa iterek, yürüme gücünü gösteren ve buraya kadar başarıyla gelebilen bir önderlik hareketiyiz. Anlayalım, kavrayalım ve mümkünse birlikte yol alalım. Gücünüz varsa, bizim kadar yürüyeceksiniz. Yani en azından sağa, sola veya geriye doğru çekmeyeceksiniz. Özellikle mücadelenin önüne geçip de zaaflarınızla engel olmayacaksınız. Öncüler için böyle bir yürüyüş gerekli.

Çocuklar bile son yürüyüşlerde nasıl korku verici bir biçimde yürüyorlarmış. Gazetelere yansıdı: Barikatlar, panzerler tarafından kaldırılırken, onlar iki dakika geçmeden tekrar bu barikatları kuruyorlarmış! Bu bir saptamadır, bizim en genç yürüyüş kollarımız böyle savaş verirken, komuta yönetiminde yer alanların ipe sapa gelmez durumlar içinde kalmalarını kabul etmek mümkün değil. Sizde bunların dikkati, duyarlılığı yok! Çocuklara ve gazetelere bakarsanız, farkı o zaman görürsünüz! Ve bu ciddi bir uyarıdır! Çocukların önünde engel olmayın, uyarıyorum!

Son yıllarda öncülük adına hareket eden komünist partilerin içine düştüğü durumdan ötürü en yüce amaçların, umutların, başına nasıl bela getirildiğini biliyorsunuz. Bu tehlike bizde de var. Biz bu tehlikeyi ne pahasına olursa olsun, ne biçimde olursa olsun aşmak zorundayız. Yıllardır çok sayıda ortaya çıkan o sömürücü ve baskıcı sınıf hareketleri gibi olmayalım. Bizde sosyal oluşumlar gerçekleşiyor; bu sosyal oluşum emeğin lehinde olmalı. Bunun dışında bizim bir çıkış yolumuz yok. Bu büyük bir dünyadır. Sosyal gelişmemiz Ekim Devrimi'ne benzer, hatta onu birçok yönüyle belki de aşabilecek bir dünya olabilir. Onun hatırına oluşumumuzu özgün kılalım, toz kondurmayalım, önce buna inanalım ve inandıktan sonra gereklerini yapalım. Bu çok önemli.

Gençsiniz, her şeyini yitirmişlerin içinden geliyorsunuz. Yeniyi kazanmak mümkündür. Yeni oluşumu yakalayabilirsiniz. İşte bunun için yazın, tartışın, örgütlenin, eyleme geçin. Dikkat edin; mühim olan sizin bireysel kazancınız değildir. Bir sosyal oluşuma, insanlığa çalışalım ve ona kendimizi adayalım. Bunun için de öncelikle politik düzeyinize bakın, ne kadar zayıf. Nasıl halen her alanda 'ben' deyip de başka bir şey denilmiyor?

Görüyorsunuz ki, gerçekleşenler büyük, tartışmasız ve emredicidir. Başka türlü ne söylenebilir, ne de buyrulabilir. Gösterilmesi gereken en yüce fedakarlık gösterilmiştir. Yapılması gereken en cesaretli çıkış yapılmıştır. Geriye kalanlara düşen görev; şehit düşenlere saygıyla bağlı olmaktır. Buna layıkıyla bağlı olabilmek; verilen bu çerçevede önderliğe ulaşmayı ve bunu gerçekleştirmeyi de bilmeyi içerir. Veya şimdiden lafta bir bağlılık biçiminde bırakmak istemiyorsanız, emredici bir çok görev vardır. Onlara koşmak ve başarmak gerekir.

Biz de bu temelde, başta çok değerli Newroz şehitlerimize olmak üzere, ayağa kalkan halkımıza söz veriyoruz. Bunun için en başta gelen görevimiz; tarihimizde tüm ayağa kalkışların, başına gelen ağır yenilgileri yaşamamak ve tam tersine, kesintisiz olarak güçlenen özgürlük yürüyüşüne, elden ne geliyorsa katkıda bulunmaktır. Başarıyı bu temelde mutlaka sağlama bağlamak gerekir.

Bu hesap sorma gününde, şu soruyu da kendimize sorarız; bu örneklerle de karşı karşıya gelseydik, bir halk adına o örneklerle de savaşsaydık, M. Kemaller'in karşısında yetmişlik Seyit Rızalar, Şeyh Saitler ne yaptı? Bu sorudan bizim gibi gençlerin çıkardığı sonuç; hepsinin intikamını almak ve mevcutları karşısında hesap sormayı bu temelde tarihleştirmek, madem kendileri davet ediyor, davetiyeyi onlara ağır ödettirmektir. İşte sizinle bizim kararlılığımız böyle gelişmelidir. Tarih bilinciniz biraz varsa; buna karşı bir intikam andınızla ve daha da fazlası, yok edici bir güce karşı her şey özgür yaşam için diyerek, gençliğimizdeki bu gücü, bu temelde seferber ederek; kararsa karar, uygulamaysa uygulama ve her düzeyde bunu yapma olmalı. Düşman bundan başkasına fırsat tanımıyor. Orta yolculuk, her türden boyun eğmecilik, sadece çok daha sefil bir imhaya zemin hazırlar. Ve tarihte, başa getirilenlerin daha da katmerlisini başa getirmeye yol açar.

Oldukça zorlanan bir alandayız; düşmanın her türlü imkanlarıyla sıkıştırması söz konusu, bunu dikkatli değerlendirmeliyiz. Bu nedenle günler asla değersiz geçirilemez, kıymetsiz geçirilemez. Sorumluluklar ağır, yerine getirilmesi gereken görevler büyük, bize düşen roller büyük, gücümüz de var. Varsa bireysel düzeyde yetmezlikleriniz, hızla aşın. Son derece aydınlatıcı yaklaşıyoruz. Başarabilmenin koşulları vardır. Dolayısıyla ciddi, sonuç alıcı yaklaşalım. Bu devrim yalnız benim şahsi davam değil. Kişilerin ötesinde, mutlak anlamda bir halkın davasıdır. Hatta bir insanlık davasıdır. Zaten bir kişinin bu kadar yüklenmesi de bu nedenledir. Dolayısıyla sizin en hayati davanızdır. Benden daha fazla sizin davanızdır. Dava adamı olabilme, davamızın gereğini yerine getirebilme anlamında sizlerin iddiası da büyük; gerçekleştirmenizin de o denli başarılı olması gerekir. Bu bir borçtur. Hiçbir gerekçe ile savsaklanamaz. Geçmiş nedenlerle, gerekçeler sunularak yapılamaması veya eskisi gibi başarısızlık kabul edilemez.

Şimdiye kadar her şeyimizle umut, cesaret ve başarı olduk. Haklı olarak sizlerden de bunu bekliyoruz. Bu çalışmalarda kendi ihtiyaçlarımdan ziyade, öncünün ihtiyaçlarını göz önüne getirerek; gerekli çabayı sergilemek istediğimi biliyorsunuz. Mesele benim yapılış tarzım değil, sizin yapılış tarzınıza bir şeyler verebilmektir. Ben kendimi az çok düzeltmiş sayılırım, mesele sizi düzeltmektir. Bana kalsaydı, yirmi yıl önce bunu çok daha güçlü bir biçimde hallederdim. Fakat sürekli benimle olmaz, çok şeyler söyledim, çok şeyler yaptım; yine de çok şeyler söylemek mümkün. Büyük tartışma var; her gün yeni durumlar gelişiyor ve biz en iyisini yapmalıyız.

Yeniden oluşumun bir çok yönü üzerine cesaretle yaklaşım gösterilmeli. **Devrim, her zaman kendi yasaları dahilinde kesin yürümeyi dayatır. Sonuna kadar bu yasaları işletelim.** Tutucu olmayacağız, fakat çığırından da çıkarmayacağız. Sıkıntıları olan, sıkıntılarını atsın; kendini birçok yana yatıran kalksın; kendini isyana çekebilecek olan çeksin; hepsine varız. Asırlık sorunlarımızı çözüme kavuşturuyoruz. Bu, gerçek bir çözüme kavuşturmadır. PKK; sorunları ilk defa çözüme kavuşturan bir harekettir. Belirleyici sonu koyuyor ve cevabı biz veriyoruz.

(...)

En kapsamlı tartışmayı benim üzerimde yürütebiliriz, basında da epey tartışılıyor. Her anlama gelebilecek tartışmalar yoğunluk kazandı. Beni tartışmak demek; bir halk gerçeğini tartışmak demektir. Özellikle özgürleşmeye doğru yürüyen bir halkı tartışmak; daha çok kendimizi anlayabilmek demektir. Her yönüyle tartışılsın, gizlisi saklısı kalmasın. İnsan her an, özellikle tarihi bir süreç içerisinde doğruyu yakaladı mı, o insanın başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Zaten pratiğimiz daha şimdiden bunu düşmana bile kabul ettirmiştir.

Bizim için *“Ellerinden geleni ardına koymasın”* diyorlar. Bu, şunu gösterir: Demek ki, elimizden gelen bir çok iş yapılmıştır. Diğer bir sorun da şudur; tam hükmediyor muyum, etmiyor muyum? Mesele hükmedip etmemek değil, bazı doğruları egemen kılmadır. Şu anda da tam olarak egemen kıldığımı söyleyemem, ama boşa çıkarıldığımızı da kimse söyleyemez. Hele sizleri, tarihte, özgür temelde asla zapturapta alınmamış doğrular temelinde yürütebilmek önemlidir. Bu bizde sağlanabildi. Daha da yapacağız. Ben bir çok şeye öfkeliyim, biliyorsunuz. Bu yaşıma rağmen daha da hırslıyım. Bizi çok yorsanız da, bu şekilde yapacağımız işler halen var. Sizin sandığınız gibi veya yaptığınız gibi bırakmayacağız; hizaya ve doğruya getirmeye çaba göstereceğiz. Siz engel olmayın, tepkici olmayın. Yüzeysel olarak verdiğiniz sözleri de derinleştirerek, karşılık verin. Ben de kendimi doğruların emrine, hem de buyruksuz soktum.

Eskiden şunu diyordum; biraz önemli bir aşamayı aştıktan sonra dinlenirim. Şimdi

bakıyorum ki bu, büyük bir kendini aldatmaydı. Her geçen gün, diğerinden daha fazla çabayı gerektiriyor. PKK'de kural bu. Şimdiye kadar hep böyle oldu. Bundan sonra da, herhalde bu tempo kolay kolay düşmez.

Ben devrimin yükünü yirmi yıldır taşıyorum. Benim ilk eylemim, Kızıldere olayı nedeniyle 31 Mart'ta oldu… 12 Mart faşizmine karşı ilk boykotu biz yaptık. O günden bu güne kadar Türkiye Devrimi de dahil olmak üzere ve giderek uluslararası çapta da devrimci değerleri çiğnetmemek için mücadeleye kendimizi oldukça verdik. Yirmi yıldır bu işe önderlik yapıyoruz ve buraya kadar geldik. Fakat henüz bıkma, yorulma yok. Tam tersine, direnen bütün devrimcilerin anısını temsil etmeye çalışıyoruz. Yapılan işkencelerin hesabını sormaya çalışıyoruz. Buna katılın! Devrimcilerin kanı boşuna akmadı, çekilen işkenceler boşuna çekilmedi. Binlercesi Avrupa'da, on binlercesi ülkede kendini yere attı. Yine ayakta tutulması ve korunması gereken değerler var. Benim gibi siz de vicdan sahibi olun veya bu değerlere bağlı kalın. Şehitler sahipsiz olmamalı.

Ben yaptıklarımla kesinlikle övünmüyor ve vazgeçilmez bir görevdir diyorum. Fakat işler tehlikede. Sahip çıkılması gereken değerler var. Bu herkesin, az çok insanım diyenin bir borcudur. Onun için sıkılmayın, öfkelenmeyin, bu borcu ödememiz lazım. Bu şeref borcudur, namus borcudur. Artık ben elimden geleni yaptım. Çerçeveler çizdim, kanallar açtım, silahlar edindim. Hepsi tek tek sorumluluğum altında gerçekleşti. Hiç olmazsa bundan sonra siz de, kendinizi kaybetmeyin, bırakmayın.

Çalışmaları, çabaları bırakmak istemiyoruz. Halkın özgürlük yürüyüşü esastır. Her şey bu yürüyüşe bir başarı şansı verdirmek için olabilir. Hepiniz ancak bu yürüyüşe destek olabilirsiniz. Bu temelde ise, yaşamımızın bir anlamı olabilir. Varım diyorsanız, ne mutlu size. İyi hesap yapın, oldukça fedakarlık ve çaba isteyecek bir görevdir. Karşılığını beklemeden sergileyin, gerekli olan da budur. Bu, yalnız ulusal kurtuluş için değil; Türkiye'de demokrasi ve dünyada sosyalizm için de gerekli. Buna değer veriyoruz.

Bu temelde çalışmalarımıza sizlerle devam edeceğiz. Güzel günleri yakalamış durumdayız. Ne kadar zor olursa olsun, hizmet ediyoruz, yeniden birbirimizin yaratılışına yardımcı oluyoruz. Bu bir devinim dünyasıdır, yeni oluşum dünyasıdır. Bu yaşıma rağmen 'ben de varım' diyorum. Halkların davası için bu işe katılıyorum. Bu halk da bizden bunu istiyor. Biz de böyle katılalım. Umarım şimdiye kadar çektiğimiz sıkıntıları, halkımızın davasında iyi yer etmekle unutursunuz. Bu temelde İsveç'e de gidebilir, dağdan, zindandan da gelebilirsiniz. Bütün bunlar, mutlaka yerine getirilmesi gereken işlerdir. Varsa eksikliklerimiz, 'kusura bakmayın' deriz. Ben de şimdiye kadar yaptıklarıma bakarak, sizi suçlamıyorum. Ama bundan sonrasını daha iyi ve başarıyı esas alma temelinde yapalım.

Birileri kalkıp da *"Bastıracağım, yok edeceğim"* diyorsa, biz de şunu söyleyeceğiz; 'bırak zalim, biraz nefes alalım, biraz kendimizi tanıyalım, fazla bir şey istemiyoruz. Bizi bu kadar düşürme; bizi bu kadar hiçe sayma; bu kadar sürme bizi! Yeter bu kadar vurduğun, düşürdüğün ve sürdüğün!' Evet, bu sözü söyleyeceğiz. Kaldı ki aşırı bir söz de değil. Kendimizi tanıdığımızdan beri, ilk günde bu sözü söyledik, şimdi de söylüyoruz. Bu, söylememiz gereken sözdür de. Ama şimdi bunu öncüye, halkımızın savaşımına daha yaraşır bir biçimde söylemek istiyoruz. Mesele budur. Abartmıyoruz ve kendimizi her şeyin yerine koymuyoruz. Bir hizmettir, kabul görürse ne mutlu bize!

Halkımız kabul etmiştir, bundan mutluluk duyarız. Sizler de değerli görüyorsunuz, katılıyorsunuz; biz bundan da mutluluk duyuyoruz. Fakat her şeyden önce görevlerimiz de vardır. Halkın da, sizlerin de savaş ve mücadele görevleri vardır. Görev de

her şeyden önce gelir. Bu görevler de, ancak bütün tedbirleri alınarak, bilinçle ve örgütle üzerine yürünerek başarılır.

Her zaman söylediğim gibi, görevleri başarmaktan başka bir yürüyüşümüz, bir yaşamımız olamaz. Dolayısıyla sadece başarıyı isteyenler değil; başarıya mutlak anlamda mahkûm olanların öncüleriyiz; kendileriyiz. Hep bunun çabası içindeyiz. Elinizden geldiğince çok duyarlı, en ufak bir ikirciklik, yetersizlik içine anlamsızca düşmeden katılmaya çalışın. Partimizin de kanıtladığı gibi; daha fazlasını başarmayı büyük bir şans olarak değerlendirelim. Başarıdan başka hiçbir şeyi kabul etmeyelim.

Her gün hepinizle sonuna kadar ilgilenmeyi; bütün meseleleri yoğunca tartışmayı, çözüme götürmeyi isteriz. Bütün Parti için, halkımız için bu hizmeti amansız bir biçimde, bundan sonra da sürdüreceğiz. Umarım siz de böyle sürdürürsünüz ve başarırsınız.

KKK Yürütme Konseyi Üyesi Cemil Bayık Arkadaş İle Önder Apo'ya yönelik imha girişimine ilişkin Yaptığımız Röportaj

KOMPLODAN BAHSEDİYORSAK, KOMPLO SON ADIMINI ATMIŞTIR. BU DURUM HER İKİ TARAF İÇİN DE FİNALDİR.

KOMÜNAR: ***Komplonun baş mimarı ABD'nin yetkili ağızlarının daha önceden itiraf ettikleri aşamalı bir komplo süreci söz konusuydu. Önder APO'nun esaretiyle başlayan bu sürecin ağırlıklı özü, ideolojik ve siyasal diyebileceğimiz bir içerik taşıyordu. Değişen ya da değişmeyen neydi ki fiziki imha girişimi devreye konuldu?***

C.B: Uluslararası komplonun iki esas nedeni var. Birincisi, Kürt sorununun uluslararası bir sorun olmasıdır. İkincisi de Önder APO'nun Kürdistan'da yeni bir zihniyet ve ona dayalı yeni bir hareketi geliştirmiş olmasıdır. Bu iki nedenden ötürü uluslararası komplo geliştirilmiştir. Dikkat edilirse Apocu Hareket geliştikçe bu harekete yönelik komplo da buna paralel olarak kapsamlılaşmıştır. Apocu Harekete ve Önder APO'ya yönelik komplo yeni bir şey değildir. Bu hareket doğduğu günden beri komplolarla boğuşarak bugüne gelmiştir. Hareket daha Türkiye sınırları içerisindeyken komplolarla karşılaşmıştır. Bu komploların düzeyi de hareketin o günkü siyasi etkisi çerçevesindeydi. Ama hareket ulusal, hatta bölgesel düzeyi aşıp uluslararası düzey kazandıkça, Önder APO ve Apocu Harekete karşı komplolar da buna paralel olarak ulusal ve bölgesel düzeyi aşarak, uluslar arası bir nitelik kazanmıştır. Bunun nedeni de belirttiğim gibi o iki esas etkenden ötürüdür.

Özellikle uluslararası komplo '90 sürecinde giderek daha da belirgin hal kazanmıştır. 92'lere gelindiğinde, bu hareket Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurtdışında oldukça gelişen, etkileyen, ulusal demokratik bir ruh ve birlik yaratan bir düzeye gelmiştir. Neredeyse Kürdistan'a tümüyle egemen olan bir hareket olmuştur. Hareketin ulaştığı bu düzey, ideolojik, felsefi, siyasal, örgütsel, kültürel, askeri olarak Kürdistan'da birçok gelişmeyi ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'ın bölünmesine ve parçalanmasına, yine Kürt'ün imhası ve inkârına dayalı oluşturulan sistem bu gelişme karşısında oldukça zorlanmıştır. Kürdistan'ın parçalanması üzerine kurulan bu sisteme dayalı olarak yaşayan bütün güçler bu gelişmeden oldukça rahatsız olmuşlardır. Birçok gücün Kürdistan'da yıllarca yaptıkları siyasal yatırımlar, böylece tehlikeyle karşı karşıya gelmiştir. Kürdistan'ın parçalanmasını ve Kürt sorununun inkârı ve imhasına dayalı oluşturulan sistemin ve buna dayalı oluşturulan dengelerin giderek tehlikeli bir hal aldığını gören bu güçler, bu sürece müdahale etme gereğini duymuşlardır. Bu gelişmelerin önü mutlaka alınmalı ve tıkatmaya uğratılmalıdır, aksi halde Kürdistan'ın bölünmesi ve egemen güçler boyunduruğunda kalması üzerine kurulu sistem darbe yiyecektir, dengeler alt üst olacaktır. 1992 yılında Güneyli güçlerin içinde olduğu imha savaşı bunu önlemek için gerçekleştirilmiştir. Bununla

istedikleri sonucu alamayanlar, 1998 yılında başlattıkları uluslararası komployla Önderliğimiz şahsında harekete ağır bir darbe vurup tasfiye etmeyi hedeflemişlerdir. Bununla da hareketin iradesini kırma ve teslim almaya yönelik bir adım atılmıştır. Önder APO'nun uluslararası güçlerce -ki ABD bunu organize etmişti- esir alınıp İmralı'ya getirilmesinin amacı, hareketi Kürt sorununda çözüm gücü olmaktan çıkarmaya yönelikti.

Önder APO İmralı'ya alınıp orda kurulan sistem içinde tutularak, örgüt ve halkla bağı kesilmek, ideolojik, örgütsel, siyasal ve felsefi üretiminin önüne geçilmek istenmiştir. Geliştirdikleri İmralı sistemiyle rehin tuttukları Önderliği teslim almayı hedeflemişlerdir. Bu temelde halkın ve hareketin iradesini kırmayı amaçlamışlardır. Bunun yoğun çabasını sürdürmüşlerdir. Önderlik buna karşı büyük bir direnişle kendini yeniden etkili hale getirip, bu çabaları boşa çıkarmıştır. Bu tarzla sonuç alamayacaklarını gören uluslararası güçler, bu sefer geliştirdikleri APO'ya özel yasalarla -bunlar tamamen hukuk dışı, adalet dışı, vicdan dışı yasalardır- Önderliğe yaşamı çekilmez kılmak istemişlerdir. Bu tarzla Önderliği intihara sürüklemeyi esas alan bir politika ve uygulama geliştirmişlerdir. Önder APO buna karşı direnerek komplocuları bu defa da başarısızlığa uğratıp Kürt halkına, bölge halklarına ve insanlığa karşı duyduğu sorumluluklarının gereklerini yerine getirmenin çabasını bütün olumsuz koşullarına rağmen ciddiyetle yerine getirmeye çalışınca, şimdiye kadar İmralı sistemi çerçevesinde uyguladıkları bütün yöntemlerinin sonuç veremeyeceğini görerek fiziki olarak ortadan kaldırmayı hedeflemişlerdir.

Uluslararası komplo Önder APO'yu fiziki olarak imhayı bu son dönemde gündeme getirmedi. Kesinlikle böylesi bir yanılgıya düşmemek gerekir. Bazı çevreler, Önder APO esir alınıp Türkiye'ye teslim edildiğinde, güya Türkiye'ye Önder APO'nun idam edilmemesi ve Kürt sorununda belli bir çözümün geliştirilmesi gerektiği konusunda uyarıldığını söylemektedirler. Bu doğru değildir, bir çarpıtmadır. Bu tarz bir söylem bazı çevreleri de etkiliyor. İçimizde çıkan tasfiyeciler de böyle bir şeyi yayarak uluslararası komployu yumuşatmak istemişlerdir. Uluslararası komplo aşamalı geliştirilirken, bu komplonun hedefi bu hareketi çözüm gücü olmaktan çıkarmaktır. Bu çizginin, bu Önderliğin, bu hareketin gücünü kırmak, Kürtler üzerindeki etkisini ortadan kaldırmaktır. Kürtleri bu Önderliğin, bu hareketin etkisinden ve denetiminden çıkarmaktır. Komplonun tümüyle amacı budur. İlk önce 3 Ekim 92'de Güneyli güçleri de kullanarak Özgürlük Hareketimize saldırtıp yarattığı büyük gelişmenin önünü alma, ardından ikinci bir hamle ile tümüyle darbe vurup bu hareketi çözüm gücü olmaktan çıkarma planlaması yapmışlardır. Hareketimizi tümden tasfiye etmeyi hedeflemişlerdir. Bu hareket tümden tasfiye edilmeden çözüm gücü olmaktan çıkarılamayacağını bilmektedirler. Bu hareketi imha etmeden, nasıl Kürt halkını bu hareketin denetiminden çıkaracaklardır?

Önder APO'nun imhası öncelikle ideolojik, siyasal ve örgütsel olarak düşünülmüştür. Planlandığı gibi bu gerçekleştirilemediğinden fiziki imha gündemleştirilmiştir. Aslında Türkiye'nin Önderliği idam edeceğini düşünmüşlerdir. İdamın gerçekleşmemesi herhangi bir dış telkinden değil, Türkiye'nin Kürt halkının Önderliğe bağlılığlı karşısında böyle bir uygulamanın sonuçlarını kaldıramayacağını düşünmesi nedeniyledir. Önder APO'nun konumu dikkate alındığında, ister ideolojik, siyasal ve örgütsel imha olsun, ister fiziki imha olsun, bunlar herhangi farklı bir amacı ve uygulamayı ifade etmiyor. Yani bu uygulamalar farklı şeyler olmuyor. İdeolojik, siyasal ve örgütsel imha fiziki imhadan daha tehlikeli bir imhadır. Bu başarılamadığı için fiziki imha esas alınmıştır.

Daha başından itibaren Önderliğin imhasının hedeflenmesi söz konusudur. Önderliğimiz bu temelde yüzyıla yayılacak bir Kürt-Türk savaşının gerçekleşmesinin hedeflendiğini çeşitli defalar belirtmiştir. Dolayısıyla sadece son zehir olayıyla imha gündemleştirilmemiştir. Bunun böyle net anlaşılması gerekir. Bu zehir olayıyla, kimyasal zehirlemeyle yavaş yavaş öldürme, bu tarzda intikam alma; ideolojik, siyasal ve örgütsel ölüm gerçekleştirilemediği için pratiğe sokulmuştur. Uluslararası komplocu güçlerle Türkiye'nin çıkarını düşünmeyen, dolayısıyla uluslararası komplocu güçlerin planının bir parçası haline gelen inkârcı şoven çevrelerin komployu vardırdığı en son aşamadır. Böyle bir yola başvurması daha önceki uygulamaların başarısızlığının sonucudur. İmralı sistemi ile uygulanan tüm yöntemler başarıya ulaşmayıp, Önderliğimiz ve hareketimiz Ortadoğu politikasında yeniden yerini alarak birçok gücün politikalarını ve çıkarlarını etkilemeye başlayınca, son olarak çareyi fiziki imhada bulmuşlardır. Yapılan budur.

KOMÜNAR: ***AB Komisyonu'nun yeniden yargılama yönündeki tavrı, kadrolara yönelik müdahale, avukatların zehirlenme girişimine yönelik "ihtiyati tedbir" talebinin reddi gibi hukuki ve polisiye yaklaşımları siyasal olarak okuduğumuzda, AB'nin Önderliğe ve harekete karşı girişilen yönelimden habersiz olmadığını, bunu beslediğini ve ön açtığını söyleyebilir miyiz?***

C.B: Avrupa başından beri bu komplonun içindedir. Eğer Önder APO'ya, Apocu Harekete ve bunların şahsında Kürt halkına hukuk dışı ve ahlaksızca bir komplo geliştirilmişse, bunda Avrupa'nın rolü belirleyicidir. Bir kere Avrupa'nın tarihsel olarak, siyasal olarak, ahlaki olarak Kürt sorunun yaratılmasında ve bu sorunun bugüne kadar çözümlenmemesinde ve ortaya çıkan bütün katliam, acı ve işkencelerde rolü esastır. Çünkü Kürdistan'ı parçalayan, her bir parçayı sömürgeci gücün denetimine veren, bu tarzda oluşturdukları uluslararası sistemde Kürtlere yer vermeyen, Kürtleri dışlayan, Kürtleri bu tarzda inkâr ve imha eden sistem içine sokan Avrupa'nın kendisidir. Sömürgeci güçlerin yaptığı, denetimleri altına bırakılan Kürtler üzerinde sistemin öngördüğü politikayı pratikte uygulamak olmuştur. Bu nedenle Kürtler üzerinde uygulanan işkence ve katliamlarda, yok etmelerde, sömürgeci güçleri sadece sorumlu tutmak doğru değildir. Sömürgeciler eğer bu politikaları uygulama gücü göstermişlerse, bu tamamen Avrupa'nın yarattığı sistem ve verdiği destekle gerçekleştirilmiştir. Avrupa Kürt halkına karşı tarihi ağır bir suç işlemiştir. Bu suçları telafi etme imkânı Önder APO'nun Roma'ya gittiği dönemde ortaya çıkmıştı. Önder APO Avrupa'ya bu şansı vermek için çözüm önerilerini sunmuştu. Hem de en makul biçimde. Avrupa isteseydi, o zaman suçlarını rahatlıkla telafi edebilirdi. Ne var ki Avrupa bunu yapmadığı gibi, suçlarına yeni suçlar ekledi. 21. yüzyıla girişte de Kürdistan'ın parçalanmışlığına, Kürt halkının inkâr ve imhasına hamilik yapmaya devam etti.

1998'de Avrupa Önderliği kabul etmediği gibi, kendi hukukunu çiğneyerek zorla Avrupa'dan çıkardı. Hâlbuki Önder APO'nun Avrupa'ya çıkmasını isteyen kendileriydi. Eğer Önder APO Ortadoğu'dan çıkar Avrupa'ya gelir ve silahlı mücadeleyi de durdurursa Kürt sorunun çözümü için çabalayacaklarını söylemişlerdi. Önder APO Avrupa'ya gittiğinde ise tam tersi bir tutuma girdiler. Almanya'nın Önder APO hakkında tutuklama kararı vardı, derhal o kararı kaldırdı ve Avrupa'da kalmaması için tüm yöntemlere başvurdu. Daha o zaman bile APO için özel kararlar, yasalar icat edilmeye ve işletilmeye başlandı. Kendi hukuklarını bir tarafa iterek geliştirdikleri 'APO yasalarıyla' uluslararası

komplonun başarıya gitmesinde üzerine düşen rollerini fazlasıyla yerine getirdiler. Eğer isteselerdi, içinde yer almayarak, komployu orada boşa çıkarabilirlerdi. Böylece Kürt sorununun çözümünü geliştirebilirlerdi. Çünkü bu sorunu yaratan kendileriydi ve çözmesi gereken de kendileridir. Ama çözümü reddettiler, Kürtlerin imhası ve inkârı üzerine kurdukları sisteme sahip çıkmaya devam ettiler. Halkımıza geçmişte yaşattıkları işkenceler ve acılar yetmiyormuş gibi, yeni acı ve işkenceler yaşattılar. Önder APO esaret altına alındıysa bu, Avrupa'nın komplodaki rolüyle bağlantılı gerçekleştirilmiştir.

AİHM'nin İmralı yargılamasının yeniden yapılması doğrultusunda karar vermesi, Avrupa'nın işlediği suçları bir nebze olsun gidermesi açısından bir şans ortaya çıkarmıştı. Eğer AB bu şansı kullanarak, Kürt sorununun çözümünü isteyip işlediği suçları gidermeyi esas alsaydı, yeniden yargılama kararını kabul edip bunun uygulaması için çaba gösterirdi. Yeniden önlerine böyle bir fırsat çıkmasına rağmen bu fırsatı da elinin tersiyle ittiler. Çok açık ortaya çıktı ki, AB Kürt sorununun çözümünü istemiyor. Kürt sorununun çözümünü çıkarlarına uygun görmüyor. Çözümsüzlüğü, çözümsüzlük sonucu ortaya çıkan çatışmayı, savaşı, katliamı, acıyı, işkenceyi kendi çıkarlarına uygun buluyor. Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin yeniden yargılamayı reddetmesi, bunun açık bir kanıtıdır. AB Bakanlar Komitesi kendi geliştirdiği mahkemenin, hukukun güya adaletin verdiği kararı bir tarafa itiyor, Türk mahkemelerinin verdiği kararı esas alıyor. Bunu bu kadar açık yapıyor. Hâlbuki Avrupa Birliği Bakanlar Komitesinin görevi AİHM'nin verdiği kararı Türkiye'ye uygulatmaktır. Eğer Türkiye bunu uygulamıyorsa, Türkiye'ye tavır almaktır. Eğer AB hukuk normlarının üstünlüğünü esas alıyorsa, AİHM'nin verdiği yeniden yargılama kararını reddetmesi görev ve sorumluluğu yoktur. Hele hele Türk mahkemesinin verdiği kararı doğru görme ve yeniden bir yargılama olduğu takdirde bundan başka bir kararın çıkmayacağını belirterek, kendi mahkemesinin verdiği kararı bir tarafa iterek, kendi yargısını, hukukunu, adaletini yok sayıp Türk mahkemesinin verdiği amaçlı kararı benimsemesi, AB'nin de bu zehirleme olayında rol aldığını gösterir. Bunun başka bir izah tarzı olamaz.

Avrupa'nın eğer zehirleme olayından haberi yoksa ya da buna onay vermemişse, o zaman zehirleme olayı basına yansıdıktan sonra AB'nin harekete geçmesi ve buna karşı tavır alması gerekiyordu. Derhal AB'nin İşkenceyi Önleme Örgütünü ve daha değişik örgütlenme mekanizmalarını harekete geçirip bu duruma müdahale etmesi gerekiyordu. Çünkü Türkiye'nin imzaladığı sözleşmelerden dolayı bu kurumların izin almadan İmralı'ya gitme hakkı bulunuyordu. AB isterse derhal bir bağımsız heyeti İmralı'ya gönderebilir, duruma müdahale edebilirdi. Dikkat edilirse bu konuda da en ufak bir çabası yoktur. Ne bir açıklaması, ne bir kınama kararı vardır; benimsemeyen bir tutumu görülmemiştir. Avukatları "Önder APO'nun yaşamı tehlikededir, ihtiyati tedbir alınmalı" diye müracaatta bulunuyor. AİHM dahi bunu hiçbir gerekçe belirtmeden yıldırım hızıyla reddediyor. Bütün bunlar dikkate alındığında, Avrupa'nın Önderliğimizin tasfiyesinde yer aldığı ve bu tasfiyeyi istediği ortaya çıkmaktadır. Türkiye ve Amerika arasında PKK'yi tasfiye amaçlı bir koordinatörler mekanizması var. Bu koordinatörler Almanya'da Avrupalı yetkililerin de katıldığı toplantılar yaptıktan sonra Almanya'nın saldırıları, Fransa'nın saldırıları gündeme gelmiştir. Özcesi AB Bakanlar Konseyi'nin yeniden yargılama kararının reddetmesi, AİHM'nin seçim barajının yüzde 10 olmasını insan haklarına aykırı bulmaması, hatta bunu Türkiye'nin istikrarı için uygun görmesi, zehirleme olayı sonrası ihtiyati tedbir istemini yıldırım hızıyla gerekçesiz reddetmesi

ve AB'nin bütün kurumlarının zehirleme olayı karşısında sessiz kalması, AB'nin de bu zehirleme olayından haberdar olduğunu gösterir.

Uluslararası komplo kendini yeni koşullara göre düzenleyip harekete geçerek, Önderliğimizi ve hareketimizi tasfiye etmeye yönelirken, komplonun Avrupa ayağı da harekete geçmiştir. Bunu da Almanya vasıtasıyla geliştiriyor. Almanya hem dönem sözcüsüdür, hem de AB içerisinde ağırlığı olan bir güçtür. Öteden beri Almanya PKK'nin tasfiyesinde NATO tarafından görevlendirilen bir güçtür. Almanya'nın Türkiye'yle ekonomik ve siyasal çıkarları söz konusudur. Bunları da PKK karşıtlığı üzerinden korumaya ve geliştirmeye çalışıyor. Almanya'nın kendi içindeki Kürtleri teslim alma ve eritme politikası var. Buna karşı PKK'nin Kürtleri yaşatma politikası var. Almanya'nın tarih içindeki sosyalizm karşıtlığı biliniyor. Paris Komünü'nün bastırılmasında da Almanya'nın rolü az değildir. Sovyetler döneminde de Batı adına, kapitalizm adına, NATO adına sosyalizmi yıkma görevini pratikte en çok üstlenen devletti. Sosyalist önderleri katletmede öncü ülke olduğu da unutulmamalıdır. Birinci ve ikinci dünya savaşlarının en temel aktörü Almanya'dır. Yani demokrasi, özgürlük karşıtlığı güçlü olan bu devletin PKK'ye saldırıları söz konusudur. Hem NATO tarafından bir NATO ülkesi olan Türkiye'yi korumak için görevlendirilmesi var, hem de yukarıda saydığımız nedenlerden ötürü Türkiye ile birlikte PKK'ye karşı yürüttüğü bir mücadele söz konusudur. Avrupa'da hareketimize karşı yöneltilen saldırılar bu gerçekliği ortaya koymaktadır. Halkımızın bu gerçeği bilmesi gerekiyor artık. Bunun için Avrupa'ya yönelik tutumunu da netleştirmesi gerekiyor.

Avrupa öyle Kürt sorununu çözmek isteyen bir güç değildir. Avrupa'dan böyle bir beklenti olmamalıdır. Bu sorunu yaratan Avrupa'dır. Şimdiye kadar sürmesini sağlayan Avrupa'dır. Hala da Kürt sorununun çözümünü istemeyen, bunun için çaba gösteren Türkiye'nin ve sömürgeci güçlerin politikalarına en büyük desteği sağlayan da Avrupa'dır. Bunun için Kürt halkının Avrupa'yı bir çözüm gücü değil, çözümsüzlüğün esas güçlerinden biri olarak görmesi gerekiyor. Tutumunu da bu çerçevede ortaya koyması ve mücadele etmesi gerekiyor.

KOMÜNAR: ***Tüm dış siyasal unsurların açık gizli rollerine rağmen, Türk devletinin Önder APO'ya ilişkin fiili ve resmi mesuliyeti açıktır. Bilinen ve bilinmeyen yönleriyle bu cinayet teşebbüsünde Türk devletinin mesuliyetini nasıl değerlendirmek gerekir?***

C.B: Gerek Önderlik, gerek Apocu Hareket ve gerekse Kürt halkı üzerinde geliştirilen bütün uygulamalarda uluslararası komployu düzenleyen güçler tümüyle sorumludur. Kendi sorumluluklarını kendileri zaten ortaya koyuyor. Eğer biz bunlar sorumludur diyorsak, bunun maddi delilleri olduğu için söylüyoruz. Bir ara Türkiye'de de öğretim görevlisi olan bir Amerikalı Profesör, Clinton döneminde de dışişlerinde çalışan uzman biri, Haber Türk'e katıldığı bir programda şunu çok açık söylüyordu: "Önder APO'yu Türkiye'ye Amerika teslim etmiştir ve teslim ederken de Apocu Hareketin dağılacağı beklentisiyle bunu yapmıştır." Bu teslim etmeden sonra herkesin beklentisi bu yönlüydü. Bu kişi, "Avrupa PKK'yi terörizm listesine aldıysa bu, ABD'nin istem ve dayatmaları sonucu geliştirilmiştir" diyordu. Bu kadar net konuşuyordu. ABD'li birçok yetkili Önder APO'nun Suriye'den çıkarılıp Türkiye'ye teslim edilmesinde rollerini açık belirtiyorlardı. Avrupa, Önder APO'ya karşı geliştirdiği tutumla, Önder APO'nun Türkiye'ye teslim edilmesinde büyük bir rol oynamıştı. Dolayısıyla Önder APO'ya ve onun şahsında Apocu Harekete, Kürt halkına karşı geliştirilen

bütün politikalardan bu güçler ortaklaşa sorumludur.

Tabii ki Önderliğimizin zehirlenmesinden birinci derecede Türkiye sorumludur. Çünkü Önder APO Türk topraklarında, İmralı adasındaki tek kişilik kapalı cezaevinde Türkiye anayasası ve yasalarının güvencesi altında bulunuyor. Kim bu zehirlemeyi yaparsa yapsın, yaptırmış olursa olsun, bunun sorumluluğu esasta Türkiye devletine ve onun bütün kurumlarına aittir. Türk devletinden tutalım AB ve Amerika'sına kadar uluslararası komplodan sorumlu olan bütün bu güçler eğer bu aşağılık zehirleme girişimine karşı iseler ve bu girişimle ilgileri yoksa derhal bunu protesto etmeleri ve acil tıbbi müdahale içinde bulunmaları gerekir. Önder APO'yu katletmeye karşılarsa, bu zehirlemeden haberleri yoksa- onayları yoksa ve bunu doğru görmüyorlarsa, bunu protesto etmeleri gerekir. Bağımsız bir heyetin derhal İmralı'ya gidip Önderliğimizi muayene etmesi, tahlillerde bulunması, sonuçların kamuoyuna açıklanması ve bu çerçevede tedaviye alınması gerekiyor.

Türkiye devleti eğer gerçekten bu zehirlemeyi onaylamamışsa, gerçekleştirmemişse, kendisinden habersiz bir takım güçler bunu yapmışsa, o zaman derhal harekete geçmeli ve sorumluluklarını yerine getirmelidir. Ne var ki hükümet sözcüsü Adalet Bakanı olan Cemil Çiçek bu zehirleme olayının doğru olmadığını söylüyor. Bunun Önder APO'yu yeniden gündemleştirmek için geliştirilen taktik olduğunu söylüyor. Arkasından bir heyet oluşturduklarını, İmralı'ya gideceklerini, iki gün sonra bunun sonuçlarını açıklayacaklarını, bunun yalan olduğunun görüleceğini belirtiyor. Daha heyet gitmemişken ve heyeti de kendileri oluşturmuşken, bunları peşinen söylüyor. Zehirleme nerede oluyor İmralı'da. Türk toprağında ve Türk hükümetinin yasaları ve sorumluluğu altında yapılıyor. Türk devleti kendisi bir heyet oluşturup göndererek bu sorumluluktan kurtulacağını düşünüyor. Hem de daha heyet gitmeden, sonuçlarını açıklamadan vereceği raporda bunun yalan olduğunu ortaya serileceğini söylüyor. Bu kadar açık oynanıyor ve buna da alay edercesine herkesin inanması isteniyor. Buna kimsenin inanmayacağı kesindir, kabul etmeyeceği açıktır. Eğer Türk devleti gerçekten zehirlenmenin doğru olmadığını, Önder APO'nun kendilerinin güvencelerinin altında olduğunu söylüyorsa, neden korkup çekiniyorlar, neden aldatmalara başvuruyorlar? Deniliyor ki, güvenlik nedenlerinden ötürü o saç tellerinin İmralı'dan çıkması mümkün değil, başkalarının saçları olabilir. Başkalarının saçlarıdır deniliyorsa, Önder APO hayattadır, ordadır, kendilerinin ellerindedir. Her çevreden katılımın olduğu bağımsız bir heyet istesinler, bu heyet tahlil yaptırsın. Ancak bu tahliller sonunda Avrupa'da basın toplantısında açıklanan bulguların Önder APO'ya ait olup olmadığı ve zehirlenmenin doğru olup olmadığı ortaya çıkar. Türk devleti bunu yapacağına yalanlamaya, örtbas etmeye, herkesi aldatmaya yönelik çabalara giriyor. Ve bizi de yalan söylemekle, yalan söylemeye ihtiyaç duymakla itham ediyor.

Ne Önder APO'nun, ne Apocu Hareketin, ne de Kürt halkının böyle gündem oluşturma ihtiyacı vardır. Buna ihtiyaç duyanlar komplo içinde olanlardır. Kürt halkı ve Apocu Hareket Önderliği için, hele hele Önderliğin yaşamı üzerinden siyaset yapmayı ne doğru görür, ne ahlaki bulur, ne de çıkarına görür. Bu hareketin, bu halkın böyle bir şeye girmeyeceği açıktır. Eğer bu hareket, bu halk Önder APO'nun zehirlendiğini söylüyorsa, bunu politika yapmak, gündem oluşturmak ve dikkat çekmek için yapmıyor, yapmaz. Ortada belgeler var, tahliller var. Bir halkın Önderinin, iradesinin, geleceğinin imhası söz konusudur. Bu kadar ciddi bir sorun var ortada. Bunun için gündemleştiriliyor. Bunu sadece Önder APO

kendisi için de yapmıyor. Bunu Türkiye halkı için de yapıyor, Ortadoğu ve insanlık için de yapıyor. Çünkü Önder APO'yu zehirlemek Kürt halkını zehirlemektir; Türk halkını, insanlığı zehirlemektir. Türk halkı ile Kürt halkının demokratik birlik içinde yaşama projesini, bir arada kalmayı zehirlemektir. Demokrasiyi, özgürlüğü, barışı ve adaleti zehirlemektir. Bu kadar ciddi bir sorun var ortada. Eğer Özgürlük Hareketi, Kürt halkı bu olay üzerinde bu kadar önemle duruyorsa bundan ötürüdür. Bunun herkesçe böyle anlaşılması gerekir.

Türk devleti eğer kendisine bu kadar güveniyorsa, asla buna ihtiyaç duymayız diyorsa, o zaman neden çekiniyor? Herkes uluslararası bağımsız bir heyetin bir an önce gidip duruma müdahale etmesini istiyor, her şeyin netleşmesini istiyor. Böyle bir talep yoğun olarak varsa, o zaman Türkiye'nin hiçbir kaygı ve komplekse kapılmadan bunu kabul etmesi gerekiyor. Bu herkesten daha fazla Türkiye'nin çıkarınadır. Neden Türkiye bunu kabul etmiyor? Neden aldatmalara başvuruyor? Kendisinin oluşturduğu bir heyetin vereceği raporun inandırıcı olmayacağını bilmesi gerekiyor. Kaldı ki, daha heyet gitmeden, o heyetin vereceği raporun nasıl olacağını Cemil Çiçek açıklamıştır. Onun için böyle bir raporun Kürt halkı tarafından kabul edilmeyeceğini herkesin bilmesi gerekir. Hele hele bu tür yöntemlere başvurmak, tam da olayın doğru olduğunu bizzat kendilerinin de kabul etmesi anlamına gelir. Türk devleti herhalde İmralı'da kendine göre geliştirdiği sistemle bu olayın dışarıya yansımayacağı, hiçbir zaman anlaşılmayacağını sanıyordu. Daha doğrusu böyle olacağından emindi. Hurşit Tolon'un açıklamaları bunun itiraf edilmesi oluyor. Sistemi nasıl kurmuş, nasıl yönetmiş, izah ediyor. Biliyoruz ki bu izahatlar sistemin bütünüyle anlaşılması için yapılan açıklamalar değildi, çok kısmi açıklamalardı. Bu açıklamalar bile orada nasıl hukuk dışı, adalet dışı, vicdan dışı bir sistem oturtulduğunu anlamamıza yetiyor da artıyor.

İmralı sisteminden bu kadar emin olan Türkiye devleti zehirleme olayının belgelerle ortaya konulup kamuoyuna duyurulması karşısında paniğe kapılmıştır. Bu olayı gerçekleştirenleri paniğe sokmuştur. Onun için örtbas etme, aldatma yöntemlerine başvurmaktadırlar. Eğer böyle bir cinayet teşebbüsü içinde olmasalardı, hiçbir zaman bu tür yöntemlere de ihtiyaç duymazlardı. Burada kendilerinin her türlü gerçeği yalan ve demagojiyle örtme pratiklerini bize mal etmeye çalışıyorlar. Büyük bir olasılıkla raporu yayınladıktan sonra saldırılara hız verecektir. Yalan, saptırma ve demagoji arttırılacaktır. Türkiye'ye karşı komplo yapılıyor, Türkiye teşhir ediliyor, Türkiye'nin onuruyla oynanıyor denilerek, bu yönlü bir kamuoyu oluşturularak, PKK ve Kürtlere karşı saldırının meşru olduğunu gösteren ve bunu pratikleştiren bir sürecin geliştirileceğini görmek gerekiyor. Nitekim daha şimdiden bunun uygulamaları yoğunca yapılmaya başlamıştır. Dolayısıyla bu zehirleme olayı ve bunun kamuoyuna açıklanmasıyla hareketimiz ve halkımız açısından yeni bir sürece girildiğinin bilinmesi gerekiyor.

Bu süreç ya bu zehirlenmenin önüne geçme, Önder APO'nun yaşamı ve bu temelde özgürlüğünü garanti altına alma, bunun sonucu da bizi Kürt sorununu çözme sürecine götürecektir ya da geliştirdikleri PKK'yi çözüm gücü olmaktan çıkarmak konseptinin gerçekleştirilmesi için saldırıların arttığı bir sürece girilecektir. Konsept veya komplonun düzeyi Önderliği İmralı'da imha etme, buna paralel dışarıda da hareketin yönetimini imha etme doğrultusunda yürütülmektedir. Dikkat edilirse, Avrupa'da yönetime yönelik bir hamle yapıldı. Türkiye'de işte legal siyasetin, kurumların yönetimine yönelik bir hamle var. Diğer taraftan gerilla yönetimine yönelik bir hamle var. İmralı'da geliştirilen uygulama ile

dışarıda geliştirilen uygulama birbirini tamamlayacak ve sonuç alacak nitelikte yürütülmektedir. Görüldüğü gibi harekete yönelik bir ezme planı var. Amaç çözüm gücü olmaktan çıkarmaktır.

Bu plan ile yönetime darbe vurularak panik yaratmak, korku yaratmak, bunun sonucu sindirmek ve örgütsüzlüğe yol açarak bu temelde hem örgüt, hem halk teslim alınmak istenmektedir. Plan az çok bu temelde netleşmiş durumdadır. Edip Başer işte "Biz çok kan dökmek istemiyoruz, geliştirdiğimiz uygulamalarla, planlamalarla farklı bir tarzda sonuca gitmek istiyoruz" biçiminde açıklamalarda bulunmuştu. Az kan dökülme nasıl sağlanacak? Eğer çözümü esas alırlarsa, kandan bahsetmemeleri gerekiyor. Çünkü çözüm esas alınsa kan dökmenin sözü edilemez. Anlaşılıyor ki, yönetimlere yönelerek darbe vurulup örgütte çözülme sağlanmak isteniyor. Bunun için az kandan bahsediyor. Bu planın anlaşılması için, çok önemli bir öğe oluyor. Zaten bütün bilgiler ve uygulamalar bu temeldedir. Nasıl ki Önderliğimiz orada vahşice zehirlenerek imha edilmek isteniyorsa, dışarıda da yönetimden bazı arkadaşlarımız suikastlarla ve zehirlemelerle yok edilmek isteniyor. Böylece istenilen sonuca gidilmek isteniyor. Dolayısıyla bu gerçeğin çok iyi bilince çıkartılarak, örgütsüzlüğe yol açacak tutumlardan, anlayışlardan ısrarla kaçınmak ve örgütsel, yönetimsel boşluklara yol açmamak, doğan boşlukları anında doldurmak, komployla, tasfiyeyle mücadelenin ve her türlü komplonun boşa çıkarılmasının çok önemli bir yanını teşkil ediyor. Eğer komploya bu tarzda mücadele edilirse, kesinlikle komplo boşa çıkarılıp yenilgiye uğratılır.

KOMÜNAR: ***İlk üç soruyu ve sorulardaki unsurları yan yana getirerek, Ortadoğu'nun emperyal yapılanmasında yeni bir aşamanın başladığını ve bunun hareketimiz karşısında "kutsal ittifak" biçiminde kendini dışa vurduğu ihtimalinin söz konusu olduğunu belirtebilir miyiz?***

C.B: Dikkat edilirse Birinci Körfez Savaşı ile başlayan ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesiyle birlikte Önder APO'ya ve Apocu Harekete yönelik de komplo hızlandırılmıştır. Çünkü Önder APO Kürdistan'da yeni bir zihniyeti geliştirmektedir. Tamamen toplumun alt kesimini, yani halk dediğimiz kesimi esas alan bir hareketi Kürdistan'da geliştirmiştir. Kürdistan tarihinde bu yeni bir olaydır. Önder APO'ya kadar bütün hareketler toplumun üst kesimini, dolayısıyla da devlet olmayı esas almıştır. Var olan kurulu sistemi ve o sistemin bir parçası olmayı esas almıştır. Tamamen toplumun üst kesimi ve egemen sistem çerçevesinde bir çözüm öngörülmüştür. Önder APO ise halkın gücünü, iradesini ortaya çıkarmayı esas alan ve öz gücüne dayanmayı çözümün temel gücü gören, çözümü var olan sistemde değil de onun dışında ve ona rağmen bir sistem yaratmada görmüştür. Bu ulusal demokratik siyaset Kürdistan'ı var olan sistemin çıkarları dışına taşıma anlamına gelmektedir. Kürdistan'ı emperyalist sömürgeci sistemin dışına çıkarıp özgürlükçü, demokratik yeni bir sistemin motor gücü haline getirmedir.

Bunun Kürdistan'ın bölünmüşlüğü üzerine kurulan sistem tarafından kabul edilmeyeceği açıktır. Özellikle Sovyetlerin yıkılması ve dağıtılmasından sonra ABD'nin bütün dünyadaki güçleri sisteme hizmet eder hale getirme çabası ve dayatması biliniyor. Sistemin, bırakalım alternatifini yaratmak isteyen güçleri hoşgörüyle karşılama, sistemde olan ama sistemin istediği biçimde yürümeyen, bu biçimiyle de sisteme sorun olan, birçok güce bile hoşgörülü davranmadığı biliniyor. Devlet, örgüt herkesin mutlaka ABD'nin öngördüğü biçimde sisteme dâhil olması ve sistemin istediği biçimde sistemde yer alması isteniyor. Buna uymayan devlet

veya örgütler tasfiye ediliyor. Hele hele Ortadoğu gibi dünya dengelerinin kurulduğu bir coğrafyada kapitalist sisteme alternatif güçlere tahammül daha da az oluyor.

Önder APO ve geliştirdiği Apocu Hareket özellikle Sovyetlerin dağıtıldığı, sosyalizmin itibardan düşürüldüğü, artık kapitalizmin alternatifsiz kılındığı bir ortamda sosyalizme sahip çıkıyor. Halklara sahip çıkıyor, bütün ezilenler için demokrasi, özgürlük ve adalet mücadelesi veren güçler için bir umut kaynağı oluyor ve bu umudu pratikleştirmede ısrarlı davranıyor. Kadını da bu sistemin en radikal öncü gücü olarak görerek, ataerkil, iktidarcı, sömürücü sistemin temellerini çökertmeyi hedefliyor. Kürdistan toplumunu da bu sistemin yaratıcı gücü olarak geliştirmeye çalışıyor. Bu durum yalnız ABD açısından değil, kapitalist sistem içinde yer alan siyasi güçler ve toplumsal çevreler tarafından da kabul edilemeyecek bir durumdur. Nitekim bu sistemin esas güçleri Önder APO'yu ve Apocu Hareketi tehlikeli bir Önder ve hareket olarak görüyor. Mutlaka ortadan kaldırılması, etkisizleştirilmesi gereken bir önder hareket olarak görüyor. ABD'nin kendi sistemini yeniden kurarken, Ortadoğu'yu bu sisteme entegre etme planlamasını pratikleştirmek istediği bilinmektedir. Ortadoğu'nun dünyanın yeniden şekillendirilmesinde önemi çerçevesinde ABD'nin Kürtleri kendine bağlı önemli bir güç olarak kullanmak istediği açıktır. Kürtlerin sistem açısından önem kazanması dikkate alındığında, Kürdistan'da bu sistemin çıkarlarını zedeleyen, onun alternatifini yaratmaya çalışan bir Önder ve hareketin- bir Kürt'ün mutlaka etkisizleştirilmesi gerektiği açıktır. Ortadoğu'ya müdahalede bulunurken Apocu Harekete ve bu Önderliğin yarattığı özgür Kürt'e müdahalede bulunmuştur.

Birinci Körfez Savaşı sonucu bu hareket oldukça gelişme göstermiştir. Bunu gören ABD, 2003'teki ikinci müdahalenin de benzer sonuçlara yol açmaması ve müdahalesinin tehlikeye düşmemesi için, öncelikle Önder APO'nun ve Apocu Hareketin etkisizleştirilmesini esas almıştır. Çünkü Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra çıkarttığı sonuçlar vardır. O müdahalenin yarattığı sonuçlardan en fazla yararlanan Önder APO ve Apocu Hareket olmuş ve büyük bir gelişme sağlamıştır. Giderek sadece tüm Kürdistan'ı değil, bölge halklarını da etkilemeye başlamış, bölge halkları için de çekim merkezi haline gelmiştir. Böyle bir gelişme ABD açısından tehlikeli bir gelişmedir. ABD Ortadoğu'ya müdahaleyi Irak'ta derinleştirmek istiyordu. Bu müdahaleyi de Kürtlere dayanarak gerçekleştirmek istiyordu. Oysa Önder APO öncülüğünde gelişen özgürlük hareketi neredeyse Kürdistan'ı tümüyle sistemden koparacak, dengeleri alt üst edecek bir duruma getirmişti. Bu da bölge halklarını özgür ve demokratik yaşam doğrultusunda umutlandırıyordu. Bu gelişmenin önü alınamazsa, yapacağı ikinci müdahalenin tehlikeye girebileceğini, tehlikeye düşmese bile bu müdahale sonuçlarından en çok Önder APO'nun öncülük ettiği hareketin yararlanabileceğini gördüğünden, müdahale öncesi Önder APO'yu etkisizleştirmeye, Apocu Hareketi baskı altına alma ve yoğun bir baskı ile bunaltarak teslim olmaya zorlamaya, bunu başaramazsa da tasfiye çabalarının iç ve dış müdahalelerle geliştirmeye yönelmiştir.

Önder APO'nun öncülük ettiği, hareketin yaratmak istediği özgür Kürt'ün hem kapitalist sistem ve onun içinde yaşayan güçler açısından, hem de bölge halkları açısından önemi çok nettir. Kapitalist sistemde yaşayan bütün güçler için tehlike yaratır ve çıkarlarını sarsarken, bütün bölge halkları için bir özgürlük, demokrasi ve umudu olmuştur. Bu açıdan Önder APO'ya, Apocu Harekete, Kürt özgürlük hareketine vurulan her darbe bölge halklarının da darbe yemesi, geleceklerinin karartılmasıdır. Bu hareketin geliştirdiği her

adım ise bölge halklarını kurtuluşa biraz daha yakınlaştıran adımlardır; sistemi bölgede zayıflatan, etkisizleştiren adımlardır. Bu gerçeklik, kapitalist sistemin öncüsü ABD ve bu sistemde yaşayan güçler tarafından çok güçlü anlaşılmıştır. Dikkat edilirse bölgeyi düzenleme konusunda yaptıkları her hamlede mutlaka Önder APO'ya ve Kürt Özgürlük Hareketine karşı da baskılarını, yönelimlerini arttırmaktadırlar. Çünkü bölgede alternatif yaratmaya çalışan tek hareket budur. Nasıl ki Irak müdahalesinden önce harekete yönelim olduysa ve bu yönelim üzerinden Saddam'a yönelik müdahale geliştirildiyse, bugün de bu müdahale derinleştirilmek istenirken hareketimize yeni bir saldırıya girişilmiş bulunulmaktadır. İran ve Suriye üzerinde derinleştirecekleri müdahaleden bizim güçlü biçimde çıkmamızın önü alınmaya çalışılmaktadır.

Buna paralel olarak Önder APO ve Apocu Hareketin yarattığı özgür Kürt üzerinde de bu müdahaleler yapılıyor. Neden bu müdahaleler geliştirildikçe, Önder APO ve Kürt Özgürlük Hareketi üzerinde baskılar, tasfiye planları yoğunlaşıyor? Çünkü bu müdahalelerin yol açabileceği sonuçlardan halkların özgürlük ve demokrasi güçlerinin yararlanmaması buna bağlıdır. Çok iyi biliniyor ki, bu müdahaleler geliştirilmezse bundan Apocu Hareket yararlanacaktır. Özgür Kürt'ü daha da güçlü kılacaktır. Kürdistan'ı bölge halkları için bir direnme merkezi haline getirecektir. Bu bölgedeki halkların özgürlük için, demokrasi için direnme gücünü arttıracaktır. Bu da tabii ki kapitalist sistemin çıkarlarını tehdit edecektir. Dolayısıyla sistem adına gerçekleştirilen bütün müdahalelerin yarattığı sonuçların sistemin çıkarlarına hizmet etmesi gerekir. Halkların bunlardan yararlanmaması gerekir. Halkları bunlardan yararlandıracak olan Önder APO'dur, Apocu Harekettir. Öyleyse bu hareketin etkisizleştirilmesi gerekir ki, bu müdahaleler kapitalist sistemin çıkarları temelinde sonuçlar yaratsın.

KOMÜNAR:*1983 (Şubat-Mayıs) komplosundan bu yana parti tarihinin öğrettiği kesin bir gerçek, Önderliğe yönelik her tür girişimin diğer alanlarla (dağ, zindan, Avrupa) tamamlandığı, tamamlanmaya çalışıldığını gösteriyor. Zaman-mekân bağlamında düşünüldüğünde, son komplo girişiminin PKK'den koparılmış bir PKK mirasının Ortadoğu'daki söz konusu sürece yedekleme çabasından söz edebilir miyiz?*

C.B: Şu çok nettir: Kürdistan'da iki çizgi var, iki Kürt var. Birini Önder APO'nun öncülük ettiği PKK çizgisi temsil ediyor. Biri de KDP ve türevlerinin öncülük ettiği, temsil ettiği çizgi oluyor. Şimdi bu iki çizginin yarattığı Kürtler farklıdır. Geçen günlerde bir ABD yetkilisi de bunu çok net ortaya koyuyordu. KDP, YNK, PKK, hepsi Kürt'tür ama bunlar farklı Kürtlerdir, ayrı Kürtlerdir diyerek, bu gerçeği ifade ediyordu. Önder APO'nun yaratmaya çalıştığı Kürt tamamen özgürlüğe tutkulu bir Kürt'tür. Özgürlük ve demokratik yaşam dışında herhangi bir şeyi kabul etmeyen bir Kürt'tür. Ya özgür yaşayacak ya da var olan yaşamı yaşanmış saymayacak bir Kürt'tür. Bütün gücünü, enerjisini, yaşamını tamamen özgürlüğe göre düzenleyen bir Kürt'tür. Bunun dışındaki her türlü yaşamı kölelik yaşamı olarak gören ve bunu reddeden bir Kürt'tür. Onun için Önder APO'nun yarattığı Kürt, tamamen özgürlüğü esas aldığı için kendi özgür iradesine dayanıyor. Tamamen çözümü kendi gücüne dayanarak gerçekleştirmek istiyor. Çözümü kendi dışında başka bir yerde aramıyor. Çözümü demokraside, özgürlükte görüyor, demokratik konfederal örgütlenmede görüyor. Onun için Önder APO'nun yarattığı Kürt yeni bir Kürt'tür. İşbirlikçiliği, ihaneti, teslimiyeti her koşulda reddeder. Hiçbir biçimde denetime alınamayan bir Kürt'tür.

Oysa KDP ve türevlerinin esas aldığı çizgi tamamen sistemi esas alan, çözümü onda gören ve o sistemde yaşamayı kabul eden, onun için de devletleşmeyi hedefleyen, daha doğrusu kendine güvenmeyen, kendi gücüne dayanmayan bir Kürt'tür.

Şimdi bu iki çizgi arasında bir mücadele var. Hangi Kürt Kürdistan'da egemen olacak, hangi çizgi egemen olacak? KDP ve türevlerinin öncülük ettiği çizgi Kürt'ü tamamen kapitalist sistemle bütünleştiren onun hizmetine çeken bir çizgidir. Oysa Önder APO'nun öncülük ettiği, geliştirdiği hareket ve bu hareketin yarattığı Kürt ise, Kürt'ü kapitalist sistemin parçası haline getirmeyi esas alan değil, Kürt'ü bu sistemin emrinden çıkarmak isteyen, halklar için bir güç haline getirmeyi esas alan bir çizgidir. Kürt'ü demokrasinin bir gücü haline getirmek, özgürlüğün ve adaletin gücü haline getirmek isteyen bu çizgi sadece Kürtler için değil, bölge halkları ve insanlık için mücadele eden bir çizgidir. Kürt halkının sorunlarını çözmek kadar bölge halklarının ve insanlığın sorunlarını, tüm ezilenlerin, tüm halkların sorunlarını da çözmeyi esas alan bir çizgidir. Dolayısıyla uluslararası çapta sonuçlar yaratan bir mücadele ve yaşam çizgisidir.

Oysa KDP ve türevlerinin esas aldığı çizgi dar çıkarlara hizmet eden, hatta Kürtlerin çıkarına da zarar verecek olan milliyetçi çizgidir. Sanıldığı gibi Kürtler milliyetçi çizgi ile kendi çıkarlarını da koruyamazlar. Ortadoğu gerçeğinde Kürtlerin çıkarlarını koruyacak tek çizgi, milliyetçilikten uzaklaşmış çizgi olabilir. Kapitalist sistem ve o sistemde çıkarı olan tüm güçler -ki KDP türevleri de bu sistem de yer alıyorlar- çıkarlarını bu sistemde görüyor, bütün Kürtleri de bu sisteme çekmek istiyor. Bu nedenle de Önder APO'nun çizgisini, yaratmak istediği Kürt'ü ve bu Kürt etrafında oluşturmak istediği bölge sistemini kendisi için tehlikeli görüyor. Bunun için de ne pahasına olursa olsun böyle bir önderliğin, böyle bir hareketin, böyle bir çizginin, böyle bir Kürt'ün mutlaka etkisizleştirilmesi amaçlanıyor. Dikkat edilirse, bu önderlikten, bu çizgiden, böylesi bir Kürt'ten yararlanamayacağını düşünen tüm güçler, bu harekete, bu önderliğe karşı ortak bir tutum ve mücadele içindeler. Birçok sorunda farklı düşünmelerine rağmen, Önder APO ve Apocu Hareket söz konusu olduğunda, özgür Kürt söz konusu olduğunda birliktelikleri gerçekleşiyor. Bütün ayrılıklarını bir tarafa bırakarak ortak hareket ettiklerini görüyoruz.

Bizim mücadelemiz Ortadoğu ve Kürdistan tarihi açısından büyük değerler ifade eden önemli bir mücadeledir. PKK Hareketinin, Önder APO'nun geliştirdiği çizgi ve bu çizgiye dayalı mücadele Kürdistan'da Kürtler için de, insanlık için de büyük ve anlamlı değerler yarattı. Komplocular bu hareketi etkisizleştirerek, çözüm gücü olmaktan çıkararak, bu hareketin yarattığı bütün değerleri kendi amaçları temelinde kullanmak istiyorlar. Bu nedenle saldırılarının esas hedefi, Önder APO'ya ve Ankara Grubu dedikleri arkadaşlara yöneliktir. Bunları ezmeye yöneliktir. Eğer Önder APO ve Ankara Grubu dedikleri, Önderlikle birlikte yola çıkan hareketin çekirdeğini oluşturan arkadaş topluluğu oluyor. Her şart altında Önderliğe, çizgiye bağlı olan çekirdek oluyor. Bunlar etkisizleştirilerek, hareket örgütsüzlüğe, dağınıklığa sevk edilmek ve buradan da teslim alınmak isteniyor. Böylelikle yaratılan bütün değerler, tekrar sisteme kanalize edilmek isteniyor. Harekete bu kadar yönelmelerinin nedeni budur aslında. Yani bu hareketi tümden silemeyeceklerini kendileri de biliyor. Çünkü bu hareket büyük değerler yarattı. Gönüllerde taht kurdu. Bunu kolay kolay söküp atamazlar. Büyük emekler verilerek yürütülen bu mücadele, insanların yüreğinde ve beyninde devrim niteliğinde değişiklikler yaptı, büyük değerler yarattı.

Özellikle ABD sistemin sorunlarını çözmek, kendi sistem öncülüğünü ve çıkarlarını yaşatmak için geliştirdiği Ortadoğu

müdahalesinde Kürtlere dayanarak müdahaleyi sonuca götürmek istiyor. Kürtler, bu çerçevede Ortadoğu bağlamında ABD açısından stratejik bir güç oluyor. Çünkü Kürtler dışında bölgede halklar düzeyinde ABD'nin de hedeflediği siyasi güçlerden zarar gören başka bir güç yoktur. Eski statükodan ve siyasal ilişkilerden Kürtlerin zarar gördüğü biliniyor. Sistemin çıkarlarına hizmet etmediği için ABD mevcut rejimlerin bir kısmını yıkıp yeniden düzenlemek istiyor. Bölgeyi tümüyle sistemin çıkarlarını karşılayacak bir biçimde düzenlemek istiyor. Kürtler de zaten var olan statüden zarar gördükleri için, kendilerinin de yer bulabileceği bir statü arzuluyorlar. ABD bunu görerek, Kürtlere dayanıp bu müdahaleyi sonuca götürmek istiyor. Tabii ki Önder APO'nun ideolojik ve siyasi çizgisi, yarattığı Kürt, bölgedeki inkârcı sömürgeci güçlere karşı mücadelesini kararlıca yürüttüğü gibi, sistemin emrine de girmiyor. Kürt'ü tümüyle sistemden kopartıyor ve bu sistemin alternatifini yaratan bir güç haline getiriyor. ABD bunu tehlikeli görüyor; dolayısıyla böyle bir Kürt'ü etkisizleştirerek, kendi sistemine hizmet eden Kürt'ü egemen kılmak istiyor. Bütün Kürtleri de kendi sistemine hizmet edecek bir biçime getirmeye çalışıyor. Apocu Hareket ve özgür Kürt'ü ortadan kaldırarak, bu hareketin yarattığı bütün değerleri ve tüm Kürtleri işbirlikçi Kürt'ün denetimine çekerek, sistemin çıkarlarına kanalize etmek istiyor.

Komplo eğer bugün bu düzeyde geliştiriliyorsa ve sürekli "PKK çıkarlarımızı tehdit ediyor, herkesin çıkarlarını tehdit ediyor; bir ahtapot gibi her tarafa kollarını atmış, bu kolları kesmek, herkesin çıkarınadır" diyorlarsa, bunun nedeni PKK'nin Ortadoğu ve Kürdistan gerçekliğinde ifade ettiği ideolojik ve siyasi anlamdır. Bunun için bütün çaba hareketin öncülüğünü ezerek, örgütsüzlük yaratmak ve buradan dağınıklığı, dağılmayı geliştirerek bütün yaratılan değerleri kendi sistemine kanalize etmeyi amaçlıyorlar.

KOMÜNAR: ***Önder APO, komplo için, "Nasıl kaybettirildiğimin anlaşılmayacağı bir imha süreci" demişti. Şimdi de nasıl olduğunun anlaşılmayacağı bir ölüm dayatılıyor. Her yönüyle, ama özellikle de yöntemsel olarak dayatılan bu anlaşılmazlığın anlamı nedir?***

C.B: Önder APO ilk esir alındığında uçakla Türkiye'ye getirilirken "Hiç konuşmamayı düşündüm. Sonra eğer konuşmazsam, savunmalar yapmazsam, değerlendirmeler geliştirmezsem, neyin ne olduğunu Kürt halkı ve hareket anlamayacak, nasıl darbe yenildiğini anlamayacaktır. Bu durumu yaşamak da sürekli Kürtlerin çözemediği kara kaderi olacaktır. Bu tehlikeyi gördüğüm için ondan vazgeçtim; konuşmayı, değerlendirmeyi, izah etmeyi Kürt halkının ve Özgürlük Hareketinin geleceği açısından önemli gördüm" diyor. Gerçekten de birçok güç, Önder APO'nun kaba bir direniş sergilemesini bekliyordu. Hatta buna teşvik de ediliyordu. Eğer bu yolu seçseydi, bu komplonun nasıl geliştiği bir türlü anlaşılmayacaktı. Önderliğin, hareketin nasıl imha edildiği, halkın nasıl imha edildiği geçmişte olduğu gibi gene anlaşılmayacaktı. Biliniyor, Kürtler çok mücadele yürüttü, çok ağır bedeller ödedi. Her ayağa kalktığında ve mücadele ettiğinde, ardından büyük yenilgiler, büyük katliamlar yaşadı. Ama bunların nedenlerini de gerçekçi ve bilimsel olarak bir türlü çözümleyemedi. Çözemediği için hep sonu katliamlarla karşılaşan direnişler sürdürdü. Önder APO güçlü bir tarih bilincine sahip olduğundan dolayı tarihten doğru sonuçlar çıkarttı ve bunları Kürt halkına kavratmaya çaba gösterdi. Hala zehirlenme koşullarında bile "Eğer yaşıyorsam, mücadele ediyorsam, bu bir takım gerçeklerin açığa çıkması için, bazı tehlikeli oyunların, komploların bozulması için yaşıyorum, bunun

mücadelesini veriyorum" diyor. Bunun anlaşılması gerektiğini söylüyor.

Önder APO hedefleri büyük olan bir Önderliktir. İnsanlığın sorunlarını çözmek istiyor. İnsanlık özünden neden saptı, sapmayı yaşayınca nelerle karşılaştı, nasıl günümüze geldi, bu sapma nereden ve nasıl gelişti, ne tür sorunlara yol açtı, bu sapma nasıl düzeltilebilir, sorunlar nasıl çözülebilir, insanlık tekrar nasıl özünü yakalayabilir, kendi özü üzerinde yürüyebilir, bunu çözmenin mücadelesini yürütüyor. Bu nedenle önüne büyük hedefler koymuş durumda. İnsanlığa karşı büyük bir sorumluluk duyduğu için bu sorumluluğu her koşul altında ciddiyetle yerine getirmenin büyük çabasını veriyor. Bu nedenle son görüşmelerinde bile "Sağlık durumum ne olursa olsun, ben hep amaçlarıma bağlı olarak mücadelemi yürütüyorum ve yürüteceğim" diyor. Ancak insanlığa karşı büyük sorumlulukları olanlar böylesi bir ciddiyeti ortaya koyabilir. Önder APO tüm yaşamını dışarıdayken de, İmralı'dayken de sadece Kürt halkına değil, insanlığın sorunlarını çözmeye adamıştır. Bunun dışındaki bir yaşamı hiçbir zaman yaşamadı. En vahşi ortam ve uygulamalar bile onu bu amaçlarından, bu çabalarından vazgeçirmiyor. Nitekim bu amaçlarından hiçbir koşulda vazgeçmeyeceğini de açıkça söylüyor. Bunun çok iyi anlaşılması gerekir.

Önder APO'nun bütün çabası insanlığın yaşadığı belaları insanlığa kavratmaktır. Bu belalardan nasıl kurtulacağının yol ve yöntemlerini insanlığa göstermektir. Tümüyle bunun için yaşıyor, bunun için mücadele ediyor. Büyük bir anlama savaşı yürütüyor. Kendisinin belirttiği gibi, anlamak yapmaktır. Büyük bir anlama savaşı yürüttüğü için büyük de pratikleşmeye çalışıyor. Onun için bu kadar sorumlu ve ciddi yaklaşıyor. Neden bu kadar büyük bir savaş yürütüyor, büyük bir mücadele yürütüyor? Çünkü kendi şahsında halkın ve örgütün anlamayacağı bir sistem uygulanıyor. Önderlik buna "özel APO yasaları" dedi. Kürt halkının ve tüm insanlığını özgürlüğü için yaşayan ve mücadele eden bu Önderlik, ne siyasette, ne hukukta, ne yasada, ne ahlakta yeri olan ve izah edilemeyecek uygulamalarla karşılaşıyor. Önder APO bütün bunları Kürt halkının, Özgürlük Hareketinin, Türk halkının ve hatta Türk devlet yöneticilerinin, insanlığın anlaması için çaba gösteriyor. "Ben bunun için yaşıyorum" diyor zaten. "Eğer yaşıyorsam, büyük sorunlar var, büyük tehlikeler var, bunları ortaya çıkarmak, çözmek için yaşıyorum, bunun mücadelesini veriyorum" diyor. Yoksa içinde tutulduğu koşullara bir insanın katlanması mümkün değildir. O koşullarda büyük amacı olmayan, büyük anlama savaşı yürütmeyen bir insanın bir gün bile yaşaması mucizedir. Eğer bugün dokuz yıldır o İmralı sisteminin koşullarında yaşıyorsa, bütün hakaretlere, baskılara, zehirlenmelere karşı hala olup biteni anlatmaya, hala halklara karşı görevlerini, insanlığa karşı görevlerini yerine getirmeye çalışıyorsa, "Bunun için yaşıyor ve bunun mücadelesini veriyorum" diyorsa, bunun herkes tarafından çok iyi anlaşılması gerekiyor. Eğer Önder APO büyük bir anlam savaşı yürütmeseydi, herkesin yaptığı gibi yapsaydı belki bu kadar acıları yaşamayacaktı.

Gerek komplo öncesi, gerek komplo sonrası bütün çabası, insanlık nasıl özünden uzaklaştırılmış, sapmaya uğratılmış, tüm bu aldatmalar, iki yüzlülükler, komplolar, vahşetler, savaşlar, katliamlar ve baskılar neden yaşanıyor sorusuna cevap arayıp bulmakla geçmiştir. O sadece kendisine ve Kürt halkına yönelik uygulanan baskıları vahşeti, komploları ortaya çıkarmak, bozmak için yaşamıyor, mücadele etmiyor. Bununla sınırlı olsaydı, belki biraz daha görev ve sorumlulukları hafif olabilirdi. Dikkat edilirse, Önder APO'nun geliştirdiği çözümlemelerde, değerlendirmelerde, yaklaşımlarda sadece Kürtlerin veya kendisinin karşı karşıya kaldığı

problemlerle ilgilenmiyor. Hatta en son zehir olayında bile kendisini anlattığında da bazı değerlendirmeler yapıp tekrar genel siyasi değerlendirmelere geçiyor.

Önder APO insanlığın sorunlarını Kürt halkında ve Kürt halkının sorunlarını da kendi şahsında ele alıyor. Kendi şahsında Kürt halkının, insanlığın sorunlarını ele alıp çözmeye çalışıyor. Önder APO insanlık ve Kürt halkının sorunları üzerinde yoğunlaşarak kendini her gün yeniden güçlü temelde oluşturuyor. Bununla da Kürt halkının ve insanlığın sorunlarına çözüm gücü olmaya çalışıyor. Bütün çabası, yaşamı bu tarzda gerçekleşiyor. Önder APO hiçbir zaman kendine yönelik geliştirilen baskıları, komploları kendine sorun yapmadı. Önder APO kendi şahsında uygulanan konsept çerçevesinde bir halka ve insanlığa karşı geliştirilen baskı ve komploları, vahşeti çözmeye çalıştı. Çünkü kendisine uygulananlar insanlığa ve bir halka uygulananların bir sonucudur.

Özcesi Önder APO bir halkın, insanlığın sorunlarını çözmek istediği için, bu sorunların çözülmesini kendi çıkarlarına görmeyen güçler tarafından insanlığa ve Kürt halkına layık görülen insanlık dışı tüm uygulamalar Önder APO'ya uygulanıyor. Onun için Önder APO'nun anlamaya, çözmeye çalıştığı sorunlar, öyle kendisiyle ilgili sorunlar değildir. Tümüyle halklarla, ezilenlerle ilgili sorunlardır. Bunları çözmeye ve anlamaya çalışıyor. Anlayıp çözdüğü oranda da halklara, tüm ezilenlere, insanlığa bunları anlatmaya, kavratmaya çalışıyor. Bu nedenle Önderliğin yaşam savaşı büyük bir savaştır. Kendisi için, yaşamak için bu olup bitenlere karşı durmuyor. Eğer öyle olsaydı, hiçbir insanın katlanamayacağı koşullarda bu kadar acıya dayanmasına gerek yoktu. Bir an önce bu acıdan kurtulmayı esas alırdı. Önder APO'nun kendine ait bir yaşamının olmadığını, bu yaşamın kendine ait bir yaşam olmaktan çıktığını, tamamen insanlık ve onun bir parçası olan Kürt halkı için yaşadığını, bütün olup bitenlere de bunun için katlandığını görmek gerekir. Önder APO böyle anlaşılırsa doğru anlaşılmış olur.

KOMÜNAR: ***Önderlik şahsında dayatılan imha düzeyinin yol açacağı kaos herkesin bildiği bir durum. Önder APO son görüşme notunda böylesi bir kaosu besleyecek girişimlere (faili meçhuller vb.) karşı da uyarıyor. Ancak genel olarak imha girişimi de dâhil, tüm dayatılanlara karşı Önder APO'nun oldukça çözümleyici bir üslubu söz konusu. Yaratılan, yaratılmak istenen sürece rağmen bu çözümleyici üslupta yaklaşmasının anlamı nedir?***

C.B: Önder APO düşünce ve pratikte çözümleyiciliği esas alan bir Önderliktir. Her koşul altında imkânlar ne olursa olsun, daima insanlığın sorunlarını hem düşüncede hem pratikte çözmeyi esas alan bir tarza sahiptir. Onun için Önder APO'nun bütün çözümlemeleri iyi incelendiğinde, ister esaretten önce, ister esaret koşullarında, isterse de son zehirlenme olayında olsun, üslubunda bir değişikliğin söz konusu olmadığı görülür. Duygusallıktan, tepkisellikten uzak, sorumluluğu ve ciddiyeti esas alan bir üslup söz konusudur. Bu ancak insanlığa karşı büyük sorumluluk duyan birinin üslubu olabilir. İnsanlığı zayıf düşüren, kirleten, lekeleyen ne varsa kabul etmeyen, insanlığa karşı büyük saygı ve sevgisi olan, insanlığın özüne tutku ile bağlı olan birinin üslubu olabilir. Önder APO'da insanlığın özüne büyük bir bağlılık olduğu için, o özü yaşadığı için, bunun mücadelesini verdiği için her türlü olumsuz yaklaşıma anlam verebiliyor ve her türlü olumsuz durumu aşarak bunları insanlığın özünü yükseltmenin gerekçesi yapıyor. Dikkat edilirse birçok insanda gelişmelere, yaklaşımlara, uygulamalara göre üsluplar değişiyor. Ama Önder APO'da çözümleyicilik daima esastır.

Uygulamalar, yaklaşımlar ne olursa olsun, insanlığın özüne bağlı olduğu ve bu özü tekrar yakalayıp diriltmek, ayağa kaldırmak amacı olduğu için tüm yaşamını buna göre düzenliyor. Üslubunda da bu amaç bağlılığı çerçevesinde bir değişme söz konusu olmuyor. Hatta en olumsuz yaklaşımlar sergilendiğinde bu üslubu daha etkin kılıyor. Bütün olumsuz yaklaşımları, insanlığın özüne aykırı olan tutumları çözümleyici yaklaşarak insanlığın özünü büyütmenin gerekçesi yapıyor. Bu Önderliğin her koşulda değişmeyen tarzıdır. Ancak insanlığa büyük bir sevgi ve saygıyla bağlı olan biri İmralı sistemi koşullarında o üslubu sürdürebilir.

Dikkat edilirse Önderlikte çözümleyicilik esas olduğu için bu zehirleme olayında da duygusal yaklaşmadan bu zehirlemeyi kimin yapmak istediğini ve amacının ne olduğunu anlamaya çalışan sağduyulu bir tutum takınmıştır. Komployla dayatılmak istenen anlaşılmazlığın, anlaşılmadan kaybettirilmeye karşı yukarıda belirttiğimiz büyük anlama savaşının üslubu olarak gelişiyor bu çözümleyici üslup. Ateşkes koşullarında Kürt sorununun demokratik siyasal, barışçıl çözümünün ısrarı koşullarında, Kürt-Türk çatışmasının birçok güç tarafından geliştirilmek istendiği koşullarda, Türkiye'de savaştan ve şiddetten beslenen bir takım çevrelerin bu çabalarını hızlandırdığı koşullarda bu üslubu özellikle korumaya çalışıyor. Yani bu zehirleme ile sorunu derinleştirmek isteyen çevreler kimdir, bunu ortaya çıkarıp bozmaya çalışıyor. Zaten Ortadoğu'da, hatta Türkiye'de bir kaos yaşanıyor. Bu zehirleme ile bu kaos daha da derinleşecek. Önderlik bunun önünü almaya çalışıyor. Türk devletinin gösteremediği sorumluluğu gösteriyor. Bu da Önder APO'nun Türkiye'nin birliğine, Kürt-Türk halklarının birliğine, genelde de tüm Ortadoğu halklarının birliğine ne kadar önem verdiğini, oyunları bozmak ve katliamları bir an önce durdurmak istediğini gösteriyor. Eğer Önderlikte insanlık ve halk sevgisi olmasaydı, halkların, ezilenlerin, insanlığın yaşadığı sorunları çözme iradesi olmasaydı, herhalde bu koşullarda böylesi bir üslupta ısrar etmezdi. Onun için bunun çok iyi anlaşılması ve değer verilmesi gerekiyor.

KOMÜNAR: ***İmha girişiminin deşifrasyonu bu cinayet girişimini yarı yarıya engelledi diyebilir miyiz? Yine bundan sonrası için yapılması gerekenler nelerdir?***

C.B: Bu zehirleme olayının kolay kolay kimse tarafından anlaşılmayacağı sanılıyordu. Bunun bir basın toplantısıyla kamuoyuna yansıtılması önemliydi. Bu tek başına Önderliğin imhasının önüne geçmeyi sağlamaz. Bu bir adımdı, ama tek başına Önderliğin yaşamasını ve özgürlüğünü sağlamaz, Kürt sorununun demokratik çözümünü sağlamaz. Bunu tamamlayan adımların atılması gerekiyor. Onun için de bağımsız uluslararası bir heyetin gecikmeden oluşması ve Türkiye'ye de bunun kabul ettirilmesi gerekiyor. Bu heyetin İmralı'ya gidip Önder Apo'yu muayene etmesi, tahliller yapması, ortaya çıkan sonuçlara göre tedavi geliştirmesi, tedbir alması ve sonuçları da kamuoyuna ilan etmesi gerekir. Bunun da kolay gerçekleşmeyeceği hem Türk devletinin, hem de uluslararası güçlerin yaklaşımlarından anlaşılıyor. Bu ancak büyük bir mücadeleyle gerçekleştirilebilir. Onun için Kürt halkının şunu iyi bilmesi gerekir: Eğer mücadeleyi yükseltmezse, bu mücadeleyle bir uluslararası bağımsız heyetin İmralı'ya gitmesini sağlatmazsa, Önderliğin imhası gerçekleşebilir. Bu aynı zamanda bir halkın ve özgürlük mücadelesinin imhası anlamına gelir. Bu tekrar özgür Kürt'ün köleleştirilmesi olur. Dolayısıyla Kürt halkı eğer tekrar köleleşmek istemiyorsa, yarattığı değerleri, kazandığı iradeyi kaybetmek istemiyorsa, bu kadar acı ve işkence ile çözüm aşamasına getirdiği

mücadeleyi kaybetmek istemiyorsa, üzerindeki imha saldırılarını etkisizleştirip buradan çözümü yakalamak istiyorsa, bunun Önderliğin yaşamını ve özgürlüğünü garantiye almaktan geçtiğini bilmelidir.

Şunu açıkça belirtmekte yarar var: Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanı olması ve koordine ettiği faşist örgütlenmenin geliştirilmesi, bunun da tamamen Önder Apo, Kürt halkı ve Kürt Özgürlük Hareketine karşı imha temelinde olması, Türk devletinin bütün olanaklarının bu amaç için kullanılması söz konusudur. Yine dışta bütün diplomatik olanaklarını kullanarak çeşitli uluslararası güçleri Önder Apo'yu ve Özgürlük Hareketini imha temelinde harekete geçirmek istemesi Türkiye'nin imha politikasında yeni bir hamle olmaktadır. Bu hamleyle sonuca gitmek istiyor. Bunun yanında bu politikayı geçmişten beri yürüten Kenan Evren, Mehmet Ağar, MİT eğer "Bu politika artık bitmiştir, bunda ısrar edilmemelidir, bunda ısrar edilirse Türkiye felakete gidecektir" diyorlarsa, halkımız içine girilen süreci iyi kavramalıdır. Bu bir kavşağa gelindiğini, artık eski siyasi durumun sürmeyeceğini ortaya koyuyor. Ya çözüm yoluna ya da soykırım yoluna girilecektir.

Türkiye'deki rejim, sistem tıkanmıştır, dökülüyor. Yaşar Büyükanıt ve onun etrafında toplanan güçler, son bir hamleyle bunun önüne geçmek istiyorlar. Bunun için de Türkiye'nin bütün iç ve dış olanaklarını kullanarak, uluslararası güçlerin desteğini alarak, içte faşist örgütlenmeyi geliştirerek, bütün bunları da Kürt Özgürlük Hareketinin Önderinin imhasına yönelterek sonuca gitmek istiyorsa, bu inkârcı ve imhacı Türk devlet sisteminin artık son kerteye gelmesinin sonucudur. Bunu Kenan Evren ve Mehmet Ağar'ın açıklamalarından da görmek gerekiyor. Onlar "Biz bu sistemi yaşatmak için her şeyi yaptık, hiç kimsenin yapamayacağını yaptık daha fazla ileriye gidemedi, gitmiyor, artık dökülüyor, bunda ısrar etmeyin, ısrar ederseniz felaket getirir, daha imkân varken bu sistemi yaşatabiliriz, onun için de politika değişikliğine gidelim" diyorlar. Yaşar Büyükanıt ve benzerleri bunları ihanet olarak değerlendiriyor. Çünkü bir hamle yapıp sonuca gitmek istiyorlar. Ağar'ın bu çıkışının bu hamlelerini zayıf düşürdüğünü düşünüyorlar. Bu nedenle bunları ihanet olarak değerlendiriyorlar.

Halkımızın bu gerçeği bilmesi gerekiyor. Mademki onlar imhacı bir hamleyle sonuca gitmek istiyorlar, bu durum her iki taraf için de finaldir. Bütün imkânlarını kullanacaklardır. Eğer sonuç alınmazsa, onlar da biliyorlar ki Kürtler büyük kazanacaktır. Bunu her türlü saldırı ve imha hareketiyle engellemek istiyorlar. Bunları göz önüne getirdiğimizde, bizim de yüklenip gerçekten çözüm yaratmamız, kazanmamız gerekiyor. Başka bir alternatifimizin olmadığının bilinmesi gerekiyor. Kazanmanın dışında başka bir alternatifimiz olamaz.

Kazanmanın yolu da Önder APO'ya karşı gerçekleştirilen zehirleme olayının önünü almaktan geçer. Bu da bağımsız uluslararası bir heyetin duruma el atmasıyla mümkün olabilir. Bunu sağlamak için Kürt halkı her şeyini ortaya koymalıdır. Bunu sağlarsa, bu imha süreci tersine çevrilmiş olacaktır. İmha sürecinin tersine çevrilmesi buradan başlayacaktır. Önder APO'nun yaşamının garantiye alınması, Önder APO'nun özgürleşmesi Kürt sorununun demokratik çözümünü yaratacaktır. Eğer güçlü eylemliliğimizle bir an önce bir heyetin İmralı'ya gitmesini sağlayamazsak, işte o zaman Kürt halkı kaybedecek, komplocular kazanacaktır. Bunun çok iyi anlaşılması gerekmektedir. Onun için yapılması gereken, bütün Kürtlerin cinsiyet, mezhep, yaş, parça, parti farkı gözetmeksizin Önder APO'ya sahip çıkmaları, bu temelde ulusal birlik ruhunu geliştirmeleri ve Kürt halkının özgürlüğünü garanti altına almaları gerekiyor. Kürt

sorununun demokratik yollardan çözümü, Kürtlerin özgürleşme sorunu buradan geçiyor.

Hala yer yer bazı eylemlerde "Önderliğimize bir şey olursa, dünyayı başınıza yıkarız" diyorlar. Daha başka ne olması bekleniyor? Hâlbuki Önderliğe zehir verildiği, yavaş yavaş ölümünün gerçekleştirildiği belgelerle ortaya konuldu. Bu Önderliğin imha sürecine alındığını çok net ortaya koyuyor. Hala "Bir şey olursa size yaşamı zehir ederiz" demek, sanki Önderliğe bir şey yapılmıyormuş gibi algılamaktır. Bundan daha yanlış ve tehlikeli bir algılayış olamaz. Bu sonuçları çok ağır olacak bir gaflet durumudur. Önderlik imha ediliyor, o zaman bunun önüne geçmek gerekiyor. Bunun önüne geçmek için bütün gücümüzü ortaya koymak gerekiyor. İşte o zaman bunun önünü alabilirsin. Özgürlüğü bu yaratır. Kürt özgürleşmesini bu yönlü mücadele ortaya çıkarır. Onun için tüm Kürtlerin bunu bilerek yüklenmeleri, ayakta olmaları gerekiyor. Ta ki bunu gerçekleştirinceye kadar! Bütün aldatma çabalarına karşı mücadele edip mücadeleyi daha da kararlı kılmaları gerekiyor.

KOMÜNAR: ***Önder APO komplonun ilk aşamasında "yetersiz yoldaşlık" demişti. Şimdi Önderlikle yoldaşlığın neresindeyiz?***

C.B: Önderlik komplonun başarısını yetersiz yoldaşlık ve sahte dostlara bağladı. Bunların payının önemli olduğunu söyledi. Tümüyle bunlara bağlamadı. Komplonun gerçekleşmesinin ve belirli düzeyde sonuç almasının diğer nedenlerini savunmalarında ortaya koymuştur. Ancak yetersiz yoldaşlık ve sahte dostluğun komplonun başarıya gitmesinde rolü önemli ve belirgindir.

Şimdi yetersiz yoldaşlıktan neyi anlamak gerekiyor? Önder APO'nun doğru anlaşılmamasını, onun için de pratikte sorumlulukların zamanında tam yerine getirilmemesini, bundan da komplocuların yararlanarak Önderliği etkisizleştirmesini anlamak gerekiyor. Eğer Önderlik doğru ve yeterli anlaşılsa ve gerekleri zamanında yerine getirilseydi, o zaman yetersiz yoldaşlık ortaya çıkmayacaktı. Önderlikle buluşma gerçekleşecek, dolayısıyla da Önder APO yalnız kalmayacaktı. Önderliğimizin karargâhı hedef alınmayacaktı. Yüzlerce, binlerce APO gerçekleşmiş olsaydı, Önder APO hedef haline gelmezdi. Komplocular Önder APO'yu hedefledilerse biraz da bu nedenle hedeflediler. "Bir kişinin hareketidir, eğer onu etkisizleştirirsek bu hareket yürümez, dağılır" sonucuna vardılar. Zaten ABD Dışişleri Bakanlığı'nda çalışmış profesör de bunu açıkça söylüyor. Önder APO esir alındığında bu hareketin dağılacağı beklentisi içinde olduklarını itiraf ediyor.

Neden böyle bir beklenti içine giriliyor? Bu hareketi bir kişinin yürüttüğünü ve sürüklediğini düşündüklerinden, dolayısıyla Önder APO'nun yalnız bırakılmasından dolayı bu beklenti içine girmişlerdir. Önder APO'nun yalnız kalması onunla bütünleşememekten kaynaklanmıştır. Daha 1981 yılında Diyarbakır Cezaevi'nde Şehit Hayri Durmuş'un belirttiği gibi Önderliğimizin tarzına, üslubuna ayak uydurulamadığı için Önder Apo yalnız kalmış, dolayısıyla da tüm güçlerin hedefi haline gelmiştir. Komplo onun için Önderliği esir alma başarısını sağlamıştır. Bu gerçeklikten de anlaşıldığı gibi, Önder Apo ile yoldaş olmak demek, onun ideolojik esaslarında, felsefesinde, örgüt esaslarında, tarzında, temposunda, üslubunda, kişiliğinde, yaşamında birleşmek demektir.

Bizde gerçekleşen ne olmuştur? Önderlik kabul edilmiştir, Önderliğe büyük bir bağlılık, saygı gösterilmiştir, benimsenmiştir; ama bunların tümü çizgi esaslarında olmamıştır. İdeolojik, siyasal, örgütsel, pratik, yaşamsal boyutlarda olmamıştır. Onun için yoldaşlık, bağlılık, saygı lafta kalmıştır. İşte yetersiz

yoldaşlık bu tarzda ortaya çıkmıştır. Bunun yarattığı tehlike bugün görülmektedir. Bunun ne kadar tehlikeli olduğu daha iyi anlaşılıyor. Bu giderilmeye çalışılıyor. Yetersiz yoldaşlığın bizler ve halkımız açısından neye mal olduğu, uluslararası komplonun gelişiminde, Önderliğin esaretinde ve bugün Önderliğin yaşadıklarında, hareketin ve buna bağlı olarak halkın yaşadıklarında insan sonuçlar çıkarabilir. Yetersiz yoldaşlığı aşmazsak, benzer sonuçları yine yaşayabiliriz. Bu duruma bir daha düşmemek, yaşananları da telafi etmek açısından yetersiz yoldaşlığın çok daha derinliğine anlaşılması gerekmektedir. Bunun anlaşılması temelinde gerçekten Önderlikle doğru bir yoldaşlığın gerçekleştirilmesi, doğru bir bağın oluşturulması gerekmektedir. Bu da Önderlik gerçeğiyle bütünleşmekle mümkündür. Onun ideolojik, örgütsel, siyasal esaslarıyla birleşmeyle mümkündür. Özellikle de Önderlik tarzıyla, üslubuyla birleşmekle mümkündür. Eğer bu gerçekleştirilirse doğru yoldaşlık ve bağlılık gerçekleştirilmiş olur. Diğeri fazla bir anlam ifade etmeyen bir bağlılık olur. Daha çok da söylem düzeyindeki bir bağlılık olur. Bu da ne komployu boşa çıkarabilir ne de başarıyı getirir.

Önderliğe bağlı olmak demek, başarılı olmak demektir, başarısızlığı kabul etmemek demektir. Bütün saldırı, zayıflık ve gerilikleri giderip bunları güçlenmenin gerekçesi yapmak demektir. Her gün örgütü, halkı güçlendirmek, mücadele olanaklarını arttırmak demektir. Her gün sömürgeciliği, komplocuları geriletmek demektir. Her gün mevzi kazanmak demektir. Bu halkın, hareketin olanaklarını zamanında doğru değerlendirmek, bu temelde bu halka, harekete daha büyük mücadele olanakları yaratmak demektir. İşte o zaman Önderlikle doğru birleşmiş olunur. O zaman yetersiz yoldaşlık aşılmış olur. Aksi takdirde geçmişte yaşadıklarımızı gelecekte de yaşarız. Bu da bize çok pahalıya mal olur.

KOMÜNAR: ***Önder APO ve paralelinde harekete yönelik son girişimler topyekûn bir imha girişimini işaret ediyor. "Kutsal ittifak" halindeki sistemle topyekûn savaş hali kadro, militan yapı ve örgüt açısından nasıl olmalı? Böylesi bir süreçte kadronun duruşu ne olmalı ve beklentileriniz nelerdir?***

C.B: Bir defa her kadronun, her militanın şu gerçeği çok iyi kavraması gerekiyor: Kürt halkının ve onun öncü gücünün dayanacağı tek güç kendi gücü ve örgütlülüğüdür. Başka da dayanacağı bir güç yoktur. Eğer biz bir komplodan bahsediyorsak, bu komplo da son adımını atmıştır. Önderlik başta olmak üzere hareketin yönetimini imha ederek, harekette örgütsüzlük yaratıp sonuca gitmek istiyor diyorsak, böylesi bir saldırıya karşı bizi ayakta tutacak ve başarıya götürecek tek yol ve dayanağımız örgütselliğimizdir, örgütlü gücümüzdür. Başka herhangi bir gücümüzün olmadığı açıktır. Bizi bugüne kadar getiren ve bundan sonra da yaşatacak ve başarıya götürecek olan tamamen örgüt gücümüzdür. Ne kadar örgütselliğini geliştirirsen, o kadar güç olarak bu imha planlarına karşı durabilirsin. Başka türlü duramayacağın çok açık ve nettir. Dikkat edilirse komplo başarısını örgütsüzlüğü yaratmaya dayandırmış durumdadır. Onun için Önder APO'yu, hareketin ileri kadrolarını, yönetimlerini her alanda hedefliyor. Örgütsüzlüğe yol açarak sonuca gitmek istiyor. Her kadronun, her militanın bunu kavraması gerekiyor. İmhaya karşı duruş neyle mümkündür? Açıktır ki örgütselliği geliştirmeyle mümkündür. Eğer örgütsellik geliştirilip güçlendirilirse, imhaya karşı doğru savaşmış olunur. Başka türlü savaşılamayacağını bilmek gerekir.

Buna bağlı olarak sadece örgütselliği geliştirmek, örgüt gücünü geliştirmek yeterli değildir. Bir de bu örgüt gücünü doğru kullanmak önemlidir. Eğer örgüt gücünü doğru kullanabilirsen, başarıyı elde edebilirsin. Önder APO'nun gücü burada yatıyor. Önderlik

gerçeğini kavramak demek, bu gerçeği kavramak demektir. Hem örgütselliği geliştirmek, hem de örgüt gücünü ve örgütü doğru zamanda yetkin kullanmak. Maalesef kadromuzda olmayan da budur. Kadro örgütselliği fazla önemsemiyor. Onun için zaten örgüt gücünü de doğru kullanamıyor. Bu ciddi bir tehlike yaratıyor. Bu durum komplocuların sonuç almasına en büyük zemini sunuyor. Eğer biz komplocuları boşa çıkarmak istiyorsak, buradan boşa çıkarabiliriz. Örgütselliğimizi geliştirerek, yine bunu doğru kullanarak komplo ve imha konseptine karşı doğru savaşmış oluruz. Kadromuzda örgütsellik çok zayıf düşmüş, hatta anlamsızlaşmış. Öyle bir düzey ortaya çıkmış ki, bir kadro mudur, yoksa toplumdaki bir insan mıdır, bu hareketin bir dostu mudur, pek belli değildir. Örgüt yaşamında olmayan, dışımızda olan bir insan, nasıl ki "Örgütte şu hata, şu yanlış var, giderilmesi gerekiyor, bunlar neden giderilmiyor giderilmelidir" diyorsa, birçok kadromuzda da yaşanan benzer bir durumdur. Aynen örgütün dışındaki bir insan gibi örgüt yaşamına, sorunlarına yaklaşıyor. Burada çok keyfi bir particilik yaşanıyor. Kendini partili görüyor, kadro görüyor, Önderliğe bağlı olduğunu söylüyor. Ama örgüt gücünü geliştirme ve bu gücü doğru kullanma görülmüyor. Örgütselliği zayıf düşüren, örgüt gücünün doğru kullanımını engelleyen tutum ve davranışlara karşı en ufak bir mücadeleye girmek gereğini duymuyor. Şimdi bu çok ciddi bir sorundur. Bu kadroda sorumluluk duygusunun ve ciddiyetin ne kadar zayıfladığını gösteriyor. Gerçekten örgütüne karşı sorumluluk ve ciddiyet duymuyor. Bunun gereklerini yerine getirmiyor. Kendini örgütün dışındaki herhangi biriymiş gibi görüyor. Şimdi bundan daha tehlikeli bir durum olamaz.

Önderlik yetersiz yoldaşlıktan bahsediyor. Bugün bazı kadrolarda yetersiz yoldaşlıktan da daha geri bir durum yaşanıyor. Yetersiz yoldaşlık anlayamamaktan, güç getirememekten kaynaklanan bir durumdur. Ama bazı kadrolarımızda yaşanan, anlayamama ve güç getirememeden kaynaklanan durumlar söz konusu değildir. Tam tersine rahatlıkla anlayabileceği, güç getirebileceği birçok konuda keyfi, sorumsuz, gayri ciddi bir yaklaşım içindedir. Örgütüne, yoldaşına oldukça inançsız bir yaklaşım söz konusudur. Çalışmada moralsiz, isteksiz, inançsız bir yaklaşım söz konusudur. Hatta bazılarına görev verildiğinde dahi bu görevi zorbela kabul etme, parmak ucuyla tutma söz konusudur.

Şimdi burada bir hususu belirtmekte yarar görüyorum. Elefterya şehit düştü. Bu Yunanlı bir kadındır ve iki çocuk annesidir. Ne Kürdistanlı, ne de Kürt'tür. Ne bu hareketin kadrosudur, ne de bu hareketin herhangi bir imkânını kullanmıştır. Tamamen kendi imkânlarıyla Önderliği, hareketi ne kadar kavramışsa o oranda Kürtlere, harekete ve Önderliğe karşı sorumluluk duymuş ve bu sorumlulukları yerine getirmeye çalışmıştır. Uluslararası güçlerin saldırısı ve Kürt ihanetine karşı Önder APO'yu, hareketi ve Kürtleri savunmayı, korumayı esas almıştır. Bu uğurda kendini cayır cayır yakmıştır. Bütün ihaneti kendisinde bu tarzda yakıp kül etmiştir. Elefterya, halktan bir insandır ve bu hareketin, bu halkın bir dostudur. Eğer böylesi bir insan bu ülkeye, bu halka, bu harekete, bu Önderliğe bu düzeyde sahip çıkıyorsa, o zaman bu hareketin kadrosu olduğunu söyleyenler, bu tutumu ciddiye almak zorundadır. Bu hareketin kadrosu açısından bu halkın ve bu hareketin sunduğu değerler söz konusudur. Bu halkın, bu hareketin imkânlarına bu kadar sahip olacaksın, kullanacaksın ve Elefterya'nın gösterdiği sorumluluk ve ciddiyeti göstermeyeceksin. Böyle bir şey olamaz.

Bir dostumuz eğer bu düzeyde sorumluluk duyup gereklerini yerine getiriyorsa, bu hareketin bir kadrosunun bundan daha aşağı bir ölçü sahibi olmasının kabul görmeyeceği

açıktır. Elefterya ölçü koymuştur. Bu halktan bir insanın, bu hareketin imkânlarını hiç kullanmayan bir insanın ölçüleridir. Bu hareketin hiçbir kadrosu bundan daha aşağı bir pratikleşmenin, sorumluluğun sahibi olamaz. Eğer olursa, değil onun kadro olarak kabul edilmesi, halk içinden vicdanlı bir insan olarak bile kabul edilemeyeceği açıktır. Hatta bu halkın, bu hareketin imkânlarını da kullanmış olduğundan, bir suçlu muamelesi yapmak gerektiği açıktır. Her militanın bu gerçeği görerek kendisine bir çekidüzen vermesi gerekiyor.

PKK'nin otuz beş yıllık mücadele içinde ortaya çıkardığı kadro ölçüleri sağlam ve nettir. Eğer kadrolar bu militanlığı halk için yapıyorsa, halktan birinin koyduğu ölçülere sahip olamaz. Böyle bir hakkı kendisinde göremez. Bu hareketin militanı asgari ölçülere sahip olmak durumundadır. Bu ölçüleri daha da büyütmek zorundadır. O zaman militan kadro sıfatına layık olunabilir. Böylesi biri gerçekten Önder APO'ya, çizgiye bağlı olabilir, onun bağlılığından bahsedilebilir. Hem Önder APO'ya bağlı olduğunu söyleyeceksin, hem bu halkın ve hareketin ne kadar imkânı varsa kullanacaksın, ama Elefterya'nın ortaya koyduğu sorumluluk ve ciddiyeti ortaya koymayacaksın. Hatta "benim şu sorunum, şu hakkım var" diyecek ve birçok bahane uydurup bu bahanelere kendini inandırıp, arkasından da örgüt ortamına ve yoldaşlarına bunları kabul ettirmenin çabasına gireceksin. Bunu da doğru, haklı bulacaksın. Bunun vicdanla, izanla bağdaşır yanı yoktur. Bugün gerçekten bu hareketin kadrosu olduğunu, Önderliğe bağlı olduğunu söyleyen biri varsa, Önderliğin durumuna bakarak, gerçek militan kadronun ölçülerini yaşamda ve mücadelesinde pratikleştirir. Bugün Önderlik zehir verilerek yavaş yavaş, acı çektire çektire, canice katledilmek isteniyor. O nasıl Önderlik bağlılığı ki bunu görmeyecek ve bunu büyük bir öfkeye, eylem ve örgüt gücüne dönüştürmeyecek? Bu nasıl bir Önderlik bağlılığı olabilir? Bu olsa olsa bir vicdansızlık olabilir. Bugün bırakalım bu hareketin bir kadrosu, militanı olmayı, normal vicdanlı bir insan bile, Önderliğimizin durumu karşısında en azından insan olmanın gereklerini yerine getirir.

Eğer bir kadro, Önderliğin yoldaşı olduğunu söylüyorsa, o zaman yoldaşlık görevlerini yerine getirir. Bu da Önderliğin yaşamını ve özgürlüğünü güvence altına almak için sorumluluklarını yerine getirmektir. Herhangi bir kişisel sorun, hak arama olamaz. Hele hele öyle çeşitli bahanelerle yaşama olamaz. Önder APO'nun yoldaşı olduğunu söylüyor, bireysel hak peşinde koşuyor. Önder APO'da bireysellik var mıdır, bir gün kendisi için yaşadığı görülmüş müdür? Bu ne biçim Önderlik yoldaşlığı, bağlılığıdır? Kendini yaşıyor, bireysel yaşamı esas alarak her şeyi buna göre ayarlamak istiyor. Bu tutumla ne Önder APO'nun bir yoldaşı, ne de bu hareketin bir kadrosu olunabilir. Bir kere bu halka sen ne kazandırdın ki bu halktan, bu halkın öncü gücünden hak talebinde bulunuyorsun? Şunu bir özgürlük savaşçısı çok iyi bilir: Kadro halkına kazandırdığı hak kadar hak sahibidir. Ne kadar halkı için kazandırmışsa, o da o halkın bir ferdi olarak o haklara sahiptir. Sen bir özgürlük savaşçısı olacaksın, bu halkın özgürlüğü için savaşmayacaksın, mücadele etmeyeceksin, bunun gereklerini yerine getirmeyeceksin, hiçbir değer yaratmayacaksın, ama hak isteyeceksin! Hem de düşmandan değil, bu hareketten isteyeceksin. Bu hareket mi senin ulusal demokratik haklarını, insani haklarını elinden aldı? Bu hareket mi seni iradeli bir insan olmaktan çıkardı? Bu, iddia edebilir mi? Eğer böyle bir gerçeklik varsa, halktan, hareketten hak talep edilebilir. Böyle bir gerçekliğin olmadığı da açıktır.

Bir hak arayışı olacaksa, hele hele bir özgürlük savaşçısı olarak hak arayışçısı olunacaksa, bu halkın haklarını kim elinden

almışsa onlardan hak talebinde bulunulması gerekiyor. Bu hakları alması gerekiyor. O hakları aldığı oranda hak sahibi olabilir. Başka bir hakkının olmadığını da bilmesi gerekiyor. Bunların da ancak örgüt ile gerçekleşebileceğini tüm insanlık tarihi ve bizim mücadelemiz ortaya koymuştur. Bu ne biçim özgürlük savaşçısı, bu ne biçim APO yoldaşlığıdır ki, bırakmış bu halkın sorunlarını, kendi bireysel sorunlarıyla uğraşıyor. Bu halk, bu Önderlik bu kadar imha altında yaşıyor. Bunu görmeyecek, ama kendisi için hak isteyecek. Bunun bu hareketin ideolojisiyle, felsefesiyle, örgütsel esaslarıyla, yoldaşlığıyla bağdaşmadığı çok açıktır. Bu harekette kadro olmak demek, Önderliğin ideolojik esaslarını, felsefesini, siyaset, örgüt ve mücadele tarzını, yaşamını esas almak demektir. Tüm yaşamını ona göre düzenlemek, planlamak ve programlamak demektir.

Kadro olmak demek, bu hareketin verdiği görevi yerine getirmek demek değildir. Bu bir ölçü olamaz. Bu hareket kadrosu dışında birçok insana da görevler veriyor ve o insanlar yerine getiriyor. Bununla o insanlar kadro olmuyor. Bu hareketin bir kadrosu olarak hareketin önüne koyduğu görevi yerine getirmekle de kadro olunamaz. Kadro olmanın özellikleri ve koşulları vardır. Bir kişiyi kadro yapan nedir? Onun bu hareketin amaçlarına kilitlenmiş olması, bu amaçları gerçekleştirmek için bu hareketin ihtiyaçlarını sürekli tespit edip, bunu önüne koyup gidermenin çabası içerisinde olarak bunda ısrarlı olmasıdır. Bunu kadro yapar. Bu onu sıradan bir yurtseverden ayırır. Bu harekette kadro olmak demek, talimatsız, emirsiz, denetimsiz, gönüllü çalışmak demektir. Bu da neyle mümkündür? Kendini bu hareketin amaçlarıyla bütünleştirmekle mümkündür. Bu hareketin ihtiyaçlarını tespit edip sürekli önüne koyup gidermede ısrarlı davranmakla mümkündür. Bunu kendinde gerçekleştiren kadrodur ve Önder Apo'nun yoldaşıdır. Sahte değil, gerçek yoldaşıdır. Mademki biz Önderlik diyoruz, Önderliğe bağlıyız diyoruz, Önderliğin yaşam, mücadele, çalışma, yönetim, görevlere yaklaşım ve görevleri yerine getirme tarzı bizim için esastır. Bunları bu çerçevede kim yerine getirse, işte o Önderliğin yoldaşı olur, Önderlikle doğru birleşmiş olur. Bu hareketin gerçek bir kadrosu böyle olunur.

Şimdi çok ucuz bir kadro anlayışı gelişmiş. Hiçbir görev yerine getirmeyeceksin, bu hareketin hiçbir sorununu çözmeyeceksin, hiçbir değer yaratmayacaksın, tamamen bu harekette yaşamayı esas alacaksın! Hareketin böyle bir kadro anlayışı yoktur. Yanı başında birçok çirkinlik ve olumsuzluk yaşanıyor, tahribatlar oluyor, bunlarla mücadeleye girmiyor, onları görmezlikten gelerek idare etmeyi esas alıyor. Önder APO'da sorunlarla, çirkinliklerle, geriliklerle, olumsuzluklarla yan yana yaşama mümkün müdür? Önder APO demek, geriliklerle, çirkinliklerle, sorunlarla mücadele etmek demektir; güzelliği, olumluyu, başarıyı yaşamak demektir. Önder APO'nun yoldaşı, bu hareketin kadrosu olmak bunu gerektirir. Kadromuzda gelişen memurluktur. Nasıl ki bir memur önüne konulanı yerine getirir ve zamanını doldurmaya çalışırsa, karşılığında maaşını alıp yaşamını sürdürmeye çalışırsa, birçok kadromuzda da yaşanan budur. Bunun bu hareketin militanlığıyla uzaktan yakından bir alakası yoktur. Memurluk farklıdır, militanlık farklıdır. Memur tamamen önüne konulanı yapar, zamanını doldurmaya, maaşını almaya çalışır. Tamamen kendisi için, yaşamını yürütmek için yapar. Militanın öyle kendine ait bir yaşamı yoktur. Bu hareketin militanı kendine ait olmaktan çıkan, tamamen kendisini halkla ve insanlıkla birleştiren, tümüyle insanlığın, bu halkın sorunlarını kendi sorunlarına dönüştüren, bunları çözmenin ısrarı içinde olan insandır. Bu hareketin militanlığı böylesi bir militanlıktır. Şimdi oldukça liberal bir yaklaşım gelişmiş. Bunun sonucu memurluk gelişmiş. Buna da Apoculuk

deniyor. Apoculuk bunlarla bağdaşan bir militanlık değildir. Aksine bunları reddeden bir militanlıktır.

Önder APO'ya bağlı olanlar, bağlı olduğunu söyleyenler İmralı'daki yaşama ve duruşa bakmalıdır. Bu duruş ve yaşam otuz yıllık duruş ve yaşamın o koşullardaki devamıdır. İmralı sisteminde, bir vahşet sisteminde nasıl yaşıyor, nasıl mücadele ediyor, kendisi için bir gün yaşam istemi var mıdır, kendisi için bir gün bir şey istemesi söz konusu mudur? Bu halk için, bizler için bu kadar şey yapmasına rağmen, hala "Benim için bir şey yapmayın, kendiniz için bir şey yapın" diyor ve "Ben de ne yapıyorsam sizin için yapıyorum" diyor. Bu kadar nettir ölçülerimiz. Ama ısrarla bu ölçüler muğlâklaştırılmaya çalışılıyor. Kadroda ortaya çıkan bu durum, komplo ve ihanetle ortaya çıkan bir durumdur. Ne var ki bazıları büyük bir gafletle bunu ısrarla sürdürüyor.

Önderliğin gerçek yoldaşı olmak için bunlarla mücadele edilmesi gerekir. Önderliğe bağlıyım diyenler, özellikle bu zehir verme durumu ortaya çıktıktan sonra, bu süreci kendisini bir militan olarak gerçekleştirmede, militanlıkla bağdaşmayan yanlarını düzeltmede bir gerekçe olarak görmelidir. Hem kendisini, hem örgütü sağlamlaştırmanın gerekçesi yapmalıdır. Eğer böyle yaparsa, gerçekten Önderliğe bağlılığını doğru ortaya koymuş olur. Gerçekten bu komploya, zehirlemeye, katletmeye karşı ciddi bir duruşun sahibi olduğunu ortaya koymuş olur. Her kadromuzun bu sürece böyle yaklaşması gerekir. Madem komplocular Önderliğimizi, bizi zehirleyerek katletmeye çalışıyor ve Önderliğimiz buna karşı dimdik yaşam mücadelesi veriyorsa, bizim de benzer bir biçimde Önderliği dışarıdan tamamlamamız gerekiyor. Kadro olmak bunu gerektiriyor. Başka türlü kadroluk olunmaz.

Bu hareketin safları özgürlük saflarıdır. Özgürleşmek isteyenlerin, özgürlük mücadelesi vermek isteyenlerin saflarıdır. Burası hastaların, kişisel sorunlarını çözmenin safları, yeri ve ortamı değildir. Güdülerini tatmin etmenin, bireysel yaşam olanaklarını geliştirmenin yeri değildir. Burası tamamen özgürlük mücadelesi yürütmenin saflarıdır. Bunun için yaşamını düzenlemenin saflarıdır. Bu tipler eğer bulundukları ortamı yanlış anlamışlarsa, hiç değilse Önderliğimizin zehirlendiği süreçte bunu doğru anlasınlar, kararlarını versinler. Bu saflarda ancak belirtilen tarzda yaşanabilir. Başka türlü yaşanamayacağı, bunun kabul edilmeyeceği bilinmelidir. Bu hareket Kürt halkının ve insanlığın sorunlarını çözmek isteyen insanların içinde yer aldığı bir harekettir. Şehitlerimizin ve halkımızın mücadelesiyle ortaya çıkarılan bir örgüt ortamında yaşanılmaktadır. Buraya gelen halkımızın ve şehitlerimizin özlemlerine saygılı olmak ve gereklerini yerine getirmek için geliyor. Bu hareketin tek bir kişiye başka türlü bir çağrısı olmamıştır. Gelen, bu gerçeklik temelinde bu hareketi kabul ediyor. Gelir gelmez böyle bir sözleşme içine giriyor. Öyleyse bu hareketin saflarında yer alan herkesin kendisini bu temelde gerçekleştirmesi gerekiyor. Tamamen Önder APO'nun ideolojik, felsefi ve örgütsel esaslarına göre, onun pratikleşme esaslarına göre kendini gerçekleştirmesi gerekir.

Bazı kadrolarda Önderliğin ideoloji ve felsefesini kabul etme, ama onun örgüt anlayışını ve kadro duruşunu kabul etmeme var. Onun tarzını esas almama var. Bundan daha yanılgılı bir durum olamaz. Bugün dışımızdaki birçok insan da Önderliğin felsefe ve ideolojisini kabul ediyor. Ama onun militanı olmadığı için, onun örgüt esaslarına girmiyor. Onun örgüt mücadelesini yürütmüyor. Onun için de örgütselliği esas almıyor. Örgüt gücünü geliştirmeyi, kullanmayı esas almıyor. Dolayısıyla sorun ideolojiyi, felsefeyi kabul edip etmeme değildir. Sorun bu ideoloji ve felsefenin örgütselliğini kabul edip etmemedir,

onun mücadelesini verip vermemedir. Bir kişiyi kadro yapan budur. Örgüt mücadelesi yürütmeyen, örgütselliği geliştirmeyen, kendini örgüt içinde anlamlandırmayan ve örgüt gücünü doğru kullanmayan militan olamaz. Önder APO'nun en büyük özelliklerinden biri budur. Büyük bir örgütçüdür, örgüt mücadelecisidir. Onun için "Her şeyi yapabilirsiniz, hatta anama bile sövebilirsiniz, ama örgüt ile oynamamanız gerekir" demiştir. Çünkü bu halkın örgütü dışında başka bir şeyi yoktur. Her şeyi bu örgüt ve örgüt gücüyle kazanıyor, koruyor. Bunun için Önderlik bunu söylüyor. Önderlik büyük bir örgüt savunucusudur. Çözümlemeler açılıp bakılsın, derhal bu görülür. En büyük yanının örgüt savaşçısı olmak olduğunu söyler. Zaten örgütten uzaklığın bir nedeni Önderlik çözümlemelerinden uzaklıktır.

Örgüt savaşı yürütmeyen, örgütselliği geliştirmeyen, örgütü büyütmeyen, başarıya götürmeyen, tüm yaşamını buna göre düzenlemeyen biri nasıl bu hareketin kadrosu olabilir, nasıl Önder APO'nun yoldaşı olabilir? Öylelerinin içimizde yerinin olmayacağı açıktır. Bu harekette en büyük tehlikeyi yaşatanlar bu kişiliklerdir, bu tip anlayışa sahip olanlardır. Kadronun bunu çok iyi görmesi gerekiyor. Özellikle de bu zehirleme sürecini bütün kadrolar kendilerini Önder APO'nun yoldaşı yapmanın gerekçesi kılmalıdır. Varsa yetersizliklerini gidermelidir. Eğer sürece böyle yaklaşırsa doğru yaklaşmış olur ve doğru bir savaşım vermiş olur.

Hala içimizde Önder APO'ya zehir verildiği açıklandıktan sonra bile bireysel sorunlarını gündeme getirenler var, hala bozguncu faaliyet yürütenler var. Hala örgütü gevşetmeye çalışan, geriye çekmek isteyen, zayıf düşürerek örgüt yaşamı ve değerleriyle, yoldaşlıkla, örgüt dinamizmiyle, moralle, bilinçle oynamaya çalışanlar var. Militanların bunun karşısında görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi gerekiyor. Bilmelidirler ki, eğer bu tip anlayışlarla mücadele edilmezse, örgüt çizgimiz, ölçülerimiz, kültür ve ahlakımız örgüte egemen olmazsa, bu saldırılar ve imha konsepti karşısında darbe yememiz kaçınılmazdır. Eğer gerçekten darbe yemek ve kaybetmek istemiyorsak, başarılı olmak istiyorsak, o zaman bunun yolunun örgütümüzü ve kadrolarımızı sağlamlaştırmaktan geçtiği açıktır. Bu da ancak örgüt kültür ve ahlakımızın, ideolojik esaslarımızın, mücadele ve yaşam felsefemizin örgüt ortamımıza egemen kılınmasıyla mümkündür. Her militanın bu savaşım içinde olması gerekiyor. Mücadele tarihimiz hiçbir sorunun örgütümüzü zayıflatmadığını, aksine sorunlara çözüm gücü olarak örgütün daha güçlü ortaya çıktığını kanıtlamıştır. Tehlike sorunların varlığından değil, sorunlara karşı mücadele etmeme anlayışından ortaya çıkmıştır.

Komployu dışarıda aramamak gerekir. Bu hareket, bu tarih bunu çok net ortaya koymuştur. Dışarıdan hiçbir saldırı bu hareketi zayıflatmamıştır. Bu hareketi zayıflatan, düşmanı başarıya götüren şeyin, bu hareketin içinde bulunup da bu hareketi yaşamayan, bu hareketle birleşmeyen, görev ve sorumluluklarını zamanında yerine getirmeyenlerin duruşu olduğunu bilmek gerekir. Düşmanı, komployu bilinen tarzda dışarıda aramamak gerekir. Örgütsüzlüğe yol açan moralsizliğe yol açan ne varsa komplo ve düşman olarak görmek, üzerine gitmek gerekir. Örgütü geriye çeken, zayıf düşüren, başarısız kılan her şeyin komplonun hizmetinde olduğunu, komployu tamamladığını bilerek, bunun derin bilincini yaşayarak, komplo ile mücadele etmek gerekir. Eğer böyle bir bilinç ve bu tarzda bir pratikleşme olursa, belki bedeller ödeyebiliriz, ama biz başarıyı kesinlikle yakalayabiliriz. Bunun kadro tarafından da böyle anlaşılması gerekir. Artık ucuz kadro anlayışı döneminin bittiği herkes tarafından bilinmelidir.

Zehirlenme süreciyle yeni bir sürece girdiğimiz, bir ölüm kalım sürecine girdiğimiz görülmelidir. Kadroyum diyen herkesin de buna göre kendisini düzenlemesi, kendisini netleştirmesi bu temelde kararlaştırması, pratikleştirmesi gerekir. Başka türlü kabul edilmeyeceğini de artık bilmesi gerekir.

Tüm Kadro ve Çalışanlara

ÖNDER APO VE HALKIMIZA YÖNELEN SALDIRILARA KARŞI DAHA ÇOK APOCULAŞARAK ZAFER ÇİZGİSİNDE DİRENELİM!

Değerli yoldaşlar!

Bir süreden beri Önder APO'nun sağlık durumuna ilişkin bazı şikâyetlerde bulunduğu ve bunların araştırılmasını istediği bilinmektedir. Biz bu talebi dikkate alarak ve bize ulaşan bazı duyumlara dayanarak, geçen süre içerisinde Önder APO'nun sağlık durumunun araştırılması yönünde önemli bir çalışma yürüttük. Ciddi zorluklarla yürütülen bu çalışmalar sonucunda, Önderliğimizin şikâyetlerini de aydınlatacak düzeyde, Şubat ayı ortası itibariyle uluslararası komplonun sekizinci yıldönümü sürecinde sağlık durumuna ilişkin önemli sonuçlar elde ettik. Sağlam tıbbi incelemelere dayanan ve kamuoyuna da açıklamakta olduğumuz bu bilgilere göre, bir süreden beri Önder APO'ya değişik yöntemlerle bazı **kimyasal maddeler** verilmektedir. Uzman teşhisiyle tespit ettiğimiz bu maddeler, Önderliğimizin kanına karışarak çeşitli bazı hastalıklara yol açmayı öngören ve bunun sonucunda tıpkı Filistin Ulusal Önderi **Yaser Arafat**'ın hala nedeni açıklanmayan ölümünde olduğu gibi **iz bırakmadan** Önder APO'nun yaşamına kastedecek sonuçlar doğuracak niteliktedir. Yani Önder APO bir süreden beri planlı bir biçimde iki kimyasal madde verilerek yavaş yavaş zehirlenmektedir. Şimdi tespit edilebilen bu zehirlenme olayı ilerlediğinde ve fiziki açıdan hastalık durumunu tam ortaya çıkardığında, artık tespit edilemeyecek özelliklere sahiptir. Öyle planlanmıştır ki, bunun sonucunda Önderliğimizin hastalığının nedenleri ve yaşamını kaybetme nedeni tespit edilemeyecektir. Kısacası Önder APO'nun en son görüşmede de hissederek ifade ettiği gibi, Önderliğimiz gerçekten de **zehirlenmekte** ve bu biçimde imha edilmek istenmektedir.

Onlarca yıldır yürüttükleri imha saldırılarına rağmen duyarlı, dikkatli ve mücadeleci tutumu sonucunda Önder APO'yu engelleyemeyenler, yine uluslararası komployu saldırıya geçirmelerine rağmen Onu katledemeyenler, Önderliğimizin, Hareketimizin ve halkımızın gücünden duydukları korku sonucunda Onu idam edemeyenler, şimdi bu biçimde son derece gizli ve sinsi yöntemlerle, hiçbir hukuka, ahlaka ve insanlık değerine sığmayan bir tutumla kendisini yok etmek istemektedirler.

Değerli yoldaşlar!

İfade edilmesinin bile tüyler ürperttiği bu vahşi saldırıyla Önderliğimizin ve Onun şahsında tüm halkımızın imha edilmek istendiğine ilişkin hiçbir kuşkumuz yoktur. Belli ki Kürt soykırımını gerçekleştirmeyi kendileri için temel vazife bilmiş inkârcı ve imhacı güçler, Önder APO'nun ve Özgürlük Hareketimizin geliştirdiği beşinci ateşkes sürecine, Önderliğimizden başlamak üzere bir topyekûn imha saldırısını dayatmak istemektedirler. Nitekim inkârcı ve imhacı güçler **Turgut Özal**'ın ölümünü dayatarak, Önder APO'nun 1993'te geliştirdiği birinci ateşkes sürecini sabote etmişlerdi. 1995 yılı sonunda Önderliğimizin ve Özgürlük Hareketimizin geliştirdiği ikinci ateşkes sürecine ve bu temelde gerçekleştirmek istediği Kürt sorununa demokratik ve barışçıl

çözüm çabasına 6 Mayıs 1996'da Önder APO'ya ve Parti Merkez Okulumuza yönelik suikast tarzıyla imha saldırısını dayatmışlardı.

Bilindiği gibi Önderliğimizin 1 Eylül 1998'de ilan ettiği üçüncü ateşkes sürecine vahşi uluslararası komplo saldırısı dayatılmıştır. Yine 1999 yazında geliştirilen dördüncü ateşkes ve kısmi geri çekilme sürecine ise, başta gerilla olmak üzere, Özgürlük Hareketimizin tasfiye edilmesi ve Önderliğimizin çürütülmesi amacıyla provokatif-tasfiyeci saldırılar dayatılmıştır. İnkâr ve imha sistemi, 1 Ekim 2006 yılından itibaren Önder APO'nun çağrısı üzerine Hareketimizin geliştirdiği beşinci ateşkes sürecine de, Önderliğimizden başlamak üzere tüm halkımızı katletmeyi ve soykırımdan geçirmeyi hedefleyen böyle vahşi bir saldırganlığı dayatma çabası içindedir. Nitekim 1 Ekim 2006'dan bu yana geçen beş aylık süre içerisinde Önderliğimizin, Hareketimizin ve halkımızın bütün iyi niyetli girişimlerine, barışçıl ve demokratik yöntemler içeren ve siyasi diyalogla çözüm arayan yaklaşımlarına ve çabalarına karşılık, devlet yönetiminde olumlu ve çözümleyici bir yaklaşım gelişmemiştir. Bundan da öteye, ateşkes süreci bir taktik yaklaşım gibi propaganda edilerek, Türkiye halkı ve uluslararası kamuoyu yanıltılmaya çalışılmış; yine ateşkes ilan etmiş olmak bir zafiyet biçiminde değerlendirilerek, oldukça örgütlü ve planlı bir çabayla böyle bir ortamdan yararlanma temelinde Önderliğimiz ve Hareketimiz **tasfiye edilmek** istenmiştir.

Bu konuda bir AKP-CHP ittifakının var olduğu, yine TC Hükümeti ile Genelkurmayının bir uzlaşma ve işbirliği içinde bulunduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Nitekim Hareketimizin ateşkes ilanının ardından, başta Başbakan ve Dışişleri Bakanı olmak üzere, tüm hükümet ve devlet yetkilileri diplomatik, siyasi ve askeri alanlarda olumsuz propagandalar yürütmüşler, Hareketimize yönelik tasfiye ve imhayı amaçlayan saldırılar yürütmekten bir an bile geri durmamışlardır. Bir yandan bölgede İran ve Suriye ile görüşmeler yapıp onların desteğini almaya çalışarak, yine Irak Hükümetini kendi yanlarına çekme çabasını sürdürerek ve Güney Kürdistan Federe Yönetimi üzerinde baskı uygulayıp teslim almaya çalışarak, diğer yandan Rusya, AB ülkeleri ve ABD ile yoğun bir diplomatik pazarlık içinde bulunarak Hareketimizi kuşatmaya çalışmışlardır. Uluslararası komplonun sekizinci yıldönümü sürecinde Özgürlük Hareketimize karşı uluslararası komployu yeniden harekete geçirme çabası içinde olmuşlardır. Türkiye'nin bütün imkânlarını ve Türk halkının bütün zenginlik kaynaklarını pazarlayarak, bölgesel ve dış güçlerin Özgürlük Hareketimizi tasfiye etme planına katılmaları konusunda desteklerini alma çabası içinde bulunmuşlar; PKK'yi imha planını bu biçimde bölgesel ve dış güçlere ihale etmek istemişlerdir. Bununla birlikte bir yandan Kürt halkı ve Türkiye'nin demokratik güçleri üzerinde yoğun bir baskı ve sindirme çabası içinde olurken, diğer yandan gerilla ateşkes konumunda olmasına ve ateşkes ilan edildiğinde bizzat Başbakanın durup dururken ordunun operasyon yapmayacağını söylemesine rağmen, ateşkes ilanından bu yana Türk ordusunun Kürdistan'da gerillaya yönelik operasyonları azalmamış, tersine ağır kış koşullarına rağmen sürekli artan oranda devam ettirilmiştir.

Kısaca bir yandan halk sindirilmeye ve ağır kış ortamından ve ateşkes sürecinden yararlanılarak gerilla ezilmeye çalışılırken, diğer yandan PKK'nin tasfiyesi etrafında bölgesel ve uluslararası güçlerin birliğinin yeniden yaratılması için yoğun bir çaba içinde olunmuştur. Nitekim bu çabaların sonucunda Mahmur Mülteci Kampına yönelik baskıların arttırılıp operasyonların yapıldığı, yine başta Almanya ve Fransa olmak üzere Avrupa ülkelerinde Kürt yurtseverlerine, onların işyerleri, evleri ve derneklerine yönelik yoğun

operasyonlar düzenlenip tutuklamaların geliştirildiği bilinmektedir. Bütün bunların 2006 yazından itibaren örgütlendirilen **PKK Koordinatörlüğü** sisteminin çalışmaları kapsamında yürütülmeye çalışıldığı da bilinen bir gerçektir. Tüm bunlara ek olarak sürekli Güney Kürdistan tehdit edilmekte, Güney Kürdistan Federe Yönetimi pazarlık yapılarak ve korkutularak PKK'ye karşı **savaşa sokulmak** istenmektedir. Her fırsatta Güney Kürdistan'a ve Medya Savunma Bölgelerimize yönelik askeri operasyonların geliştirileceği yönünde yoğun bir propaganda yürütülmektedir. Tüm bunların birbirinden kopuk olmadığı ve bir plan dâhilinde geliştirilen olaylar olduğu, esas olarak da beşinci ateşkes sürecine dayatılan yeni bir imha saldırısını ifade ettiği tartışma götürmez bir gerçektir.

Tüm bunlarla yapılmak istenen açıktır. Mahmur halkı baskı ile korkutulup teslim alınmak istenmektedir. Avrupa'daki Kürt yurtseverlerinin örgütlülüğü dağıtılarak özgürlük ve demokrasi mücadelesinden vazgeçirilmeye, böylece PKK'nin yurtdışı örgütlülüğü dağıtılmaya çalışılmaktadır. Kış boyunca zayıflatılmadan sürdürülen operasyonlarla Kuzey Kürdistan'da bulunan gerilla güçleri darbelenmek ve ezilmek istenmektedir. İlkbaharla birlikte bu operasyonlar Kuzeyde ve Güneyde birlikte yürütülerek Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin motor gücü olan gerilla darbelenmek, zayıflatılmak ve tasfiye edilmek istenmektedir.

İşte Önder APO'ya yöneltilen imha amaçlı saldırı da böyle bir topyekûn saldırı planının hedeflerinin başında gelmekte; Özgürlük Hareketimize ve halkımıza yöneltilen imha ve inkâr saldırısının **birinci adımı**nı oluşturmaktadır. Açıkça belli olmuştur ki, Önderliğimize, dört parçada ve yurtdışındaki halkımıza, Özgürlük Hareketimize ve onun motor gücü olan gerillamıza yönelik Kürt inkârını ve imhasını başarıya götürmek, yani **Kürt soykırımı**nı tamamlamak amaçlı topyekûn bir saldırı planı beşinci ateşkes sürecine dayatılmaktadır. Bu bakımdan Önder APO'nun sağlığına kastetmeyi hedefleyen saldırı, Hareketimizi ve halkımızı imha etmek isteyen bu planlı saldırı hareketinden ve operasyonlardan kopuk ve bağımsız değildir. Tam tersine bu vahşi saldırı planının birinci hedefi durumundadır. Bu bakımdan Önder APO'nun sağlığına yöneltilen saldırı, planlı bir biçimde Hareketimize yöneltilmiş imha saldırısının birinci adımı olmaktadır. İnkârcı ve imhacı güçlerin Önderliğimizin ve Hareketimizin geliştirdiği beşinci ateşkes sürecine verdiği cevap olmaktadır. PKK'yi tasfiye ve Kürt ulusal varlığını imha amaçlı gerici saldırının birincil adımı olmaktadır. Uluslararası komplonun yeni bir aşamasını ifade etmekte, sekiz yıldır başaramadığını bu yeni planlama temelinde başarmayı hedefleyen bir saldırıyı ifade etmektedir. Uluslararası komplo saldırısının bir yeni aşaması, yeni ve planlı bir biçimde devam ettirilmesi olmaktadır.

Çok iyi biliniyor ki, Önder APO'ya yöneltilen saldırı barışa, özgürlüğe ve demokrasiye yöneltilen saldırıdır. Kürt-Türk birliğine ve kardeşliğine yöneltilen, onu dinamitlemeyi hedefleyen bir saldırıdır. Kürt halkının ulusal varlığına, kimliğine, özgür ve demokratik geleceğine kastetmeyi hedefleyen bir saldırıdır. Önder APO'ya yöneltilen saldırı Türkiye halkına yöneltilmiş bir saldırıdır. Türkiye'nin özgürleşmesine ve demokratikleşmesine, başta Kürt sorunu olmak üzere tüm sorunlarını demokratik yöntemlerle çözerek bölgenin temel demokrasi dinamiği olmasına yöneltilen bir saldırıdır. Önder APO'ya yöneltilen saldırı Ortadoğu halklarının demokratikleşmesine, birliğine ve bütünlüğüne yöneltilmiş bir saldırıdır. Önder APO'ya yöneltilen saldırı insanlık değerlerine, insanlığın tarih boyunca biriktirdiği özgürlük, demokrasi ve eşitlik

değerlerine, doğal komünal toplum değerlerine, sosyalizme, demokrasiye, birliğe ve dünya halklarının kardeşliğine yöneltilen bir saldırıdır.

Değerli yoldaşlar!

Tüm insanlık değerlerine kastetmeyi hedefleyen bu vahşi saldırıyı kim ya da kimler yapıyor diye elbette sormayacağız. Çünkü biz uluslararası komployu kimlerin yaptığını ve komploda kimlerin payının ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Yine İmralı sisteminin nasıl bir sistem olduğunu ve kimler tarafından yönetildiğini çok iyi biliyoruz. Bizzat Önder APO bu imha sistemini bütün yönleriyle çözümleyerek bizleri aydınlatmış bulunuyor. Elbette bu işin içinde uluslararası komployu örgütleyen, yürüten ve İmralı sisteminin birinci ayağı olan **ABD** var. ABD'nin bilgisi ve onayı olmaksızın Önder APO'nun yaşamına kastedecek herhangi bir şeyin yapılıp yapılamayacağını sorgulamak gerekiyor. Bu nedenle eğer gerçekten çok gizli bir çete işi değilse, böyle bir imha saldırısının en azından ABD'nin **bilgisi ve onayı dâhilinde** yapılmakta olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Nitekim Önder APO son dönemlerde gerçekleşen görüşmelerde bu hususa derinliğine dikkat çekmiş; ABD'nin bölgedeki yeni politikalarını ve Irak'ta içine düştüğü durumdan çıkma çabası olarak geliştirmekte olduğu yöntemleri tahlil etmiştir.

Diğer yandan İmralı sisteminin önemli bir ayağının **Avrupa Birliği** olduğu bilinen bir husustur. Hem Türkiye'nin AB'ne giriş süreci itibariyle, hem de Kürt sorununun yaratılıp günümüze kadar sürdürülmesinde Avrupa'nın rolü itibariyle Önder APO'ya yöneltilen uluslararası komploda ve bunun bir sonucu olan İmralı sisteminde AB'nin üç ayaktan biri olma konumu mevcuttur. Özellikle Almanya ve Fransa gibi güçler Türkiye ve Kürdistan'ı ekonomik olarak sömürebilmek için Türk-Kürt çelişki ve çatışmasını geliştirmeyi iki yüz yıllık bir politika olarak günümüze kadar sürdürmüşlerdir ve bunu sürdürmeye devam etmektedirler. Bunlar Türkiye'deki ırkçı-şoven milliyetçi güçlerin sürekli destekleyeni ve tahrik edeni olmakta; böylece Türkiye'nin demokratikleşmesini engelledikleri gibi, onu kendi çelişki ve çatışması içinde boğuşur halde bırakmak istemektedirler.

Üçüncü ayağın da **Türkiye** olduğu, ABD ve AB ile birlikte ve esas olarak kendi ülke topraklarında bulunması itibariyle Önderliğimizin sağlığından ve güvenliğinden herkesten çok Türkiye devleti ve hükümetinin sorumlu olduğu bilinen bir gerçektir. Bu bakımdan kim ya da kimler yaparsa yapsın, Önderliğimize yönelik saldırının Türkiye devlet yönetiminin üzerinde kalacağı ve sorumlusunun o olacağı, sorumlularını açığa çıkartıp bu uğursuz olayı tersine çevirecek ve düzeltecek bir tutum geliştirmedikçe mevcut saldırının Türk devlet yönetimi üzerinde kalacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Türkiye yönetimi içerisinde bu saldırıyı kimin ya da kimlerin yaptığını bilmek de kuşkusuz gereklidir. Ancak esas önemli olan, kim yaparsa yapsın devlet yönetiminin bundan **sorumlu** olduğu ve her zaman sorumlu tutulacağıdır.

Türkiye devlet yönetimi içerisinde bir süredir Önder APO'ya yönelik yoğun bir saldırının geliştirildiği de bilinen bir gerçektir. Özellikle "Kızıl Elmacılar" veya Neo-İttihatçılar denilen kliğin siyasi partiler ve askeri-sivil bürokratik güçler tarafından yaygınca geliştirildiği bir gerçektir. Nitekim ordu yönetimi, CHP yönetimi, yine devlet bürokrasinin çeşitli güçleri, MHP yönetimi tüm güçleriyle Önder APO'yu hedef göstermekte ve etkisizleştirilmesini istemektedirler. Özellikle '**Mehmetçik basın'** denen Türk basını her türlü ahlaki kuralı bir yana bırakarak, Önderliğimize karşı karalama ve kötülemeden tutalım, imhasını tasvip eden yazıları açıkça

yazacak, hatta “Neden Saddam idam edildi de APO idam edilmedi?” diyecek kadar aşağılık sadistçe tutumlar gösteren bir konumda bulunmaktadır. Özellikle Neo-İttihatçılar ya da “Kızıl Elmacılar” denilen kliğin 1 Ekim ateşkesini bozabilmek için başta askeri operasyonlar olmak üzere her türlü saldırıyı kışkırttığı, ateşkesi reddettiği, barış ve demokratik çözümden yana olmadığı kesindir. Bu kliğin Kürt’ü inkâr edip Kürt varlığının imha edilmesini ve Kürt soykırımını gerçekleştirilmesini istediği, bunun dışında herhangi bir yol tanımadığı bilinen bir gerçektir. CHP liderliği her gün bunun propagandasını etmektedir. Türk ordusunun en üst kademesi 1 Ekim ateşkesi karşısında bir nefer kalmayıncaya kadar savaşın sürdürüleceğini ilan etmiş bulunmaktadır. Bu nedenle halkımıza yönelen imha saldırılarının, gerillaya yönelen saldırıların, bunlarla birlikte Önder APO’nun canına kastetmeyi hedefleyen saldırıların Türkiye’de kimden kaynaklandığını, kimin bunu açıkça söylediğini bilemeyecek bir durumda ve göremeyecek bir konumda değiliz.

Diğer yandan bunlarla birlikte AKP Hükümeti özellikle ateşkes sürecinde kesinlikle olumlu ve demokratik bir tutumun sahibi olamamış; ateşkese sahip çıkan ve bu temelde Türkiye’nin demokratikleşmesini öngörecek şekilde Kürt sorununun çözümüne yaklaşan bir tutum içinde bulunmamıştır. Tam tersine ateşkes sürecini bir zayıflık bilip buna dayanarak PKK’yi nasıl tasfiye edeceğinin, Genelkurmayla ittifak kurarak nasıl iktidarda kalabileceğinin basit hesabı içinde olmuştur. İktidar ve rantçılık AKP Hükümetinin gözünü karartmıştır. Bunun için de daha ateşkes sürecine girerken bile, AKP yönetiminin ve onun yürüttüğü ‘Terörle Mücadele Kurulu’nun bir PKK’yi **tasfiye planı** hazırladığı yönünde basına yoğun bilgiler yansımıştır. Ateşkesten bu yana geçen beş aylık süre içerisinde de hükümetin çabaları hep bu yönlü olmuştur. İster hukuka yaklaşımı olsun, ister diplomatik çabaları olsun, isterse ordunun operasyonları karşısındaki tutumu olsun, bunların hepsi **PKK’nin tasfiyesi ve imhası** yönündedir. Başbakan açıkça “Bizde Kürt hakkı diye bir şey yoktur” diyebilmiş; 2005 yazında Ankara’da ve Diyarbakır’da söylediklerini göz göre göre inkâr edebilecek kadar açık bir ikiyüzlülüğün sahibi olmuştur. Bu noktada “Kızıl Elmacılarla” AKP’nin ittifak halinde oldukları kesindir. “Kızıl Elmacılar” -yani ırkçı-şoven Türk milliyetçileri- AKP’yi de kullanarak PKK’yi tasfiye etmeyi ve Kürt inkârını ve imhasını gerçekleştirmeyi hedeflerken, AKP Hükümeti de bu görev karşılığında devlet iktidarını elde tutmayı hedeflemekte; bu iki güç arasında böyle bir uzlaşmanın sağlandığı bilinmektedir. AKP-CHP uzlaşması, Hükümet-Genelkurmay uzlaşması, Tayyib Erdoğan-Yaşar Büyükanıt uzlaşması ve pazarlığı bu noktada ortaya çıkmıştır.

Bu bakımdan Önderliğimize ve halkımıza yöneltilen imha saldırısının Türk Devleti ve Hükümetinin sorumluluğunda olduğu bir gerçektir. Eğer böyle değilse, bazı gizli odaklar ve çeteler bunu yapıyorsa, o zaman yönetimi ellerinde bulunduran güçler olarak bu güçler bu gerçekleri hızla açığa çıkarmak ve iki halkı birbiriyle bitmez bir çatışma içerisine sokacak bu olumsuz gidişe son vermek durumundadır. Eğer böyle bir çaba içinde olunmaz ve sonuç alınmazsa, elbette biz bu imha saldırısının devlet ve hükümetten kaynaklandığını, örgütlü ve planlı geliştirildiğini, dolayısıyla sorumlusunun onlar olduğunu bileceğiz ve bu güçleri bundan sorumlu tutacağız.

Önderliğimiz son görüşmelerde bu saldırı planının kimler tarafından ve nasıl hazırlandığını temel tezler biçiminde ortaya koymuştur. Özellikle tarihsel olarak İslamiyet’te Şii-Sünni ayrımının nasıl ortaya çıktığını ve kimlerin buna yol açtığını göstermiş; günümüzde de Şii-Sünni çatışmasını körükleyen ABD’nin arkasında **Siyonizm**’in bulunduğunu ifade etmiştir. Diğer yandan Türk

milliyetçiliğinin aslında devşirme kişiler ve gruplara dayandığını, bunun içinde de **Sabetaycılığın** önemli bir rol oynadığını belirtmiştir. Dolayısıyla Türkiye'nin demokratikleşmesini engelleyen, devlet içinde kendisini örgütleyerek Türkiye'nin imkânlarına sahip çıkıp bunun halk tarafından kullanılmasının önüne geçen ve esasta gayri-milli olan bir kesimin nasıl yapay bir Türk milliyetçiliği yaptığını ortaya koymuştur. ABD ve AB politikalarının, yine Ortadoğu'daki çözümsüz ve dışa dayalı yapay milliyetçi-statükocu tutumların nasıl bir Üçüncü Dünya Savaşına yol açtığını, bunun da nasıl Kürt halkının katliam ve imha süreci temelinde geliştirilmek istendiğini, Kürt halkı üzerinde yeni katliam tehlikelerinin her zaman var olduğunu, dıştan dayatılan milliyetçi bölünme ve çelişkinin Kürtleri ve bölge halklarını yeni acılar ve katliamlarla yüz yüze getireceğini ifade etmiştir. "Kızıl Elmacı" ya da Neo-İttihatçı grupların da böyle bir politikanın uzantısı olarak Türkiye'nin demokratik geleceğine zarar veren ve kasteden güçler olarak bu politikaların iç uzantısı ve aleti konumunda bulunduğunu, bu temelde demokratik çözüme karşıtlık ve Kürt düşmanlığı yapıldığını derinliğine çözümlemiştir.

Bu bakımdan Önderliğimize ve halkımıza yönelen imha saldırılarının arkasında elbette ırkçı-şoven milliyetçi "Kızıl Elmacı" kesimler vardır; iktidarcı, statükocu ve rantçı çevreler vardır; Türk-Kürt çatışmasından çıkar sağlayan bölgesel ve uluslararası güçler vardır. Böyle bir ateşkes sürecinde Kürt sorununun demokratik çözümünü geliştirmek yerine, buna karşıt olarak, bunu engelleyip boşa çıkarma temelinde yaklaşım göstererek Türk-Kürt çatışmasını tahrik edenler elbette yurtsever ve demokrat olamazlar.

Değerli yoldaşlar!

Ulusal sorunların çözüm süreçleri günümüz dünyasında oldukça karmaşık süreçlerdir. Bunlara olumlu yaklaşanlar ve çözümü geliştirenler olduğu gibi, olumsuz yaklaşarak sorunları çözümsüz kılanlar da vardır. Yani her halükarda çözümsüzlük söz konusu olmadığı gibi, kolay çözümler de bulunmamaktadır. Bir yaklaşım ve zihniyet meselesi olarak sorunlar çözüme gitmekte ya da çözümsüz kalmaktadır. Örneğin İngiltere'nin **İrlanda** sorununu çözmede gerçekten biraz samimi ve olumlu yaklaşım içinde olduğu gözlenmektedir. Bu durum İrlandalılarca da değerlendirildiği için, İrlanda sorununun çözümünde son yıllarda önemli bir mesafe kaydedilmiştir ve görünen odur ki çözüm süreci işleyerek önemli bir çözüm durumu gerçekleşecektir. Bunun yanında İspanya'nın yaklaşımları **Bask** ve ETA sorununu çözmemekte; zaman zaman çözüm yönünde gelişmeler görülse de, bunlar sık sık tıkanmakta ve çatışmalı durum gelişmektedir.

Daha yakın olarak **Filistin** sorununu irdelediğimizde şunu görüyoruz: Demokratik çözümde iradeli ve zamanlı davranıp da sonuç alma gerçekleşmeyince, milliyetçi şoven çevreler ve rantçı güçler çözümü sabote edebilmektedir. Nitekim İsrail cephesinden Filistin sorununu çözmek yerine, Filistinlileri zayıflatıp kendi egemenliklerini kurmak isteyen çevreler, hem Filistin'de hem de kendi içlerinde barışçıl siyasal çözüm arayan çevreler üzerinde baskı kurup çözümü sabote etmişlerdir. Bu doğrultuda çözüm arayan İsrail Başbakanı **İzak Rabin** suikastla katledildiği gibi, Filistin Ulusal Önderliği de sonucu hala tespit edilememiş bir yöntemle öldürülmüştür. Yaser Arafat'ın ölümü bu bakımdan oldukça öğreticidir. Öldüğü zaman birçok çevre "Tam da ABD politikalarının Yaser Arafatsız bir Filistin istediği zamanda öldü" diyebilmiştir. Yine bizzat Arafat'ın kendisi ölümünden önce bunda İsrail saldırısının payı olduğunu ifade etmiştir. Demokratik siyasal çözüm bulmak

yerine karşı tarafı tasfiye etmek isteminin bugün Filistin-İsrail sorununu ne hale getirdiği, Filistin'i ne kadar parçalı ve güçsüz bir duruma düşürdüğü ortadadır. Sorun Filistin-İsrail çatışması olmaktan çıkarılarak El Fetih-Hamas çatışması derekesine düşürülmüş; Ortadoğu'yu yönlendiren Filistin gücü şimdi adeta tükenme noktasına getirilmiştir. Irak'ta yaşanan olaylar önemli sonuçlar çıkarılabilecek düzeydedir. Bizim içinde bulunduğumuz süreç açısından tüm bunlardan çıkartabileceğimiz ve çıkartmamız gereken önemli sonuçlar vardır.

Kürt sorunu belki de tarihin ve bölgenin en karmaşık ve çözümü en güç sorunlarından birisidir. Sorunun ağırlığı güçlü çok elin içinde olmasından ve en çok ilgili olan çevrelerin çözüm iradesine sahip **bulunmamasından** kaynaklanmaktadır. Kuşkusuz Kürt Özgürlük Hareketini var etmek, ortaya çıkarmak, geliştirmek ve özgürlük mücadelesini sarp yollarda ilerletmek tarihin en zor işlerinden birisiydi. Fakat çözüm sürecini geliştirmek, özellikle bunu günümüz dünyasında ve Ortadoğu'sunda yapmak daha da zor, karmaşık ve ustalık isteyen bir olay konumundadır. Uluslararası komployu yürüten güç olan ABD bunu gerçekleştirirken, Türkiye'yi Irak politikası doğrultusunda kullanmayı amaçlamıştır. Önder APO'ya karşı komplo tezgâhlanırken, bunun temel amacının Türkiye'nin Irak Savaşına katılması olduğu ve böyle bir söz karşılığında yapıldığı bilinen bir gerçektir. Nitekim Türkiye böyle bir politikaya girmeyince ABD-Türkiye ilişkileri belli bir gerginlik süreci yaşadı ve bu noktada PKK'nin yürüttüğü mücadele önemli bir siyasal duruşu ifade etti. Şimdi Irak'ta hâkimiyet sağlamak, İran ve Suriye'yi geriletmek isteyen ABD **yeniden** Türkiye'ye ihtiyaç duymaktadır. Adeta İran'da ortak hareket etme ve ittifak yapma karşılığında PKK'yi ve Kürt sorununu pazarlık yapan bir konumda bulunmaktadır.

Kuşkusuz bölge politikaları açısından Kürtlerin içinde bulunduğu durum da ABD için önemlidir ve ciddi bir stratejik değeri vardır. Fakat Türkiye'nin de böyle bir stratejik değerinin olduğu, ABD'nin buna büyük önem verdiği, bu temelde Türkiye'yi özellikle İran ve Suriye karşısında kullanmak istediği açıkça görülen bir gerçektir. Bunun için de ABD ile Türkiye arasında yoğun bir pazarlığın sürdüğü, PKK Koordinatörlüğü sisteminin bu pazarlığı yürüten organlardan biri olarak geliştirildiği, bu anlamda Türkiye'nin verdiği bazı tavizler karşılığında ABD'nin de PKK'ye karşı mücadelede kısmi ortaklık yaptığı görülen bir gerçek olmaktadır. Diğer yandan PKK'nin tasfiyesi karşılığında Türkiye'yi İran ve Suriye karşısında kullanmak üzere bir ittifak durumu ortaya çıkabilir. Böyle bir durumda ABD Kürt milliyetçiliğini de bütün parçalarda hâkim kılarak, hem Türkiye'yi hem de Kürtleri kendi Ortadoğu politikasında kullanmak isteyebilir. Nitekim bu yaklaşımların gelişmekte olduğu, yoğun bir politik pazarlığın bu çerçevede sürdüğü, ABD ile Türkiye'nin bu konuda bazı anlaşmalar geliştirdikleri görülmektedir. Bu durum Kürt sorununun çözümü yerine, aslında Kürt sorunu temelinde çatışmaları derinleştirerek, ABD'nin bölgedeki çıkarlarının geliştirilmesini hedefleyen bir politik tutumu ortaya çıkarmaktadır.

Aynı şeyler AB açısından da daha net söylenebilir. Özellikle Almanya ve Fransa, Türkiye ve Kürdistan kaynaklarını sömürebilmek için "tavşana kaç, tazıya tut politikası" doğrultusunda Türk-Kürt çelişkisini körükleyen bir tutumu sürdürmektedirler. Bir yandan Kürt sorunundan diğer yandan Ermeni sorunundan yararlanarak, Türkiye üzerinde üstünlük sağlayıp çıkar elde etmeye çalışmaktadırlar. Bu bakımdan da Kürt sorununu yaratan güçler olmalarına rağmen, şimdi de çözümden yana politikaların sahibi değil, yine çözümsüzlük, çatışma ve Kürt sorununun devamından yana olan ve bundan çıkar sağlayan politik güçler olma konumundadırlar.

Bölge güçlerine gelince, ister Fars milliyetçiliği ister Arap milliyetçiliği olsun, Kürtlerle Türkiye'yi **çatıştırma** politikasını esas alıp bunu pratikte geliştirmek için her türlü tahrikin ve çabanın sahibi olmaktadırlar. Kürtlerle çelişki ve çatışmalar içinde olan bir Türkiye'nin Ortadoğu'da zayıf bir konumda olacağını, dolayısıyla kendileriyle rekabet edemeyeceğini düşünerek, tarihi olarak oluşmuş bir Kürt-Türk ittifakını tümden bozacak bir sürecin gelişmesi için yoğun çaba harcamaktadırlar.

Bu durum ve bu temelde izlenen politikalar da Kürt sorununun çözümünü zorlaştırmaktadır. Özellikle tek parçada çözümün olmasının zorluğu, Kürt sorununun bir bölgesel çözümü, Ortadoğu çapında bir çözüm bulunmasını dayatması gerçeği bu biçimde sabote edilmektedir. Bölgede oluşmuş milliyetçi odaklar, Kürt sorununun çözümü temelinde bölgesel birlik ve gelişme sağlamak yerine, çelişki ve çatışmaları tahrik ederek kendi varlıklarını ve etkinliklerini sürdürmek istemektedirler. Bu da sorunları çözümsüz bıraktığı gibi demokratikleşmenin önünü kesmekte, despotizmi ve bölgesel çatışmayı gündeme getirip canlı tutmaktadır. Türkiye içinde özellikle şoven milliyetçi çevreler, yine rantçı iktidarcı çevreler, tarihsel olarak milliyetçiliğin gözlerini kör etmesi sonucunda Kürt karşıtlığında ısrar etmektedirler. Türkiye'nin nereye gittiği, nasıl bir çelişki ve çatışmayla yüz yüze geldiği, hangi tehlikelerle karşı karşıya bulunduğu onları çok fazla ilgilendirmemektedir. Onlar için önemli olan şoven milliyetçi duygularıdır, ranttır, iktidardır, Kürt inkârı ve imhasına dayalı bir tarzda politik iktidarı ve ekonomik kaynakları elde tutmadır.

Bu bakımdan Türkiye içinde her ne kadar önemli bir demokrasi mücadelesi varsa da, belli demokratik aydın çevreler hem "Kızıl Elmacı" kliği hem de AKP politikalarını Türkiye açısından tehlikeli görüp Türkiye'yi demokratikleştirmek isteyen bir mücadele yürütseler de zayıftırlar. Bir politik güç haline gelememektedirler. Parçalıdırlar. Dolayısıyla da toplum ve devlet üzerinde Kızıl Elmacı eğilim ile statükocu rantça eğilimin ağır hâkimiyeti vardır. Onlar arasındaki **kısmi uzlaşma** Kürt sorununda demokratik çözüm ve siyasi diyalog yerine Kürt inkârı ve imhasını öngören politikalarda ısrarı daha cüretli bir biçimde geliştirme ve dayatma durumunu ortaya çıkarmaktadır. Dış güçlerce tarafından desteklenen ve kışkırtılan bu eğilimler, körcesine Türkiye'yi yeni bir yıkımın parçalanmanın içine doğru itmektedirler. Bu çevreler bu gerici faşist eğilimleri hayata geçirerek iktidarı elde tutabilmek, bölgesel güçlerden ve yine dış güçlerden destek almak için Türkiye'nin bütün imkânlarını pazarlamaktan geri durmamaktadırlar. Bunun için bu doğrultuda yoğun bir pazarlığın sürdüğü bilinmektedir. Pazarlananın Önderlik gerçeğimiz, Hareketimiz, Kürt ulusal varlığı ve geleceği olduğu bilinen bir gerçektir. Bu bakımdan yeni uzlaşmalar ve ittifaklar ortaya çıkartılmaya çalışılmaktadır.

Nitekim özellikle Türkiye'nin mevcut iktidarı ABD üzerinde baskı yaparak, ABD ile Güney Kürdistan Federe Yönetimini PKK'yi tasfiye ve imha planına **askeri düzeyde** katmak istemektedir. Bu konuda son uğraşıları KDP ve YNK'nin PKK'ye karşı imha savaşına katılması olayıdır. Türkiye'de bunun yoğunca tartışıldığı, son MGK Toplantısının da bu gündemle gerçekleştirildiği bilinmektedir. Bu çevrelerin Güney Kürdistan'daki statükoyu biraz daraltılmış biçimde kabul etme ve yine Güney Kürdistan Yönetimini tanıma karşılığında, onları da PKK'ye karşı imha savaşına katmak için yoğun çaba harcadıkları bir gerçektir. Bu temelde çeşitli vaatler ve tavizler vererek bu güçleri de kısmen PKK'ye karşı yürütülen savaşa katma ihtimali geçmişe göre zayıf da olsa da vardır. Bizim tüm bunları dikkate almamız gerekmektedir. Türkiye'nin mevcut inkârcı ve imhacı yönetimi bir yandan Avrupa

ve ABD'nin desteğini alarak, bir yandan bölge statükoculuğuna dayanarak, esas olarak da ABD'yi ve Güney Kürdistan Federe Yönetimini bir askeri plan içine çekerek Özgürlük Hareketimizi tümden imha ve tasfiye etmeyi hedefleyen bir saldırıyı yürütmeye çalışmaktadır. Hareketimiz üzerinde böyle bir operasyon vardır.

Biz ateşkesle birlikte Kürt sorununun demokratik çözümünü Türkiye toplumu başta olmak üzere tüm bölgesel ve uluslararası ortama dayatmışken, Türkiye'nin inkârcı ve imhacı kliği de böyle bir planlama ve ittifak temelinde Hareketimizi tümden imha etmek, Kürt soykırımını tamamlamak üzere Önderliğimize ve Hareketimize karşı sinsi, vahşi ve alçakça bir saldırıyı planlı bir biçimde dayatmıştır ve yürütmektedir. Sözü edilen kliğin bu imha amaçlı saldırıyı önümüzdeki haftalarda daha da tırmandıracağı, Önderliğimizin sağlığına yöneltilen saldırının bu noktada stratejik bir konum arz ettiği, bunu gerçekleştirme temelinde Hareketimizi ezmek ve Kürt katliamını gerçekleştirmek üzere her alanda topyekûn saldırıya geçeceği, birçok alanda yaptığı askeri hazırlıkların, sınır yığınağının ve yine kuvvayı milliyecilik adı altında çeşitli paramiliter güçlerin değişik alanlarda örgütlendirilmesinin bu amaç doğrultusunda yapıldığı da bilinen bir gerçektir.

Bu bakımdan 1 Haziran Atılımı temelinde yürüttüğümüz mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar Kürt sorununun demokratik çözüm zeminini belli ölçüde geliştirip güçlendirdiği gibi, ateşkes karşısında Türkiye yönetiminin içine girdiği tutum da tümden imha ve tasfiye amacını öngören, dolayısıyla uluslararası komployu 9. yılda başarıya götürmeyi hedefleyen bir konumda olduğu açıkta görülmektedir.

Görülüyor ki ABD'nin, AB'nin ve bölge devletlerinin politik duruşları son derece nazik ve hassastır, oldukça çıkarcıdır, kendi çıkarları için her şeyi yapacak ve hiçbir ilke tanımayacak düzeydedir. Yine Güney Kürdistan'ın durumu son derece duyarlı ve nazik bir konumdadır. Türkiye'de ise belli bir barış çabası olsa da, barış ve demokratik çözüm için belli bir mücadele veriliyor olsa da, bunlar Türkiye toplumunu yönlendirecek ve siyasi sürece hâkim olacak güçte değildir. Hareketimiz bunları geliştirecek bir öncülüğe ve yönlendirme gücüne ulaşamamıştır. İnkârcı ve imhacı güçler işte böyle bir ortamdan yararlanarak, o uğursuz kara faşist emellerini hayata geçirmek istemektedirler. Öyle anlaşılıyor ki, şoven milliyetçi gerici güçler böyle bir politik ortamdan yararlanarak sekiz yıldır başaramadıklarını sinsice yöntemlerle başarmak, yani sinsi yöntemlerle Önder APO'yu katletmek, buna dayanarak Özgürlük Hareketimizi imha etmek ve Kürt halkına açık bir soykırım dayatmak istemektedirler.

Değerli yoldaşlar!

Elbette tüm bu gerici faşist saldırılar karşısında hareket ve halk olarak bizim de yapabileceğimiz önemli çalışmalar vardır. Her şeyden önce tüm bu vahşi, kirli, kara katliamcı ve insanlık dışı saldırılar bir güçlülüğün ve başarının ürünü olmaktan çok, zayıflığın, başarısızlığın ve haksızlığın sonucunda yapılan çılgınca davranışlar olmaktadır. Bir kere bunu görmemiz gerekir. Elbette bu geçen süreçte hareket olarak biz de boş durmadık, çalıştık ve mücadele ettik, komploya karşı direndik. Provokatif-tasfiyeciliğe karşı direndik. Çürütme politikası karşısında direndik. 1 Haziran atılım sürecini geliştirdik. 1 Ekim ateşkes sürecini ilan ettik ve Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü için önemli bir mücadeleyi tüm Kürdistan'a, Türkiye'ye ve Ortadoğu'ya dayattık. Hareket ve halk olarak özgürlük, demokrasi ve barış için, Kürt sorununun demokratik çözümü için büyük bir çaba

içerisinde olduk. Cesurca ve fedakârca mücadele yürüttük.

Her şeyden önce Önder APO uluslararası komplo gerçeğini teşhir eden, boşa çıkartan, başarısız kılan ve ona karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştiren ve güçlendiren bir çabanın ve başarının sahibi oldu. Unutmayalım ki, uluslararası komplo daha başından Önderliğimizi imha ve hareketimizi tasfiye etmeyi, Kürt sorununu tasfiye etme ve Kürt soykırımını tamamlamayı hedefliyordu. Önder APO en zor koşullarda ve en az imkâna dayalı olarak, ama büyük bir duyarlılık, doğru bir tutum ve taktik ustalıkla bu imha sürecini boşa çıkarttı. Daha 15 Şubat komplosu sürecinde Önderliğimizi katletmeyi hedefleyen komplonun başarısız kılınmasını sağladı. Ardından kompolya karşı mücadeleyi geliştirecek bir direnişi ortaya çıkardı. Üçüncü Önderliksel doğuş süreci dediğimiz süreçle komplo gerçeğini anlama, kompolya karşı mücadelenin teorisini, programını, strateji ve taktiklerini yaratma, kompolya karşı mücadelenin ve komployu yenmenin felsefesini ve ideolojisini ortaya çıkarma gücünü gösterdi. Paradigmasal değişim yaşadı; hiyerarşik ve devletçi toplum gerçeğini çözümleyerek, ondan tümden kopmayı ifade eden demokratik sosyalizm paradigmasını geliştirdi. Kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı yeni özgür insan ve toplum yaşamının yeni ideolojik, teorik ve programsal çerçevesini ve ilkelerini ortaya çıkardı. Halklar, ezilenler, ezilen cins, sınıf ve toplum için özgürleşme ve kurtuluşun felsefesini, ideolojisini, programını ve taktiklerini yarattı. Kısaca birinci olarak komplonun imha amacını boşa çıkartarak komployu yenilgiye uğrattı. İkinci olarak komplonun boğma, çürütme ve tasfiye etme amacını kompolya karşı mücadelenin teori, program ve taktiklerini yaratarak boşa çıkarttı. Yeni Önderliksel gelişme ve doğuş, Önderliksel üçüncü doğuş ve yeni paradigma demek, uluslararası komplonun ruhta, anlayışta, felsefede, ideolojide, strateji ve taktikte yenilgiye uğratılması ve aşılması demektir. Komplonun dayandığı hiyerarşik ve devletçi sistemin günümüzdeki kapitalist biçiminin aşılması, ondan kopulması ve ona alternatif yeni bir toplum yaşamının ortaya çıkartılması demektir.

Önderliğimiz bu gelişmeleri yaratarak İmralı sürecinde uluslararası komployu tarihsel olarak aşan, onu yenilgiye uğratan bir gelişmenin yaratıcısı oldu. Nitekim ne yaparsa yapsın ve hangi yöntemi uygularsa uygulasın Önderliği geriletemeyen, engelleyemeyen, durduramayan ve yenilgiye uğratamayan sistem, şimdi yeni saldırı yöntemleriyle, yani sinsi katliam yöntemleriyle Önderlik gerçeğimizi yenilgiye uğratmak, Hareketimizi bu biçimde ezmek ve tasfiye etmek istemektedir. Kısaca mevcut saldırılar Hareketimizin gerilemesinden, zayıflığından ve çıkışsızlığından değil, tam tersine uluslararası komplo koşullarına rağmen Önderlik, hareket ve halk olarak düşüncede ve eylemde kendini ilerletme gücünü göstermesi gerçeği karşısında sistemin içine düştüğü panik, tarihsel olarak aşılma, yenilgiye uğrama korkusu ve endişesinden kaynaklanarak böyle vahşi yöntemlerle geliştirilmektedir. Önderliğimize ve halkımıza yöneltilen bu imha saldırısı Hareketimizin gelişip güçlenmesi ve başarı yolunda ilerlemesinden duyulan korkudan kaynaklanmakta, onun karşısında içine düşülen zayıflığın bir ürünü olmaktadır. Önderliğimizi açıktan katledemeyen, İmralı sistemi gibi en ağır işkence sistemi altında, Onun halk için özgürlük ve demokrasi düşüncesi ve eylemi üretmesini engelleyemeyen sistemin çaresizce ve çılgınca başvurmaya çalıştığı yeni yöntem olmaktadır.

Geçmişte de Hareketimiz ciddi tehlikeler ve zorluklar içerisinde mücadele etti. Önderliğimiz geçmiş yıllarda hep mucize kabilinden bir mücadelenin yürütüldüğünü söyledi. Adeta kızgın sac üzerinde yürür gibi bir

mücadelenin yürütüldüğünü, bu mücadelenin Sırat köprüsünden geçmeye benzediğini, bunun her anının büyük zorluklar ve olanaksızlıklar içerisinde insanın büyük gücüne ve yaratıcılığına dayalı olarak cesaret ve fedakârlıkla geliştirilen ve başarıya götürülen bir mücadele olduğunu ifade etti. Demek ki hep zorluklar ortamından geçilerek bugüne kadar gelindi ve sekiz yıldır uluslararası komplo saldırısına karşı da Önderliğimiz, Hareketimiz ve halkımız komployu boşa çıkartacak ve yenilgiye uğratacak bir mücadele gerçeğini düşünce ve eylem olarak ortaya çıkartabildi. Dolayısıyla komplonun yenilgiye uğratılması anlamına gelen Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü Türkiye ve Ortadoğu siyaset gündemine en ileri düzeyde dayatmayı ifade eden bir gelişmeyi ortaya çıkardı. Böyle bir gelişme durumudur ki, inkâr ve imhada ısrarlı olan ve varlığını buraya dayayan güçleri paniğe düşürdü. Dolayısıyla bu durumdan kurtulmak için içinde bulunduğumuz süreçte bu vahşi yöntemleri içeren, hiçbir insanlık ve hukuk değerine sığmayan saldırı yöntemleriyle hareketimize karşı saldırı yürütür hale geldiler.

Değerli yoldaşlar!

Önderlik, hareket ve halk olarak ateşkes sürecine gerçekten de stratejik yaklaştık. Kürt sorununun ateşkes temelinde barışçıl demokratik çözümünde samimi davrandık ve hala da öyleyiz. Bu doğrultuda her türlü fedakârlığı içeren bir tutumun ve çabanın da sahibi olduk. Ciddi kayıplar vermemize rağmen, ateşkesin başarısı ve dolayısıyla Kürt sorununun barışçıl demokratik siyasi çözümü için sabırla çaba harcadık. Bu doğrultuda birçok çalışma yürüttük, çeşitli çevreleri uyardık, toplantılar yaptık, halkın demokratik mücadelesini geliştirdik. Kendimizi güçlendirerek demokratik çözüm gücünü ortaya çıkarabilmek için bir yığın toplantı, tartışma ve hazırlık çalışması içerisinde olduk. Ancak şimdi ortaya çıkan durum yeni bir durumdur.

Biz böyle bir çaba içerisindeyken, ateşkese stratejik yaklaşırken ve ateşkes temelinde Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümüne inanıp bunu gerçekleştirmek için çaba harcarken, karşımızdaki güçlerin bizim için imhadan başka bir şey düşünmediklerini gördük. Bunların Hareketimizi nasıl ezeceklerinin, Önderliğimizi nasıl katledeceklerinin, Kürt halkını nasıl katliamlar ve soykırımlardan geçireceklerinin aşağılıkça arayışı içinde olduklarını fark ettik. Sadece bunu düşündüklerini ve bunun hesabını yapmış olduklarını anladık. Önderliğimize karşı yöneltilen alçakça vahşi saldırının başka hiçbir anlamı ve izahı yoktur. Hiç kimse başka bir tanım getiremez. Güçlü, birazcık hukuka dayanan ve insani özellikler taşıyan hiçbir devlet ve siyasi güç kendi güvenliği altındaki bir kişiyi zehirleyerek öldürmek istemez. Bu, zayıflığın bir göstergesidir; bu her türlü insanlık değerlerinden uzak olmaktır; bu kanla beslenmektir, vampirliktir, vahşettir; başkasını katletmeyi kendisi için mubah görmektir. Faşizm budur, diktatörlük budur, sömürgecilik budur, soykırım budur.

Önder APO'ya yöneltilen saldırı bu anlama gelmektedir. Bu saldırı karşımızdaki gücün niyetini, politikalarını ve neyin peşinde koştuğunu da iyice açığa çıkarmıştır. Buna rağmen biz yine de sağduyulu yaklaşmayı, sabırlı davranmayı ve çözümleyici tutum içinde olmayı esas alıyoruz. Biz yönetim olarak, Hareketimizin çeşitli sorumlu organları olarak bu durumu tartışıp değerlendirdik. İlk etapta durumun teşhir ve deşifre edilmesini, bu temelde sorumluların açığa çıkartılarak Önderliğimize yöneltilen bu katliam gerçeğinin açığa çıkarılmasını öngörüyoruz. Bu bakımdan Önderliğimize kasteden bu vahşi tutumun açığa çıkartılmasını, sahiplerinin bulunmasını, Önderliğimizin bu durumdan kurtarılması için hızla harekete geçilmesini ve ulusal ya da

uluslararası düzeyde bir tedavi ortamına alınmasını ilgili tüm çevrelerden istiyoruz. Eğer çeşitli sorumlu güçler kendi bilgileri ve iradeleri dışında bazı çete çevrelerinin bunu yaptığını düşünüyor ya da söylüyorlarsa, o zaman bu durumu hızla telafi etmeli ve sorumluları kimse açığa çıkartmalıdırlar. Daha da önemlisi, Önderliğimizin sağlığını güvenceye almalı ve bir gün bile gecikmeden bunu sağlayacak bir tedavi imkânını yaratmalıdırlar.

Biz öncelikle bu temelde bir davranış içinde olmayı, ilgili tüm çevrelerden bunu istemeyi, bunu sağlatacak bir duyarlılık ve mücadele içinde olmayı öngörüyor ve esas alıyoruz. Bu bakımdan hareket ve halk olarak tüm gücümüzü Önderliğimizin sağlığının korunması amacını gerçekleştirmek için seferber etmeyi, bunu sağlatacak yöntemleri içeren bir çaba ve mücadele içine sevk etmeyi öngörüyoruz. İlgili herkesi buna çağırıyor, davet ediyoruz. Bunlar gerçekten Türkiye'yi seviyorlarsa, Türk toplumunun demokratik yaşamını istiyorlarsa, Türk-Kürt çatışmasını karşılarsa, Türkiye'nin demokratik geleceğinden yana olup gerçek Türk yurtseveri iseler, kimden kaynaklanmış olursa olsun, esas olarak da Türkiye'yi yöneltilmiş, Türkiye'yi çıkmaz ve çatışma içine sokacak ve parçalayacak böyle bir oyunu bozmak için çaba harcamaya davet ediyoruz. Henüz bu oyunun bozulma imkânı vardır. Gerçekten Önderliğimize yöneltilen saldırı **komplo içinde komplo**dur, oyun içinde oyundur; 9. yılında uluslararası komplonun en sinsi ve vahşi yöntemlerle geliştirilmesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla bunu bozmak en büyük insani ve demokratik görevdir, halkçı görevdir. Türk toplumunun, Türkiye halkının, tüm bölge halklarının ve insanlığın çıkarlarına olan budur.

Bunu başarmanın imkânları vardır. Bunu gerçekleştirme şansı yüzde ellidir. Dolayısıyla bu şansın kullanılması ve buna uygun davranış içinde bulunulması en doğru tutumdur. Biz de tutumumuzu bu temelde belirliyor ve ilgili herkesi bu tutum içinde olmaya davet ediyoruz. Önderliğimize yöneltilen katliam sonuca varmış değildir. Anladığımız ve uzmanların bize bildirdiği kadarıyla tedavi edilme imkânı vardır ve eğer zaman kaybedilmezse tedavinin başarı şansı yüzde ellinin üzerindedir. Böyle bir durum ise komplo içinde komployu, oyun içinde oyunu bozacaktır. Özellikle Türkiye toplumuna dayatılmak istenen bu çatışma ve parçalanma sürecini boşa çıkartacak, önü alınmaz Türk-Kürt savaşını önleyecektir. Beş yüz, hatta bin yıllık Kürt-Türk ittifakının devamını sağlayacaktır. Bu bakımdan öncelikle Önderliğimizin sağlık kontrolü ve tedavisi temelinde bu oyunu bozmayı, dolayısıyla Önderliğimizin sağlığını kazanma temelinde aslında imha ve inkâr planlarını boşa çıkartarak ateşkesin stratejik başarısını sağlayacak barışçıl demokratik çözüm sürecini gerçekleştirmeyi öngörüyor ve esas alıyoruz. Bunu yüzde elliden fazla olan şansının kullanılmasını istiyoruz. Biz bunun için tüm gücümüzü seferber etmeyi, bu noktada geçmişte mucizeler yaratmış olan hareketimizin bugün de bu ağır koşullarda doğru yöntemlerle, sabırla ve sağduyuyla Apocu tarzda mücadele ederek yeni mucizeler yaratan ve başarılar kazanan bir mücadeleyi ortaya çıkartmasını öngörüyoruz.

Bu temelde hareket ve halk olarak duygusal yaklaşmadan, akılcı, sağduyulu ve duyarlı davranarak, Önderliğimizi ve Hareketimizi başarıya götürecek bir mücadele tarzını esas almayı daha doğru buluyor ve esas alıyoruz. Bunun için de öncelikle başta Türkiye yönetimi olmak üzere tüm demokratik güçleri, Türkiye toplumunu, Kürt ulusal güçlerini ve demokratik kamuoyunu bu katliamı durdurup tersine çevirecek ve bu oyunu bozacak bir çabanın içinde olmaya çağırıyor, biz de bu tür çalışmalara aktif biçimde katılacağımızı belirtiyoruz. Öncelikli yaklaşımımız budur. Bu

çerçevede bütün kadro ve çalışan yapımız, tüm halkımız tam bir alarm durumunda Önderliğimizi sahiplenmek, Onun etrafında kenetlenmek temelinde bir duruş ve demokratik mücadele içinde olmalıdır diyoruz. İlgili çevrelere bu durumu değiştirme fırsatını tanırken, bunu gerçekleştirmek için aktif bir çaba ve mücadele içinde olacağımızı belirtiyor, elimizden gelen tüm çabayı göstermeyi esas alıyoruz. İlgili tüm güçleri doğruya davet ediyoruz. Bunu kamuoyu önünde yaptık. İlgili çevreleri sorumluluğa davet ettik, çağrılar yaptık, mektuplar gönderdik. Kendilerine şans ve fırsat tanıyoruz. Yine her alandaki halkımız demokratik meşru eylemlerini her düzeyde geliştirerek, Önderliğimize yöneltilmiş saldırıyı teşhir eden ve ona karşı durulmasını sağlatacak aktif bir mücadele içinde olmalıdır.

Öncelikle hareket olarak tutumumuz budur. Bu tutumu etkili bir biçimde yürütür ve demokratik güçleri harekete geçirirsek bu oyunu bozabileceğimize, bu yönlü komplo planını boşa çıkarabileceğimize, dolayısıyla bu doğrultuda başarılı bir adım atabileceğimize inanıyoruz. Demokratik mücadeleyi geliştirme temelinde ilgili çevrelere baskı uygulayarak, bu oyunda geri adım attırıp vazgeçirebileceğimizi düşünüyoruz. Bu temelde tüm gücümüzün zengin ve sonuç alıcı bir eylemlilik içinde olmasını istiyor, tam bir seferberlik halinde her türlü direniş için yoğun hazırlıklar yapılması gerektiğini belirtiyoruz. Böylesi bir tutum diğer çevrelerin tutumlarının ne olacağını da açığa çıkartacaktır. Eğer bu gerçekten çete odaklarının oyunuysa, bu oyun açığa çıkartılıp boşa çıkartılarak bozulabilecek bir oyundur. Yine bazı çevreler yanlış yaptıklarını görüp vazgeçmeyi öngöreceklerse yine bozulabilecektir. O bakımdan başta AKP Hükümeti ve Türkiye'nin Genelkurmayı olmak üzere, ilgili tüm çevrelerin bu olay karşısındaki tutumunun ne olacağını görmek istiyoruz. Bu konuda olumlu, çözümleyici ve demokratik içerik taşıyan her türlü yaklaşım ve tutuma büyük değer biçtiğimizi ve bunun gelişmesi için çaba harcayacağımızı belirtiyoruz. Bu yaklaşımımızın kısa sürede bir turnusol kâğıdı gibi her şeyi aydınlatacağını, herkesin gerçek yüzünün ne olduğunu açığa çıkartacağını düşünüyoruz. Eğer olumlu yaklaşımlar gelişirse oyun bozulabilecektir. Olumlu yaklaşımlar gelişmez de, inkârcı ve imhacı güçler Önderliğimizden başlayarak halkımızı ve Hareketimizi imha etmek ve Kürt soykırımını gerçekleştirmek üzere saldırılarında ısrarlı olurlarsa, birkaç hafta içinde bu durum da netlik kazanacaktır. İşte o zaman tüm hareket ve halk olarak biz de Önderliğimize ve özgür geleceğimize kasteden bu vahşi imhacı saldırı karşısında var olmak, özgür olmak, demokratik olmak ve özgür geleceğimizi yaratmak için tüm gücümüzü seferber edip bu imha saldırısına karşı topyekûn bir var olma ve özgür olma direnişini geliştireceğiz.

Değerli yoldaşlar!

Durumun çok ciddi olduğu açıktır. Uluslararası komplonun yeni bir saldırı aşaması söz konusudur. Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz açısından bu yeni bir durumdur. Bugünden itibaren Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında tek gündemimiz **Önder APO'nun sağlığı, can güvenliği ve özgürlüğü**dür. Tüm parçalardaki ve yurtdışındaki yoldaşlarımızın, halkımızın ve örgütlerimizin üzerinde odaklaşacağı ve gece gündüz demeden çaba harcayacağı gerçek budur. Hepimiz kadrolar olarak, çalışanlar olarak, tüm halk olarak ruhumuzla, bilincimizle, davranışımızla, yaşam ve eylemimizle Önder APO'nun sağlığı, güvenliği ve özgürlüğü üzerine odaklanırsak, bütün bu oyunları bozabileceğimiz, bu konuda başarılı sonuç alabileceğimiz, dolayısıyla özgürlük ve demokrasi mücadelemizi ilerleteceğimiz bir gerçektir.

Bu noktada yanlış yapmamak gerekir. Aşırı duygusallıklar ve fevri davranışlar doğru değildir. Apocu yaklaşım ve tarz kesinlikle öyle değildir. Önder APO bize her zaman akılcı ve sağduyulu yaklaşmayı ve başarı tarzıyla mücadele etmeyi öğretti. Türk sömürgeciliğinin "Kürt vardır" sözüne karşı imhayı dayattığı 1977'ler ortamında, Haki Karer yoldaşın katledildiği ortamda bile sabırlı ve sağduyulu yaklaşmayı, örgütü büyütmeyi, partileşmeyi ve başarı getirecek örgütlü mücadeleyi esas aldı. Yine 12 Eylül faşizminin vahşi saldırıları karşısında gerillalaşmayı, örgüt olmayı, başarı kazanacak bir direniş çizgisinde yürümeyi esas aldı. Aynı şekilde 90'larda Türk ordusunun topyekûn saldırısı karşısında başarı çizgisindeki bir direnişi öngördü. Uluslararası komploya karşı yeni paradigma temelinde geliştirdiği strateji ve taktiklerin esası da başarı tarzını içermektedir; kapitalist devletçi sistemin aşılıp yenilmesinin başarı tarzını ortaya koymaktadır. Dolayısıyla durum ne kadar ağır ve acılarımız ne kadar büyük olursa olsun, bunları mücadele kararlılığına dönüştürmesini bilerek akıllı, sabırlı ve sağduyulu davranmalıyız. Bizi başarıya götürecek tarzla mücadele yürütmeyi, böyle bir tutumun sahibi olmayı, başarı kazanacak yöntemler bulup tüm gücümüz ve cesaretimizle tam bir fedai çizgisinde mücadele etmeyi bilmeliyiz.

Unutmamalıyız ki, başarı duygusal yaklaşımdan geçmez, fevri ve bireysel tutumlarla sağlanmaz, sızlanıp dövünmekle elde edilmez. Tam tersine başarı ve zafer sabırlı, akılcı ve sağduyuyla olay ve olguları değerlendirerek, durumu çözümleyerek, olumsuzlukları yenmenin yol ve yöntemini bularak, bunları hayata geçirmek için sonsuz yaratıcılık ve fedakârlıkla çalışarak, mücadele edilerek kazanılır. İşte PKK tarzı budur, Apoculuk tarzı budur. Nitekim Önderliği 35 yıldır başarıdan başarıya koşturtan, günümüzde özgürlüğü için mücadele eden bir halkı tüm bölge ve dünya gerçeğine dayatan gelişmeleri ortaya çıkartan çizgi ve tarz budur. Dolayısıyla bizim de esas almamız gereken tarz kesinlikle budur. Nitekim geçmişte hep bu tarzı esas aldığımız zamanlarda mücadeleyi kazandık. Bunun sayısız örnekleri vardır.

Biz birinci ateşkes sürecine karşı düşmanın dayattığı topyekûn savaş karşısında **Beritanlaşarak** direndik ve kazandık. İkinci ateşkes sürecine dayatılan imha saldırısı karşısında **Zilanlaşarak** direndik ve kazandık. Üçüncü ateşkes sürecine dayatılan uluslararası komploya karşı "Güneşimizi Karartamazsınız" kampanyası çerçevesinde hareket ve halk olarak tam bir fedai çizgisinde direndik ve kazandık. Dördüncü ateşkes sürecine karşı dayatılan çürütme politikasına ve provakatif-tasfiyeci eğilimlere karşı 1 Haziran atılımı temelinde Erdallaşarak, Şilanlaşarak, Nucanlaşarak, Munzurlaşarak, Mahirleşerek direndik ve kazandık. Şimdi de beşinci ateşkes sürecine karşı dayatılan Önderliğimizi ve halkımızı imha saldırısına karşı **Viyanlaşarak** kazanıyoruz ve kazanacağız. Viyanlaşmayı doğru anladıkça, dolayısıyla en karanlık ve zor ortamlara karşı çare olmayı düşüncede ve eylemde bildikçe, kazanamayacağımız hiçbir ortam ve çözemeyeceğimiz hiçbir sorun yoktur. Bu nedenle Önderliğimize dayatılan imha sürecini boşa çıkartmanın, Önderliğimizin sağlığını, güvenliğini ve özgürlüğünü yaratmanın en temel yolu Önderlik gerçeğini doğru anlamak, doğru Viyanlaşmak ve her alanda yapabileceğimizin azamisini başarı çizgisinde yapmayı bilmekten geçmektedir.

Değerli Yoldaşlar!

Önderliği yaşatmak bugün her zamankinden daha fazla ve acil görev ve sorumluluğumuz durumundadır. Çok iyi biliyoruz ki, Önderliği yaşatmak, Onu fiziki olarak yaşatmak ve düşünsel olarak

yaşatmaktır. Bugün her ikisini de sağlamakla yükümlüyüz. Şunu da iyi biliyoruz ki, Önderlik gerçeğini düşünsel olarak yaşattıkça, yani Önderlik felsefesini, ideolojisini, politika ve örgüt anlayışını, eylem ve mücadele tarzını özümsedikçe, kendimizi Apocu çizginin iyi birer militanı haline getirdikçe, bu temelde mücadele ettikçe, Önderliği çizgi olarak da, fiziki olarak da yaşatma gücünü göstereceğiz. Elbette düşünsel olarak Önderliği yaşatmak en temel görevimizdir. Fakat bugün acil görev Önderliğimizin fiziki varlığına kasteden saldırıyı boşa çıkartacak bir mücadeleyi her alanda geliştirebilmektir.

Bütün güçlerimiz, tüm kadro ve çalışan yapımız, hepimiz bu gerçeği iliklerimize kadar hissederek, bulunduğumuz her yerde Önderliğimizin sağlığı ve güvenliği için ne gerekiyorsa onu gecikmeden yapar, yerinde ve zamanında tam bir başarma ve kazanma esprisiyle görevlerimizi yerine getirirsek, Önderliğimizin sağlığını ve güvenliğini sağlamış olacağız. Bunun için herhangi bir zayıflık göstermeden, duyarsız ve yanlış davranmadan bulunduğumuz her yerde halkı harekete geçireceğimiz, mücadelenin yerinde ve zamanında doğru yöntemlerle en ileri düzeyde geliştirilmesi için her şeyi yapma konusunda tam bir kararlılık, netlik ve duyarlılık içinde hareket edeceğimiz kesindir.

Bu konuda birincil görev elbette biz kadrolarındır. Bizim halkı örgütleme ve eyleme çekme gücümüz mevcut oyunları bozacak ve komployu boşa çıkaracak bir mücadeleyi geliştirmede belirleyici olacaktır. Bunun için de geçmişten ders çıkararak ve yanlış tutumlar içinde olmayarak, doğru bir tutum ve sorumluluk anlayışıyla görevlerimize en ileri düzeyde sahip çıkarak hareket edip başaracağımız kesindir. Yanlış yapmak, yanlış tutum içinde olmak kesinlikle başarı getirmez. Onun için de PKK Hareketinin ve özgürlük mücadelemizin zengin derslerini ve tecrübesini çıkartarak, o en zorlu koşullarda büyük bir duyarlılıkla sorumluluk ve iliklerine kadar hisseden bir yoğunlaşma ile doğruları bulup uygulayan Önderlik tarzının günümüzde de sahibi olmamız gerekiyor. Öyle olduğumuzda her türlü düşman saldırısının başarısız kalacağı ve yenilgiye uğrayacağı, bu komployu ve bu oyunu da bozacağımız, dolayısıyla yeni mucizevî gelişmeleri bu çerçevede yaratacağımız kesindir.

Bu konuda Hareketimizin çeşitli organlarının kapsamlı değerlendirmeleri ve kararları vardır. HPG 4. Konferansı kapsamlı değerlendirmeler yaparak, Kürt halkının özgür iradesini temsil eden ve çözüm gücünü ortaya koyan kararlar almıştır. Hareketimiz çözümsüz değildir, halkımız çözümsüz değildir; her koşul altında özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek için yeterli güce ve çözüm alternatifine sahiptir. Bu konuda elbette en başta Önderliğimizin ve halkımızın temel güvencesi ve savunma gücü olan HPG komutan ve savaşçılarına büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Onlar 4. Konferans sonuçlarını özümseyerek, Kürt halkının özgür ve demokratik yürüyüşünde çözüm alternatiflerini yerinde ve zamanında doğru yöntemlerle uygulayıp, halkımızı ve Hareketimizi başarıyla yürütmeyi bileceklerdir. Elbette Önderliğimize, halkımıza ve Hareketimize karşı yöneltilen imha saldırısı karşısında her HPG'li komutanı ve savaşçısı birer fedaidir; tepeden tırnağa cesaret kesilmiş birer fedai militandır; Agit'tir, Beritan'dır, Zilan'dır, Kemal'dir, Nucan'dır, Erdal'dır, Viyan'dır. Dolayısıyla her türlü gericiliği yenmeyi bilen kahraman militandır. Kuşkusuz Önderliğimizin sağlığı ve güvenliğinin söz konusu olduğu böyle bir ortamda, halkımıza imha saldırısının dayatılmak istendiği böyle bir süreçte, onlar bu kahramanlık çizgisinin sarsılmaz ve başarılı uygulayıcısı olacaklardır. Onlar bu konuda başarıyı getirecek tarzı bulmaktan tutalım, her türlü fedakârlığı gösterecek tutuma kadar bir insandan

bitebilecek tüm yeteneği göstereceklerdir. Halkımızın umudu ve Önderlik çizgimizin güvencesi olan bu güçler en başta sorumludurlar.

Ancak bu güçler elbette yanlış tutum içinde olmamalı, duygusal ve bireyci yaklaşımlarla kendilerini zorlayan ve yıpratan tutumlar içerisine kesinlikle girmemelidirler. Bireysel ve kendine zarar veren tutumlar asla olmamalıdır. İyi bilinmelidir ki, bunların bize kazandıracağı hiçbir şey yoktur; ne bizi, ne Önderliğimizi, ne de halkımızı kurtarır. Tam tersine bunlar birer kaybetme etkenidir. Kendimize zarar veren dar bireysel ve duygusal tutumlar yerine, düşmanın beyninde patlamasını bilen birer fedai militan, birer özgürlük militanı olmak en doğru tutumdur. Zilan'ların ardılları olmayı bilmek, gerçekten esas alınması gereken en doğru tutumdur.

Bu bakımdan başta YJA Star güçleri olmak üzere, tüm HPG komuta ve savaşçı güçleri süreci iyi anlamalı, bu sürecin bize yüklediği doğru tutumun ve görevlerimizin neler olduğunun bilincine yeterince varmalı, sabırlı, akılcı ve sağduyulu bir fedai militanlığın gereğini pratikte eksiksiz yerine getirmelidir. Bu bakımdan da her türlü direnişe ve eyleme hazırlıklı olmalıdır. Önderliği ve halkı savunma eylemliliğinin gereklerini pratikte doğru bir tarzda yerine getirebilmeli, ama bunu yerinde ve zamanında, doğru ve başarı kazanacak bir tarzda yapmalıdır. Unutulmamalıdır ki, Önderliğin sağlığını ve güvenliğini sağlamanın ve bu konuda başarı kazanmanın tek doğru yolu budur. Bizi başarıya götürecek yol budur. Bunun dışında başka bir yol kesinlikle yoktur. Bu temelde de hiç zayıf kalmadan, gecikmeden, tehlikeleri görerek her türlü olasılığa karşı güçlü direnişler geliştirmeye hazır olmalıdır.

Kuşkusuz sadece bizim direnme gibi bir konumumuz yoktur. Eğer karşıt güçler Önderliğin sağlığını kazanması yönünde adım atmazlarsa, demek ki Önderliğimize, halkımıza ve Hareketimize karşı imha tutumundan başka bir şey tanımıyorlardır. Bunun karşılığı da elbette bize darbe vurmak için her yöntemle saldırmak olacaktır. Belki de Önderliğimizi katletme temelinde büyük bir topyekûn imha saldırısına hazırlanıyorlardır. Dolayısıyla biz bu durumu teşhir ettiğimizde, oyunlarının kısmen bozulduğunu görerek saldırıya geçeceklerdir. Bu bakımdan bunlardan her türlü saldırı beklenebilir. Bunun için de tüm gücümüz, HPG'nin tüm savaş birlikleri düşmandan gelecek her türlü saldırı ihtimaline karşı tedbirli ve hazırlıklı olmak kadar, Önderliği ve halkımızı savunmak üzere yerinde ve zamanında yapması gereken her türlü eylemi başarıyla yapmaya da hazırlıklı olmalı, bu temelde görev ve sorumluluğunun gereğini pratikte mutlaka yerine getirebilmelidir.

Yine yiğit Kürdistan gençliği ve gençlik içindeki tüm kadro ve çalışanlar, böyle bir süreçte tarihi görevlerle en fazla yüklü ve sorumlu olan güçlerdir. PKK'yi yaratan, ARGK ve HPG'yi var eden, serhildanları geliştiren Apocu gençliğe her zamankinden daha fazla görev şimdi düşmektedir. Dolayısıyla dört parçada ve yurtdışındaki tüm Kürt gençliği, halkımızın bütün genç kızları ve oğulları, tam bir bilinç ve örgütlülük içinde karşıt güçleri caydıracak, Önder APO'nun sağlığını, güvenliğini ve özgürlüğünü sağlatacak bir serhildana öncülük etmeli, böyle bir eylemliliği her alanda dayatmalı ve karşıt güçleri doğru tutuma zorlama konusunda üzerine düşen görevleri mutlaka başarıyla yerine getirmelidir. Halkı örgütleyerek, serhildanı dayatarak, demokratik kitle eylemliliğini her yerde yükselterek, dağa çıkıp gerillalaşarak sürece karşılık vermeli; mevcut tutumlarından vazgeçmezlerse, Önderliğimize ve halkımıza imhayı dayatan güçlere dünyayı zindan edeceklerini gösterecek bir tutumun ve eylemliliğin sahibi olmayı kesinlikle bilmelidir. Bu temelde yiğit Kürt gençliğini, gençlik

örgütlerimizi ve çalışanlarını bu tarihsel süreçte gerçekleri doğru görmeye, görev ve sorumluluklarının derinliğine bilincine vararak onlara en güçlü düzeyde sahip çıkmaya, her türlü imha saldırısını boşa çıkarmaya, özgürlük ve demokrasi mücadelemizi bu dönemde de ilerletecek bir mücadelenin öncü gücü olmaya çağırıyoruz. Tarihin derslerini doğru çıkartma temelinde bu görevi başarıyla yerine getireceklerini belirtiyoruz.

Yine en çok baskıya uğrayan, cefakâr ve özgürlük mücadelemizin öncü güçlerinden olan Kürt kadınlarına böyle bir tarihsel süreçte de en büyük görev ve sorumluluklardan biri düşmektedir. Özgürlük mücadelemiz özünde bir kadın özgürlük mücadelesidir. Apocu çizgi kadın özgürlük çizgisidir. Önderlik gerçeğimiz bir kadın özgürlük önderliğidir. Kürt kadını bu gerçeği görerek Önder APO'ya en çok bağlanan, Onun çizgisini en çok özümseyen, Onun etrafında en çok birleşen, Onu en çok sahiplenen ve en yiğit mücadeleye atılan bir güç olmuştur. Bağrından Beritan'ları, Zilan'ları, Şilan'ları ve Viyan'ları çıkartmış; böyle yüzlerce, binlerce eşsiz fedai militanları yaratmıştır. Serhildanların temel gücü olmuş, en zor ortamlarda her türlü baskı ve zulme karşı yiğitçe direnmeyi, Önderliği sahiplenmeyi, özgürlük ve demokrasiyi istemeyi bilmiştir. Şimdi Önder APO'nun sağlığına, güvenliğine ve özgürlüğüne odaklandığımız böyle bir süreçte de elbette en büyük sorumluluklardan birisi Kürt kadınlarınındır. En büyük görev, Kürt kadınının ve kadın örgütlerimizindir. Kadınlarımızın bu gerçek temelinde böyle bir bilinçle hareket ederek sürece yaklaşacağı, o büyük aklı ve duyarlılığı örgütlü ve mücadeleci bir tutumla birleştirerek başarı çizgisinde bir mücadeleye öncülük edeceği kesindir. Kürt kadınını ve kadın örgütlerimizi böyle bir tarihsel süreçte Önder APO'yu sahiplenme, sağlığını ve güvenliğini sağlama, özgürlüğünü elde etme mücadelesini her zamankinden daha fazla öncülük etmeye çağırıyoruz. Geçmişteki mücadele gerçeğinin bu süreçte de Kürt kadınını özgürlük mücadelemizin başarılı bir öncülüğü haline getireceğine olan inancımızı belirtiyoruz.

Değerli yoldaşlar!

Özgürlük mücadelesi tarihimizin en kritik süreçlerinden birini yaşadığımız tartışma götürmez bir gerçektir. Son derece tarihi bir süreçle yüz yüze olduğumuz, tarihi görevlerle yüklü bulunduğumuz, tarihi sorumluluk içinde olduğumuz ve yeni bir tarihsel sınavdan geçtiğimiz açıktır. Hareketimizin benzer kritik süreçleri geçmişte de görüldü. 1977'lerde böyle bir süreç yaşadık. Önderliğimiz dayatılan imhaya karşı doğru tarzla etkili bir duruş gösterdi. Sonuçta kazanan özgürlük hareketimiz, kaybeden Türk sömürgeciliği oldu. 12 Eylül rejimi ve yurtdışına çıkış süreci de kritik bir süreçtir. Gerçekten ülkeden kopmak, halktan kopmak, adeta sudan çıkmış balık gibi ortada kalmaya benzer bir durumdu. Önder APO ve Hareketimiz böyle bir ortamda da komşu halklarla dostluk yapmayı, yurtseverlik, sosyalizm ve enternasyonalizm temelinde halklar ve demokratik güçlerle birleşmeyi, dolayısıyla zorlukları yenmeyi, özgürlük ve demokrasi mücadelesini bu koşullarda da ilerletmeyi bildi. O büyük zindan direnişçiliği ve 15 Ağustos Atılımı böyle bir gerçekçi devrimci tutum temelinde ortaya çıkartıldı ve yaratıldı. Bu da bir Apocu duruştur ve Önderlik gerçekleşmesidir.

Kuşkusuz uluslararası komplo süreci ve 15 Şubat komplosu da hareketimizin en kritik süreçlerinden biriydi. Nitekim hareket ve halk olarak 15 Şubat'ı "Kara Gün" ilan ettik. Bu gaflet içinde olduğumuz, zayıf ve hazırlıksız konumda bulunduğumuz bir süreçti ve 15 Şubat komplosu buna dayanarak gerçekleşti. Önderliğimizin esareti ve İmralı sisteminin

ortaya çıkartılması böyle sağlandı. Önderliğimiz bunu yetersiz yoldaşlık ve sahte dostluğun yarattığı bir sonuç olarak değerlendirdi. Yetersiz yoldaşlık neydi? Yetersiz yoldaşlık Önderlik çizgisini özümsememekti, Önderlik çizgisine tam katılmamaktı, Önderliğin sahip olduğu duyarlılığı ve sorumluluğu aynı düzeyde gösterememekti, yetersizlikti, gaflet içinde olmaktı, yanılgılar taşımaktı. Kendine göre, hatalı, bireyci tarzlar içinde bulunmaktı. Uluslararası komplo, 15 Şubat komplosu biraz da bu gerçeğe dayanarak böyle bir sonucu, bu İmralı sistemini ortaya çıkarttı.

Şimdi bu gerçeği de iyi tanıyoruz. Onu iyi çözümledik. Gafletin ne demek olduğunu, duyarsızlığın, sorumsuzluğun ve bireyciliğin nelere yol açtığını acı deneyimlerle gördük. Dolayısıyla gerçekleri şimdi daha iyi görebilen ve Apocu çizgide militanlaşmayı daha iyi bilen bir konumdayız. Bununla birlikte yine de komplonun imha amacını boşa çıkartmayı böyle kritik bir süreçte başardık. Başta Önder APO'nun son derece duyarlılığı, dikkatliliği, başarı kazanan tarzı ve davranışları olmak üzere, Kürt halkının Önderlikle bütünleşen ve fedaileşen tutumuyla, fedai militanlığının kahramanca direnişi böyle bir kritik süreçte süreci atlatmamızı sağladı. Uluslararası komplonun Önder APO'yu imha amacını boşa çıkarttı. Şimdi de benzer tarihsel bir kritik süreç içerisindeyiz. Yine saldırı en başta Önderliğimizedir, Önder APO'nun yaşamınadır. Sağlığınadır. Onun şahsında halkımızın özgürlük iradesinedir. Demokratik örgütlülüğünedir. Partimizedir. Militan topluluğadır. Önderliğimizin imhası temelinde Hareketimizin ezilmesi ve Kürt halkının imha edilmesi soykırımdan geçirilmesi hedeflenmektedir.

15 Şubat komplosunun yarattığı sonuçlar ve İmralı sistemi, düşmanın saldırılar yapması için biraz daha fazla imkânlara sahip olmasına yol açmıştır. Nitekim öyle bir konuma dayanarak, sinsice yöntemlerle, kendisini sorumlu kılmayacak bir şekilde sonuç almak istemektedir. Ancak düşman ne kadar zalim ve sinsice olursa olsun, en azından şimdiye kadar gaflet içinde olunmayarak, zorluklar yenilerek, Önderliğimize yöneltilen saldırı sonuç almadan açığa çıkartılmış ve nasıl bir saldırı içinde olunduğu deşifre edilmiştir. Bu da bizim için önemli bir düzeydir. İmha ve inkâr güçlerinin saldırısı tam sonuca gitmeden açığa çıkartılmış ve başarısız kılınması yönünde önemli bir imkâna sahip olunmuştur. Bunu da önemli bir avantaj ve ileri bir çaba olarak, böylesi bir süreçte uluslararası komplonun Önder APO'yu imha etmek üzere yönelttiği saldırıyı boşa çıkartma doğrultusunda dayanılacak önemli bir veri olarak görmemiz gerekiyor. Bu anlamda geçmişteki kadar gaflet içinde olmadığımızı göstermiş bulunuyoruz. Her ne kadar yine zayıflıklarımız olsa da, eskiye göre uluslararası komplonun saldırı dönemine göre duyarlılığımız gelişmiştir. Yine en sinsi saldırıları sonuca gitmeden açığa çıkartma duyarlılığımız ve gücümüz oluşmuştur. Şimdi böyle bir veriye sahibiz.

Dolayısıyla ne kadar kritik bir süreç içerisinde olursak olalım, tarihi olarak içinden geçtiğimiz süreç ne kadar riskli ve ağır olursa olsun, bizim de bunu boşa çıkartacak verilerimiz ve imkânlarımız vardır. Henüz düşman komplosunun başarı kazanmadığı bir süreçteyiz. Etkili mücadele eder, halkımızı ve kamuoyunu güçlü bir biçimde harekete geçirirsek oyunu bozma imkânları vardır. Dolayısıyla Önder APO'nun sağlığını, güvenliğini ve özgürlüğünü sağlamak imkânsız değildir. Her şey bitmiş değildir. Tersine tam da orta yerinde düşman saldırılarını açığa çıkartacak, bu sinsi oyunları deşifre edecek, dolayısıyla bozma imkânlarını elde edecek bir konumdayız. Şimdi bunu yerinde ve doğru değerlendirerek, bu imkânları iyi kullanarak, bunun gerektirdiği mücadeleyi etkili bir biçimde yürüterek başarılı sonuç almak

mümkündür. Dolayısıyla süreç ne kadar ağır olursa olsun, ne kadar kritik bir dönemde bulunursak bulunalım, derin anlar, doğru yaklaşır ve zamanında etkili bir mücadele içerisinde olursak, oyunları bozacak başarılı bir mücadele yürütme ve sonuç alma imkânımız vardır. Şimdi görev ve sorumluluğumuz işte bunu yapmak, bu temelde başarı sağlamaktır. Şimdi darbenin nerden geldiğini, ne tür saldırıyla yüz yüze olduğumuzu bilen bir durumdayız. Dolayısıyla da düşmanın kim olduğu, saldırı yönteminin ne olduğu ve kendimizi nasıl savunacağımız konusunda bir aydınlanma konumumuz vardır. Bu bakımdan da saldırı ne kadar ağır olursa olsun, nereden gelirse gelsin, tam bir militan çizgide hareket ederek bunları boşa çıkartmanın ve saldırganların amaçlarını kursaklarında bırakmanın imkânı ve fırsatı mevcuttur. Görevimiz işte bunu gerçekleştirmektir. Tarihsel sorumluluğumuz ve görevimiz bunu başarmak oluyor.

O halde bunu nasıl başaracağız? Daha çok Önderlik çizgisini özümseyerek, Önderliğin o büyük duyarlılığını ve sorumluluk duygusunu, dikkatli ve titiz tarzını, sabrını ve mücadele gücünü esas alarak direndiğimiz, yani her birimiz kendimizi Apocu çizginin güçlü militanları haline getirdiğimiz ölçüde bu mücadeleyi başaracağız. Kendimizi Apoculaştırdığımız, Önder APO gerçeği ve çizgisiyle en ileri çizgide bütünleştirdiğimiz ve Önderlik özellikleriyle donattığımız ölçüde bunu gerçekleştirebiliriz. Kendimizi şehitler gerçeğimizle, Onların özellikleri ve çizgisiyle en ileri düzeyde buluşturdukça, görevlerimizi ve sorumluluklarımızın gereğini başarıyla yerine getireceğiz.

Demek ki kritik süreçleri aşmak, en kapsamlı bir yoğunlaşma ve duyarlılıkla, büyük cesaret ve fedakârlık içinde mücadele etmekle sağlanır. Şimdi de tüm kadro ve çalışanlar olarak hepimizin içinde olmamız gereken tutum kesinlikle budur. Böyle bir tutum içinde olduğumuz müddetçe, militanlar olarak, gerilla olarak, hareket olarak, tüm halk olarak Önderliğimiz etrafında kenetlenip etten bir duvar oluşturarak, Önderlik gerçekliğimizin fiziksel ve düşünsel yaşatılmasının ve geleceğe taşınmasının en büyük güvencesini yaratacağız. Tarihsel sorumluluk ve görevimiz budur. Tüm yoldaşlarımızın yüksek bir duyarlılık ve sorumlulukla bu tarihsel görevine sahip çıkacağı kesindir.

Bu inançla Parti Hareketimizin tüm kadro ve çalışanları süreci doğru anlamalı, Önderlik çizgisini doğru özümsemeli, süreç görevlerini doğru bir biçimde bilince çıkartmalıdır. Duygusal ve fevri kararlarla kendine zarar veren, kendini yakma vb. davranışların kabul edilemeyeceğini bilmelidir. Tüm arkadaşları bu tür davranışlar içerisine girmeden ama her koşulda kahraman şehitlerimizin çizgisinde mücadele eden ve kazanan bir militanlığa ulaşmayı esas alan bir güce kendilerini ulaştırmaya ve bu temelde komplonun yeni saldırısını boşa çıkartarak mücadelemizi başarı temelinde ilerleten bir kuvvet olmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun Uluslararası Komplo Ve Her Türden Gericilik!

Yaşasın Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesi!

Bijî PKK!

Bijî Rêber APO!

Devrimci Selam Ve Saygılarımızla

01 Mart 2007

PKK MECLİSİ

STRONSİYUM

Simgesi: Sr
Grubu: Periyodik cetvelin 5. Periyodunda 2a grubunda bulunan toprak alkali metali elementi.
Atom numarası: 38
Bağıl atom kütlesi: 87,62
Oda sıcaklığında: katı
Erime noktası: 769°c
Kaynama noktası: 1384°c
Yoğunluğu: 2,54 g/cc
Keşfi: 1790 - adair crawford, william cruikshank
Atom çapı: 2,45 å
Elektronegatifliği: 0,95
Elektron dizilimi: 1s22s2p63s2p6d104s2p65s2
Yükseltgenme basamağı (sayısı): 2
Proton Elektron Sayısı: 38
Nötron Sayısı: 50
Kristal Yapısı: Kübik

Adı: Bir İskoc şehri olan Strotian'dan gelir.
Stronsiyum metali, parlak, beyaz renkte veya gümüş rengindedir.Stronsiyum üç toprak alkali metalden (diğerleri Kalsiyum, Baryum) biri olup, dövülebilir özelliktedir. Soğuk suda oldukça çabuk ayrışır; nemli havada özelliklerini kaybederler. Stronsiyum işlenebilir bir metaldir. Hava veya suya maruz bırakıldığında beyaz bir tabakayla kaplanır. Stronsiyum'un H_2O, O_2, N_2, F_2 ve S ile tepkimeye uğraması sonucunda çeşitli bileşikler meydana gelir.

Stronsiyum yerkabuğunda 0.04% , suda ise 0.0008% konsantrasyonuyla bulunur.

Doğal olarak oluşan stronsiyum bileşiklerinden ekonomik açıdan en önemlileri stronsiyanit (stronsiyum karbonat, $SrCO_3$) ve selestit (stronsiyum sülfat, $SrSO_4$) tir.

Selestit doğrudan deniz tuzlarının çökelmesiyle oluşur. Hidrotermik oluşum da ayıca mümkündür. Selestit noduller halinde, yarıklarda veya maden yataklarında tortul taşların içinde oluşur.

İspanya, Meksika, Türkiye, Çin ve İran'da çok büyük maden yatakları bulunmaktadır.

Selestitleri açık işletme metodu ve yer altı madenciliği metoduyla elde edilir. Çoğu zaman, kabaca çıkarılanler üzerinde çalışılır, daha sonra zenginleştirilir ve %90'ın üzerinde $SrSO_4$ konsantrasyonuna sahip bir madde elde edilir.

Stronsiyumun Kullanım Alanları:

Renkli televizyonlar için görüntü tüplerinin ve demir esaslı mıknatısların yapımında, çinkonun saflaştırılmasında, işaret fişeklerinde ve havai fişeklerde kırmızı rengin elde edilmesinde kullanılır. Nükleer pillerde ve fosforlu boyaların yapımında da bu elementten yararlanılır. Stronsiyum titanat, yüksek bir kırılma indisine ve elmastan daha geniş bir optik dağılıma sahip olması nedeniyle, ilgi çekici bir optik maddedir.

Stronsiyumun oluşturduğu bileşikler çeşitli endüstri dallarında kullanılır.

Stronsiyum karbonat: Stronsiyumun endüstriyel açıdan en önemli bileşiğidir. En önemli kullanım alanı X ışınlarını emen ve etkisini azaltan camların yapımıdır. En çok televizyon tüplerinin üretiminde kullanılır. Aynı zamanda görüntü kalitesini de arttırıcı bir özelliği vardır. Stronsiyum karbonat ayrıca havai fişeklerin yapımında kalıcı seramik mıknatıs yapımında, bazı durumlarda kurşunun yok edilmesinde, elektronik çinicilikte, bazı iletkenlerin yapımında kulanılır.

Stronsiyum oksit (susuz veya kostik stronsiya) (SrO). Çökeltilmiş stronsiyum karbonatın yakılarak toz haline getirilmesiyle (kalsine edilmesiyle) elde edilir. Gözenekli beyaz, higroskopik bir toz olup, suda eriyebilir. Havayla temas halinde karbonatlaşır. Piroteknide veya tıpta, stronsiyum hidroksit ve

pigment imalinde kullanılır. İlaç sanayinde, havai fişeklerde ve Sr-Ferrit üretiminde ara ürün olarak kullanılır..

Stronsiyum hidroksit ($Sr(OH)_2$). Susuz amorf halde veya 8 H_2O ile kristalleşmiş halde bulunur. Havaya maruz kalınca karbonatı oluşturur. Cam sanayiinde ve stronsiyum tuzları ile ışıldayan pigmentlerin imalinde kullanılır. şeker fabrikalarında melasten şekeri kurtarmak için kullanılmıştır.

Stronsiyum peroksit (SrO_2). Oksijenin stronsiyum oksit üzerine olan etkisi ile elde edilen beyaz bir toz olup, sıcak suda dekompoze olur. Piroteknide kullanılmaktadır.

Stronsiyum klorat: Patlayıcı maddeler imalinde kullanılır ve piroteknide kırmızı ışık oluşturmaya yarar); krom klorat (boyama işlerinde mordan olarak kullanılır); bakır klorat (yeşil kristaller halinde olup, boyama işlerinde, patlayıcı maddeler imalinde kullanılır ve piroteknide yeşil ışık oluşturmaya yarar).

Stronsiyum sülfür (SrS). Grimsi renkli külçeler halinde olan bu ürün, hava ile temasta sararır. Debagatte ve kozmetik ürünlerde kıl dökücü olarak kullanılmakta ve ışıklı (lüminesant) boyaların hazırlanmasına yaramaktadır. Stronsiyum sülfid (SrS) havai fişek ve fosforesan madde olarak boyalarla kullanılır**.**

Stronsiyum sülfat. Klorür solüsyonundan çökeltilmiş suni stronsiyum sülfat ($SrSO_4$) beyaz bir tozdur ve suda az erir. Piroteknide, seramikçilikte ve muhtelif stronsiyum tuzlarının elde edilmesinde kullanılır.

Stronsiyum nitrat ($Sr(NO_3)_2$). Stronsiyum oksitin veya stronsiyum sülfürün nitrik asit üzerine etkisiyle sıcakta susuz tuz ve soğukta hidrate tuz (4 H_2O ile) elde edilir. Renksiz kristalize toz halinde, havadan nem çekici, suda çözünen, ısıda ayrışan bir maddedir. Piroteknikte kırmızı ışık elde etmek için kullanılır; ayrıca kibrit yapımında da kullanılır. İlaç sanayinde ve aleve verdiği koyu kırmızı renk doyalasıyla havai fişeklerde kullanılır. Stronsiyum nitrat ayrıca; işaret aygıtlarında, genellikle portatif elektrik lambalarına alternatif olarak kullanılır..

Çöktürülmüş stronsiyum karbonat. Bu pozisyonda yer alan çöktürülmüş stronsiyum karbonat ($SrCO_3$), beyaz renkte çok ince bir toz olup, suda çözünmez. Piroteknide (kırmızı ışık elde etmede), gökkuşağı renkler verici camlarla, ışıklı boyaların imalinde, stronsiyum oksit ve stronsiyum tuzlarının hazırlanmasında kullanılır.

Stronsiyum kromat ($SrCrO_4$). Kalsiyum kromatın analogu olan bu tuz, yalnız başına veya karışım halinde stronsiyum sarısını teşkil etmekte olup, resim boyalarının hazırlanmasında, kromaj kaplamacılığında düzenleyici olarak kullanılır. Ayrıca s*tronsiyum kromat* alüminyum üzerine sürülen ve aşınmayan boyalarda kullanılır. Bu da çoğunlukla uçak ve gemi yapımında yararlanılan bir bileşiktir.

Stronsiyum-Niobyum-Kromseskioksit: Elektrik sanayinde kullanılır.

Stronsiyum Hekzaferrit: Elektromotor gücün en ucuz kaynağı olan sabit mıknatıslarda en çok aranan malzeme stronsiyum hekzaferrittir ($SrO.6Fe_2O_3$).

Stronsiyum Silikat: Stronsiyum silikat ise yüksek kaliteli demir üretiminde Britsh Cast Iron Research Association tarafından geliştirilen bir yöntemle kullanılmaktadır.

Stronsiyum-90: …Normal olarak kararlı olan kimyasal elementler ya özel bir hızlandırıcıdan çıkan (siklotron, sinkotron, vb.) çok yüksek

kinetik enerjiye sahip parçalar ile (protonlar, döteronlar) bombardıman edildikten sonra yahutta nötronları nükleer bir reaktörde absorbe edildikten sonra radyoaktif olurlar. Bu şekilde yapı değiştiren, transforme olan elementler **suni radyoaktif izotoplar** olarak adlandırılırlar. Bunlardan halen 500 adedi bilinmektedir ve 200 adedi pratikte kullanılmaktadır… Stronsiyum 90 bunlardan ö-nemli olanlarındandır.

Stronsiyum 90 özellikleri bakımından Kalsiyum'a benzer. Bu nedenle vücut tarafından Kalsiyum zannedilerek emilir; dişlerde ve kemiklerde depolanır. Yiyecek ve içeceklerle vücuda giren Stronsiyum-90'ın %70-80'i vücuttan dışarı atılır. %20-30'u kemiklerde birikir. %1 civarındaki bölümü ise, kan dolaşımına karışır; kemik ilikleri ve yumuşak dokulara girer. İnsan vücudunda depolandıkları yerlerde yüksek enerjili elektron, ya da beta partikülleri emisyonu ile hücreleri öldürür ve mütasyonlara neden olur. Kemik iliklerinde bağışıklık sistemi ve kan hücreleri ürediğinden, Stronsiyum-90 kan kanseri, göğüs ve prostat kanseri ile bağışıklık sistemi bozukluklarına ve dolayısı ile AİDS hastalığına yol açar. Ayrıca, hormonları, pankreası, tiroid bezlerini, üreme organlarını ve merkezi sinir sistemini de tahrip eder. Hormonal dengelerin bozulması ve merkezi sinir sisteminin tahrip olması sonucunda, obesite, yüksek tansiyon, kalp hastalıkları, astım, şeker hastalığı ve felçlere de neden olur. .

Vücutta nöronlar, kalsiyum iyonları gönde-rerek iletişimde bulunurlar. Stronsiyum-90, vü-cuda Kalsiyum'u taklit ederek girdiği için, yaydığı yüksek enerjili elektronlar ve İtriyum-90'a dönüştüğünde ortaya çıkan çok yüksek radyoaktivite (Stronsiyum-90'dan %500 daha fazla) ve beta ışını yayımı sayesinde nöronları tahrip ederek, beynin zarar görmesini ve beynin prefrontal korteksinin etkilenmesi sonucunda da otizm, dawn sendromu, konsentrasyon bozuklukları, öğrenme yeteneğinin yok olması, intihar ve cinayet eğilimlerinin ortaya çıkmasını sağlar..

Az dozajda radyasyon yayan Stronsiyum-90 ile uzun süreli temas, kısa süreli yüksek dozajla temastan çok daha tehlikeli ve öldürücü.

.Stronsiyum ayrıca uzay veya hava durumu istasyonlarındaki bazı araçlarda kullanılır. Stronsiyumun izotopu olan Stronsiyum 85, kemik kanserinin teşhisinde kullanılır. Stronsiyumun atomik çapı büyük olduğundan X ışınlarının nötralize edilmesinde kullanılır.

Suda çözünmeyen stronsiyum bileşikleri kimyasal reaksiyonlar sonucunda suda çözünür hale gelebilirler. Suda çözünen bileşikler çözünmeyenlere göre insan sağlığını daha fazla tehdit eder. Bu sebeple, suda çözünen stronsiyum bileşikleri suyu kirletebilecek özelliğe sahiptirler. Fakat, içme suyundaki konsantrasyonları çok düşüktür.

İnsanlar, hava ve toz soluyarak, gıda ve içecek tüketerek ya da stronsiyum içeren toprakla temas ederek düşük miktarlarda radyoaktif stronsiyuma maruz kalabilirler. İnsanlar çoğunlukla stronsiyumu yeme ve içme yoluyla alırlar.

Gıdalardaki stronsiyum konsantrasyonu stronsiyumun insan vücudundaki konsant-rasyonunu etkiler. Tahıllar, yapraklı sebzeler ve süt ürünleri önemli miktarda stronsiyum i-çeren gıda maddeleridir.

İnsanların birçoğu için stronsiyum alımı orta derecededir. Az miktarda bile insan sağlığına zararı olduğu düşünülen tek stronsiyum bileşiği **stronsiyum kromattır.** Stronsiyum kromatın akciğer kanserine yol açtığı bilinmektedir. Fakat insanların stronsiyum kromata maruz kalma riski şirketlerdeki güvenlik önlemleri sayesinde büyük ölçüde azaltılmıştır. Böylece stronsiyum kromat artık önemli bir sağlık riski taşımamaktadır.

Genellikle yüksek stronsiyum konsantrasyonlarının alımı insan sağlığı için büyük bir tehlike olarak görülmemektedir. Sadece bir kişinin stronsiyuma alerjik reaksiyon gösterdiği belirlenmiş, bunun haricinde tespit edilen bir vaka olmamıştır. Çocuklarda, yüksek oranda stronsiyum alımı sağlık için riskli olabilir, kemik gelişimi ile ilgili problemlere sebep olabilir.

Stronsiyum tuzlarının deri döküntülerine ve cilt ile ilgili diğer problemlere sebep olduğuna rastlanmamıştır. Çok yüksek miktarlardaki stronsiyum alımı kemik gelişimini olumsuz etkileyebilir. Fakat bu etki, stronsiyum alımı kg (vücut ağırlığı) için gram seviyelerinde olursa görülür. Gıdalarda ve içme suyundaki stronsiyum seviyeleri belirtilen sorunlara sebep olacak kadar yüksek değildir.

‘ERKEKLİK’ ZEHİRLİYOR!

Çiğdem Doğu

Önderlik, Saddam’ın idama gitmeden önce, karşısında ona laf yetiştirmeye çalışan Şiilere yönelik “erkek olun, erkeklik öldü mü?” deyişini, “İşte bu ölüme giderken bile değindiği ‘erkeklik’ kendi sonunu getirdi, halkını da perişan etti… Saddam’ın sonunu getiren ulus-devlet anlayışındaki ısrardır.” biçiminde yorumlamıştı. Aslında Saddam’ın fiziken son yaşadığı anlarda bile karşısındakilerden bir erdem olarak beklediği erkeklik, tam da böyle bir erkekliktir. Saddam da hayatı boyunca ‘erkekçe’ davranmıştı, “erkek olun” diye seslendiği topluluk da ‘erkekçe’ davranıyordu. Her şey ‘erkekliğin’ mantığına, duygusuna uygun yürüyordu aslında.

Son süreçte açığa çıkan Önderliğimizin zehirlenmesi olayını düşünürken, insan özellikle de Türkiye’deki ‘erkekliği’ düşünmeden edemiyor. Önderliğimiz cinslerin özgürleşmesi sorununu çok temel bir problem olarak gördü ve gerek bir önder kimliği ile gerekse de bir erkek kimliği ile diğer önderlerden farklı olarak çözümünü de geliştirmeyi esas aldı. Geçmiş çözümlemelerinde “Ben kendimde erkeği öldürdüm” ya da “ben hiçbir zaman adam olmadım” diyordu. Toplumsal geleneklerin bir erdem, bir yücelik olarak ifadelendirdiği klasik erkeklik ise –ki bu Türk devletinin ve genelde devlet olgusunun genlerinde vardır- halklar ve cinsler sorununa en köklü el atan, çözüm getiren ve kendinde işte bu erkekliği öldüren Önderliğimizi kabul etmemektedir. Klasik erkeklik çözümcü yaklaşımları, alternatifleri asla kabul etmez. Teslim almaya çalışır, teslim alamadıysa yok etmeye çalışır. Bu, ‘erkekçe’ gelişen siyasetin bir kuralıdır, ahlakıdır. İşte Önderliğimizi bu ‘erkekçe’ siyasetin kuralına göre gün be gün zehirliyorlar. Adalet Bakanı’nın “böyle bir şeye devletimiz tenezzül etmez” deyişindeki yalanı, insan çok kabaca bile Türkiye tarihine baktığında çok rahat görebilir. Öyle çok tenezzül edilmiştir ki böyle olaylara.

Son yaşananlarla birlikte ele aldığımızda Türkiye’deki “erkekliği” bu bakış açısıyla yeniden yorumlamanın gereği ortaya çıkmaktadır.

“Erkek olmak”, “Erkekçe konuşmak”, “Erkekçe davranmak” Türklüğün harcındandır. Türklük hep “erkek millet” olmayla övünür. Ama Türk tarihinin sıklıkla devlet kurma ve devlet yıkma vakaları ile dolu olması tam da bu “erkeklik”ten kaynaklı değil midir? Geçmiş tarihi de bir yana bırakalım, sadece son Türkiye Cumhuriyeti tarihine kabaca bir göz attığımızda bile erkekçe politikaların Türkiye’nin, halkların başına ne büyük belalar sardığını çok rahat görebiliriz. Özellikle erkekliğin ordu-asker olma ile özdeşleştiği bu uluslaşma tarzı, faşizan bir devlet tarihini ortaya çıkarmıştır.

Osmanlı tarihi bir nevi padişahların iktidar olma ve iktidarlarını devam ettirmek için babalarını, kardeşlerini, saray çevresindeki ahaliyi zehirleme tarihidir. Sadece bu boyutuyla bir araştırma, ciltler dolusu kitabı ortaya çıkartır. Yine Türkiye Cumhuriyeti tarihinde de bu gelenek, iktidarın biçim değişmesi vesilesi ile yakın akrabalar ve saray çevresinden uzaklaşır ancak siyasal anlamda alternatif gördüğünü bazen asarak, bazen zehirleyerek, bazen faili meçhul bir cinayete kurban ederek devam eder. Özünde değişen bir şey yoktur. Gerici ve sürekli alternatifini yok etmeye dayanan ‘erkekçe’ zihniyet,

modern bir kılıfa bürünerek devam etmektedir.

“Erkek millet” olarak ifade edilen Türk ulusal şekillenmesi, gerçekten de faşizan karakteri ile çok trajik sonuçları ortaya çıkarmıştır. Anadolu coğrafyasında çeşitliliği ile bir zenginliği ifade eden halklar gerçekliğinin yok sayılarak tek bir ulusa indirgenmesinin, yine kadın cinsinin de yok sayılarak ulusal gelişmenin tek bir cins temelinde tanımlanmasının, sonuçları çok kanlı olmuştur. Sonuçta var olan bir gerçekliğe sen “yok” dediğinde o yok olmuyor. Ve yok sayılan ama yok olmayan sürekli bir isyan potansiyeli olurken, çeşitliliğin var oluşu iktidar güçleri açısından hep bir korku, tehdit kaynağı, bu nedenle de imha konusu olmuştur.

Türkiye tarihini genelde kanlı bir karaktere büründüren de bu gerçekliktir. PKK hareketi her şeyden önce bu inkar edilen gerçekliğe isyan temelinde ortaya çıkmıştır. Gelişen çeşitli isyanlardan farkı, kendini geniş bir tabanda halklaştırabilmesi ve sürekli kılabilmesidir. Ki isyanın bu karakterde gelişmesinin en belirleyici yönü de Önderliğimizin taşıdığı ideolojik kimlik ve uyguladığı tarzdır. Önderlik bu ideolojik kimliğin ve tarzın ortaya çıkışında, kendinde klasik erkekliği öldürmesini çok önemli bir etken olarak ifade eder. Bu, aynı zamanda kendinde tanrı anlayışını, devlet anlayışını ve bunların toplam ifadesi olan iktidarcılığı öldürmek anlamına gelir. Zaten Önderliğimizin bu kadar makul, uygulanabilir çözüm önerileri getirmesine rağmen, bölgesel ve uluslar arası çapta hedeflenmesinin temel nedeni de, iktidarın bu genlerini değiştirmeye çalışmasındandır. Ortadoğu’nun klasik erkekliği ile Batı’nın liberalleşmiş erkekliği, her ne kadar biçimleri değişik de olsa, Önderliğimizin erkekliğe, iktidara karşı bu derin mücadelesi karşısında ortaklaşmışlar ve imhaya yönelmişlerdir. Saddam “erkeklik öldü mü” diye soruyordu karşısındakilere. Erkeklik ölmedi, o erkeklik Saddam’ı öldürdü. Aynı erkeklik, kendisinde erkekliği öldüren Önderliğimizi de imha etmeye çalışıyor, dünya insanlığını da korkunç biçimlerde tehdit ediyor.

Toplumsal gelenekler içerisinde “erkek gibi” deyimi vardır. Bu deyimle anlatılmak istenen, mertlik, yiğitlik, dürüstlük gibi değerlerdir. Ancak uygarlıkla birlikte ortaya çıkan klasik erkekliğin, bu değerlerin tersine işlediği de çok bariz ortada görünmektedir. Toplumda kullanılan anlamda bile bu gerçekliğe baktığımızda, yaşananlar hiç de mertçe değildir. İktidarını yitirmenin korkusuna teslim olan bu gerçeklik, karanlık ve gizli şeylerin ardına saklanarak kirli politikalar üretir. Yaptığı şeyin insani değerlere aykırı olması nedeni ile bunun sorumluluğunu aleni olarak sahip çıkmaktan korktuğu için gizli yapar.

Şimdi Önderliğimiz gizli gizli zehirleniyor. Üstelik de zehirlenmenin açığa çıkmaması durumunda, kimsenin subjektif olarak sorumlu tutulmayacağı bir namertlikle bu yapılıyor. Eğer açığa çıkmasaydı, sonuca gitseydi, “doğal bir ölüm” deyip işin içinden sıyrılacaklardı kendilerince. Bu ikiyüzlü, namert bir erkeklikten başka bir şey değildir.

Türkiye bir dönemeç noktasında. Ya bu hem ulusal ve hem de cinsiyetçi anlamda milliyetçiliğe, faşizan politikalara son verecek ya da bu çift taraflı gelişen milliyetçilik Türkiye’yi o paranoyak düzeyinde korktuğu bölünme uçurumuna sürükleyecek. Tekçi gelişen bu zihniyet Önderliğimizi zehirlediği kadar, Türkiye’yi zehirliyor, halkları ve kadınları zehirliyor. Hareket olarak Önderliğimiz için öne sürdüğümüz talepler oldu. Bu taleplerin acil yerine getirilmesi şarttır. Ama bunun kadar acil bir görev de Türkiye’yi bu uçuruma sürükleyen, halklar savaşını kışkırtan milliyetçi zihniyetten-kişilerden arınma ve demokratik zihniyeti,

yapılanmayı bir an önce inşa etmektir. “Erkek millet” karakterinden kurtularak daha kapsayıcı, herkesin ulusal, dinsel, cinssel vb. kimliklerine yer veren, bu kimliklere saygılı olan bir yeniden yapılanma anlayışını, güncel çıkarlara kurban etmeden acil geliştirmek gerekmektedir. Bu konuda Önderliğimize yaklaşım temel bir ölçü olduğu gibi, olumlu ve olumsuz yaklaşıma göre bir dinamo taşı gibi gerisi gelecektir. Önderliğimizin sağlığına yönelik temel tedbirlerin alınması ve bundan sorumlu güçlerin açığa çıkarılması, tamamen demokratik bir gelişimi tetikleyecektir. Ancak tersinden bir yaklaşım ise yoğunluklu ve kapsamlı bir savaşı tetikleyecektir. Hareketimizin her iki olasılığa yönelik hazırlığı olduğu gibi, esas eğilimimiz elbette ki demokratik süreci geliştirme doğrultusundadır. Bu gelişmeye rağmen ateşkesi bozmamamız herhalde karşı tarafa bunu anlatmaktadır. Ancak sabır sınırlarımızı oldukça zorlayan Önderliğimizin durumu karşısında mutlaka somut adım atılmalıdır. Daha ötesi de yoktur.

Önderliğimizin Saddam için dediği gibi “ölüme giderken bile değindiği ‘erkeklik’ kendi sonunu getirdi, halkını da perişan etti… Saddam’ın sonunu getiren ulus-devlet anlayışındaki ısrardır.” Türkiye geçmiş tarihinden de, yakın tarihten de doğru sonuçlar çıkarmalıdır. Yoksa Saddam’ın ve Irak’ın başına gelen, daha beterinden Türkiye’nin başına gelecektir.

Türkiye bu ‘erkeklik’ belasından kurtulmalı!

KADIN MÜCADELESİ VE FEMİNİZME İLİŞKİN- II -

Ruşen Bezar

Kadın mücadelesi ve Feminizmi tartışmaya devam ediyoruz. Bunun özellikle Kadın Özgürlük Hareketinin doğru bir tarih felsefesine ve tarihsel temellere kavuşturulması açısından önemli olduğu ortada. Aynı zamanda 30 yıla varan özgün tecrübenin ve ulaşılan sonuçların evrensel kadın mücadele çabalarıyla bütünleştirilmesi açısından da bunun gerekli olduğu anlaşılır. Kadın özgürlük hareketinin kendi kökenleri üzerine oturtulması, kendi öz kimliğine, öz duruşuna ve öz dayanaklarına ulaşması sadece hareket açısından değil, kadınlık tanımlarının özgür kadın kimliğinde netleştirilmesi açısından da gereklidir. Tarihsel kökenlerini ve tarihsel gelişimini ortaya çıkaramamış kadın özgürlük hareketi bilinç ve duygu parçalanmasını ve köksüzlüğü yaşamaktan kendisini kurtaramayacaktır. Egemenlikli ataerkil, sınıflı ve tektanrılı sistemin kurulu sistemi karşısındaki kadının güçsüzlüğünün ve donanımsızlığının belki de en trajik yönü, tarihsel kökenleriyle güçlü bir bağı kuramaması, sırtını tarihten günümüze kadar gelen bir kadın tarih duruşuna dayandıramamasıdır. Tarihteki kesintiler ve kopukluklar, aynı zamanda kadın bilincindeki ve kişiliğindeki kopukluklardır. Kişiliğin en önemli boyutu kökenleri tarihin derinliklerine kadar uzanan soy damarları olmaktadır. Bir nevi manevi genler olmaktadır. Diyasporanın bu kadar kişilikte solmayı, parçalılığı ve güçsüzlüğü yaratması boşuna değildir. Yeniden öz topraklara ulaşmak, kaynağa dönüş yapmak, orada köklerini salmak ve yeşermek birçok dine, mitolojiye ve edebiyata konu olmuştur. Bu boşuna değildir. Bu metafor üzerinden toplumsallık oluşturulmuştur. Kadın gerçekliğindeki ezik duruş, güçsüzlük hissi, hatta hakim gerçeklik karşısında yaşadığı teslimiyetin önemli bir sebebi, tarih duygusunun ve felsefesinin güçlü gelişmemiş olmasındandır. Bunun salt "kadın da ateşi bulmuştur", ya da "doğal toplum kadın yaratımıdır" demekle aşılamadığı kesin. Kadın tarihi yazımının tarihin şu veya bu aşamasında öne çıkan kadın kişiliklerin dizilişi ile olamayacağı da. Feminizme getirilebilecek en büyük eleştirilerden birisi kendi tarihsel kökenlerine uzanamaması, gelişimini ve gerçekliğini bu kökler üzerine oturtamamasıdır. Hakim yazılı tarih içerisinde tarihe ismini yazdırmış kadın kişilikleri aramak ve kadın tarihini bunun üzerine bina etmek, egemen tarih anlayışının soldan tamamlanması olmaktadır. Kadın tarihi yazımına yönelimde maalesef bunu aşabilmiş değil feminist hareket.

Ortak kadın değerlerine ulaşmak, bunları tarihten alıp getirmek ve bu tarihe bir akış sağlatabilecek örgüyü kurmak gerekiyor. Hiçbir kadın hareketi öylesine, tarihsellikten kopuk, kendi güncelliği ve kendi etki sahası içerisinde ele alınıp değerlendirilemez. Hele hele "kapitalist burjuva devrimiyle birlikte gelişti" gibi kadın eksenli direnişi de burjuvaziye hediye ederek yaklaşmak, öyle birden mantar gibi yerden boyverdi demek de doğru bir yaklaşım olamaz. "Şöyle liberaldi, devrimci niteliği yoktu", "sadece eşitliği hedefliyordu" gibi çok yüzeysel, çoğunlukla egemenlikli önyargılarla ele alınamayacağı da ortada. Doğru kadın tarihi ancak yaşanarak, onun bütün duyguları, zorlukları hissedilerek, duyumsanarak yazılabilir. Bir kadın için çok rahat ortaya atılabilecek ve kadının belki de en çok ürktüğü suçlama nedir? "Ahlakı bozmak"tır. "Şeytan", "fahişe" gibi imgelerin bilinçaltı çarpıtmasının ve bu çarpıtmanın

yarattığı utancın, suçluluğun kadın bilincinde ve duygusunda kırılmasını adeta doğuş sonrası ilk çığlık gibi görmek gerekir. Yani “ahlak”sızlık kadın için adeta ölüm gibi birşeydir. Kadın daha namus cinayetine uğramadan, recm edilmeden önce kendisi kendisini zaten öldürmüştür. Yaşayamayacağının farkındadır. Olympe de Gouges bu utanç verici suçlamayla “toplum ahlakını yok saydığı, ahlaksızlık yaptığı” iddiasıyla giyotine giderken bile, “giyotine gitme hakkım varsa, siyaset kürsüsüne çıkma hakkım da olmalı” diyordu. Burada nasıl bir çemberin kırıldığını hissetmezsek, böylesi bir çıkışta kırılanın binlerce yıllık korku ve bilinçaltında sökülmesi çok güç yargıların olduğunu görmezsek, onun yazımına hiç yönelmemeli. Veya biraz yürütme, analiz etme, biraz örgütleyebilme gücüne ulaşmış kadını erkek nasıl değerlendiriyor örneğin? Ne tür duyguları yaşıyor onun karşısında? Kadın nasıl değerlendiriyor? Biraz sesli gülen, sesli konuşan kadından, ya da biraz rahat, kendine güvenli hareket eden, duygularını-düşüncelerini derli toplu, sistemli ortaya koyan kadından erkek neden rahatsız oluyor? Kadın neden rahatsız oluyor? Ezik duran kadınla erkek neden daha rahat ilişkileniyor? Biz kadınlar ve erkekler olarak kafamızdaki erkeklik ve hele de kadınlık imgeleri yıkılmadıkça tarihi ne duyumsayabilir, ne de yazabiliriz. Örneğin tarihteki kimi ana-kadın kültünün devamı olarak gelişen kimi tarikatlaşmalardaki ritüelleri hangi ahlaka vuracağız? Buradaki özgürlük anlayışını hangi ahlakla değerlendireceğiz?

Bir tarihsel örgü içerisine oturtulduğu oranda kazanımlar ortak kadın değerlerine dönüşebilecektir. Biz kadınlığı sadece doğal toplumla sınırlandıramayız, ama ondan kopuk da ele alamayız. En azından bütünlüklü, tarihsel zincirleri koparmadan bir bakış açısına ulaşmak, geçmişten bugüne kimi köprüleri kurmak önemli. Tarihin ilk ve en büyük karşı devrimine yol veren neydi, sonuçları ana hatlarıyla neydi? Bu kadar sınıfsal, ulusal, cinslerarası yabancılaşmayı ve uçurumları yaratan neydi? Güç ve güçsüzlük kadınlık için nedir? Güç karşısında kadın duruşu ne olmuştur?

Bir toplumsal yaşam ve kültür olarak kadın mücadelesinin gelişim seyri nasıl olmuştur? Tarih içerisinde kadın özgürlük eğilimi nasıl, hangi yolları izleyerek geldi? Kısacası tarihsel örgüyü oluşturmak ve evrensel kadın değerlerini, ilkelerini oluşturmak, kapsamlı ve derinlikli bir felsefik yaklaşımı gerekli kılmaktadır, ama bu olmadan da 5000 yıllık egemenlik-kölelik ikilemini aşmak mümkün görünmemektedir. Sadece doğal toplum ana kadın özellikleriyle veya sadece sınıflı toplumun kadın özellikleriyle bu sağlanamaz. İkisinin özgür bilinçli kadın kişiliğini oluşturmak böylesi bir tarih anlayışı ve yaklaşımıyla mümkündür. Tarih içerisinde bunun zeminleri, pratikleri ve kavramları oluşmuştur. Bunda dünya kadın hareketinin gelişimini ve kazanımlarını iyi değerlendirmek ve kökleriyle birlikte ele almak önemli olmaktadır. Vurgulanmak istenen özcesi budur.

Diğer bir tartışma konusu kadınlık ve erkeklik olgularıdır.

Toplumsal Cinsiyetçiliği tartışıyoruz. Tartıştıkça bir buzdağının sadece tepelerinde seyrettiğimizi daha iyi anlıyoruz. Birşeyler karşımızda ve içimizde eriyor, eski ihtişamı ve kurulu düzeni dökülüyor. Eski erkeklik ve kadınlık imgeleri ve ikisinin üzerine inşa edilen dünyanın direkleri iyiden iyiye sarsılıyor. Bu sarsılmanın boyutlarını ve bizi en derinden ilgilendiren, bilinçaltlarına, duygulara kadar uzanan şiddetini ve derinliğini anlamakta zorlanıyoruz. Yıkılan yönleri güçsüzleşme gibi algılıyor, bazen onlara daha çok sarılıyor, ya da tersinden bir koyverme ve adeta düşünceden kopuk bir yaşayışa terkediyoruz kendimizi. Bunun ideolojik yaklaşımla bağları vardır.

Daha derinlikli ve güçlü tanımlara ihtiyaç duyuyoruz. Bu konudaki köleliğin derinliğine indikçe, özgürlüğün tanımını da o oranda güçlü yapabiliyoruz. Çok derinlikli felsefe tartışmalarına ihtiyaç var. Kadınlı-erkekli felsefe tartışmalarına.

Sorunu kesinlikle salt hak-haksızlık, eşitlik-eşitsizlik veya salt cinsiyetçilik biçiminde ele alamayacağımız ortaya çıkıyor. Erkeği ya da kadını sorguladıkça iktidar çemberinin ne kadar köklü bir şekilde kurulduğu daha net anlaşılıyor. Merkezinde kadınsız/erkeksiz yaşamın yeraldığı ve tamamen ölümle-hiçlikle özdeşleştirilen insan varlığını yutan bir karadelik. Çemberin dışına doğru çıktıkça teslimiyetle tanımlanabilecek, erkekli/kadınlı, teslimiyetin sınırlarında seyreden bir yaşamdır bu. Teslimiyetin erkek-kadın ilişkisindeki hertürlü biçimleri av-avcı oyunlarında adeta tiyatrolaştırılmış, naz-cilve, saldırganlık-erkeksilik-kadınsılık gösterilerinde davranış kalıplarına sokulmuş. "Onsuz" yaşanılamayacağına "muhtaç" olunduğuna dair sözler. Bu teslimiyet yaşamının sınırlarına çarptıkça, sınırlar gerçek anlamda zorlandıkça, ona karşı direnç büyüdükçe özgürlük eğilimi geliştiği oranda sistemin dışına çıkma tehlikesiyle beliren, yeniden merkezine yani ölüme doğru bir dönüşün olduğu bir çember. Ölüm ve teslimiyetin en kaba biçimlerinden en ince biçimlerine kadar gidişli-gelişli yaşandığı bir iktidar çemberi. Kendisini her an insan duygu ve bilinç dünyasında yenileyen ve üreten bir çember. Çıkmak çok güçlü bir felsefik ve iradeli duruşu gerektiriyor. Üzerinde kocaman bir "yaşam felsefesinin" ve toplumsal kültürün kurulduğu bu çemberi özünde bir "ölüm felsefesi ya da çemberi" olarak tanımlamak daha doğrudur. Şöyle de diyebiliriz; kadın ve erkek aslında beşikteyken bu felsefeyle büyür. Bir din gibi."Cennete ermek" bir olmaktır. Erkeğin de, kadının da kendi başına özgür bir varlığı ve tanımı yoktur. Gerçek "tamamlanma" karşı cinsledir, onsuz yaşam veya cins tanımı "yarım"dır adeta. İki cins bir bütün değildir; ancak ikisi birlikte "bir"dir. Dolayısıyla her bir cinsin temel ereği kendi yarımlığını karşı cinsle tamamlamadır. "Bir" haline gelmedir ki bu çoğunlukla cinsellikle tanımlanıyor. Zaten biri beden, tarla, diğeri ruh/akıl ve sürendir. Bedensiz ruhta, ruhsuz bedende yaşam olamaz. Orada sonsuz bir hiçlik duygusu vardır. Cinselliğe yüklenen anlam varlık/yokluk gibi bir durum adeta. Burada çok derin ve köklü bir bilinç ve duygu çarpıtması var.

Yoksa erkek-kadın elbette bir bütündür. Yani birbirini tamamlayan yanları vardır, ama her birinin kendi başına özgür bir tanımı ve varlığı vardır. İki varlığın veya olgunun biraraya gelişi dünyalar yaratabilir, yaşamı kurabilir. Ama bunun için, ortada her bir tarafın kendisinde kurulmuş, yaratılmış dünyası vardır. Hiç yoktan birşey yaratılmaz. Nasıl ki, iki yanlış bir doğru etmezse, iki olmayan, yaratılmamış dünyaların birleşmesi de bir dünya etmez. Aynı şekilde iki yarım dünya bir dünya etmez. Sorunun ana kaynağı ve çarpıtması da burada zaten. Kendinde hiçliği-ölümü yaşayanın birlik içerisinde anlam bulması mümkün görünmüyor. Ama varlık sorunlarının hepsi karşı cinse yöneltilmiş, varlık kazanmak karşı cinsin nesneleşmesini zorunlu kılmaktadır adeta. Karşı cinsim benim ancak "yarımlığımı" "tamamlayan" olabilir. Karşı cinste bireyin aradığı kendisidir aslında. Bu bir anlamda ölümcül bir bağımlılıktır. İçinde "ölümcül bir dualizmi" barındıran bir yaşam felsefesinin kökenidir. Birey-toplum karşıtlaşmasının belki de en incelikli halidir bu.

Toplumsal bir ilişki ve olgu olarak ele alınması gereken cinslerarası ilişki, bu haliyle bireyciliğin en ilkel, ben-merkezci ve ikinci doğayı, yani toplumsallığı inceden inceye kemiren bir olgu haline gelmektedir. Sadece bu da değil, yeni sınıflı ve iktidarcı yapılanma ve toplum kuruluşunun da ana halkası konumuna gelmektedir. Her birinin karşıdakini çok "özel" bir biçimde mülkleştirmesi veya

karşıdakinin "özel" malı olması "dünya evine" giriş olarak değerlendiriliyor. Burada sınıflı-iktidarcılığın, ataerkilliğin ve tek tanrılılığın temel parametreleri adeta kadın-erkek ilişki halkasının tamamlanmasında buluşuyor. Her erkeğe özel bir kadın ve her kadına bir sahip; dünyanın direkleri böyle kuruldukça, sistem kendisini her cepheden yeniden üretebiliyor. Ne kadar çok kadına sahipsen, o kadar sensin/varsın/farklısın ve teksin. İktidarın belki de zihniyetteki en yoğunlaşmış, doyurulamayan bir benlikte somutlaşmış hali. Sen yoksan kadın da zaten yok, o da birlikte mezara gömülür, yakılır. Çünkü o da ancak sende varlık ve anlam buluyor. Ne kadar çok kadın mezarda birlikte gömülüyorsa, bu gücünün ve varlığının o kadar tarihe geçen göstergesidir. Onun için ülkeler fethedildiğinde ilk elden kadın zaptedilir. Çünkü o, düşmanın kendisini varettiği, yaşattığı zemindir. Kadının köleleştirilmesinin toplumsal nedenleri vardır derken, biraz da bu kastediliyor.

Kadınlık veya işte erkeklik her ikisi de kültürel-toplumsal kurgulardır. Kadınlığın nasıl, erkekliğin nasıl, hangi değerler ve amaçlarla kurulduğu şimdi çok daha görünür bir hale gelmiştir. Nasıl ki, devlet ve devletçilik bütün çıplaklığıyla sorgulanır hale gelerek, tam bir tahakküm aracı olarak ortaya çıkıyor, toplumları devletlerin yapmadığı, aslında toplumların devletsiz yaşayabileceği, kendi kendisini kurabileceği tartışılıyorsa, aynı biçimde giderek toplumsal cinsiyet olguları da tartışılıyor. Sınıflı uygarlığın kuruluşundaki üçlünün içiçe geçen, birbirini koşullayan örgüsü şimdi daha açık görülüyor. Sınıflı uygarlığın beş bin yıllık ayakta kalışının belki de kilit noktası bu örgü olmaktadır. Hiç bir ayağı tek başına bu kadar uzun varlık gösteremezdi; örgü çözüldükçe her birinde dökülüş hızlanmaktadır. Sınıflı iktidarcı-tek tanrılı dinler ve ataerkilliğin çok sıkı örgüsünde başta dinin, sonra devletin, ulus-devletçiliğin ya da işte milliyetçiliğin ve şimdi giderek cinsiyetçiliğin çözülmesi yaşanmaktadır. Özünde bir zihniyet dökülmesidir, onun dağılışıdır bu. Bir düğmeye basarak bütün insanlığı yokedecek denli büyüyen ve canavarlaşan devletler, insanlığı her türlü maneviyattan koparan ve özgürleştirmeyen, iradesizleştiren, doğayı dışlayan bilim veya ideolojiler ve son olarak da doğayı, evreni, çeşitliliği, farklılıkları ve benzerlikleri –başta da insan doğasını- tahrip eden, insanı tam bir tüketim makinasına dönüştüren, tanınmaz hale getiren ataerkil zihniyet ve iktidar. Kısacası alışık olduğumuz dünya çok hızlı bir çözülüş ve çöküş sürecine girmiş durumdadır. Ekolojinin bu kadar tahrip oluşu, toplumsal dokuların bu kadar tahrip edilişi, cinsiyet doğasının bu kadar tahrip edilişi hepsi çok paralel seyretmektedir. Bunun belki de en tahripkar olanı cinsiyet ilişkileri, kimlikleri ve doğası üzerindeki olmaktadır.

Kaynağını toplumsal cinsiyetçilikten alan rol tanımları ve bu tanımlar üzerinde şekillenmiş olan cins imgelerinin özgürlük saflarına yansımaları, bunların kırılması ideolojik mücadelenin belki de en derin yönlerini oluşturmaktadır. Ama bir de en hassas yönlerini. Doğru bir perspektife ve yönteme oturtulmadığında, tekrar-tekrar egemenlik-kölelik ikileminin adeta kesintisiz üretimini sağlayan, an-an bilinçte ve duygulardaki fetih ve işgalin de zemini gibidir. Başlı başına bir iktidar ve özgürlük alanıdır. Yerli-yerine oturmuş, kendisini neredeyse her anda ve her koşula, ayrıntıya uyarlama, üretme kabiliyetinde olan bir iktidar sahasıdır. Tanımın kendisi zaten kesin sınırlar çizmekte, araya uzak aşılmaz mesafeler koymakta, alanlar belirlemekte ve "bu benim" demektedir. Sınırların keskinliği fiziki, ruhi ve davranışsal olarak kutuplaşmayı, çok derin bir çatlağı, ama aynı zamanda birbirine çok derinde seyreden bir bağımlılığı barındıran bir ikililiği doğurmaktadır. Oysa kadın-erkek tanımlarını oluşumdaki yakınlığa çekmek gerekiyor. Doğada iki cins bu kadar birbirine uzak ve yabancı değildir, benzerlikleri ve farklılıklarıyla bir diyalektiği oluşturuyorlar.

Ama bakın Özel/kamusal alanlar, duygu/akıl, ya da başka ikilemler hep kadın/erkek tanımlamaları üzerinden yapılmaktadır. Birbirinden kopamayan ama asla biraraya da gelemeyen, kimlik oluşumunda birbirine ihtiyaç duyan birbirinde varlık bulan, ama arada uçurumlar bulunan, sağırlar, lallar ve körlerin, akılsız ve duygusuzların diyaloğu gibi bir ikilem. Parçalanma sadece cinslerarası değildir, her bir kimliğin kendisinde derin çatlaklar oluşturmuş rol tanımlamaları. Bu kadar birbirine teğet geçen, aslında hiç birbirine dokunmayan, hiç buluşmayan ama diz-dize, göz-göze, el-ele olan zorunlu bir birliktelik. Bu kadar birbirinin ve birbirine göre olacaksın, ama bu kadar da birbirinden uzak olacaksın. Birbirinin gerçekliğine, doğasına ve dünyasına bu kadar yabancı olacaksın. İlginç bir ikilem. Gece ve gündüz, aydınlık ve karanlık, soğuk ve sıcak kadar birbirinde varlık bulan, içiçe geçen, birbirinde anlam bulan gerçeklik kadar birbirine yakın ilişki ve çelişki, farklılık ve benzerlik arzeden gerçekliğin iki yönünü temsil etseler de, kadın/erkek, Adem ve Havvadan beri hep kandırma, yanıltma, inkar ve teslimiyet üzerine kurulmuş bir ilişki sistematiğinin parçaları ola gelmiştir. Kimin kimi kandırdığı, kimin kimi ve neyi inkar ettiği, kimin karşısındakinde kimi yaşadığı belli olmayan çok krizli bir ilişki velhassıl. Çarşaf altına da alınsa, saklanıp, ayıplansa da veya günah da sayılsa, piyasalarda, vitrinlerde sunuma da çıkarılsa, erkeğin adeta onsuz yapamadığı, kadının ise bütün öfke, nefret ve teslimiyet duygularına rağmen onsuz yapamadığı bir ilişki sistematiği. Sınıflı, ataerkil sistemin bu ilişkiyi getirdiği nokta çok çirkin. Ahlak, onur, vicdan, saygı ve sevgi gibi toplumsal/insani değerlerin dibe vurduğu, ilişkinin tüketim, çılgınca ve çirkin bir yeme-yutma ve nesnelleştirme üzerine kurulduğu, ne için biraraya geldiğini bilmeyen, biraraya gelişlerin dünyalar/ortak değerler yaratmadığı, herşeyi tükettiği bir saha. Tam bir piyasa. Tam bir sapkınlık; tam da Almanyadaki kurbanlarının rızasıyla, hatta arzusuyla bedenlerini baltayla parçalayıp, buzdolabında saklayan, her gün bir parçasını alıp kızartıp yiyen yamyam adama mı, yoksa kurbana mı acımalı gibi bir durum? Cinsellik davranışları tüketimi insani olmayan boyutlara taşırmıştır. Filmler, reklamlar, bütün sanal dünya böyle kadın ve erkek tiplemeleri yaratıyor. Cinsellik bütün yaşamla ilişkilerini kesiyor, ne için bu kadar fahiş bir cinsellik? Sadece seyrediyoruz, sadece bakıyoruz. Belki biraz da şaşkınız. Aşırı erkeksi ve aşırı kadınsılık tam bir model halinde bize sunuluyor. Bir türlü doyurulamayan, tükettikçe daha da oburlaşan, bütün doğallığını yitiren ilişkiler ve benlikler. Bu kadar ilişkilerde fahiş biçimlerin gelişmesinin sebepleri, aşırı büyümüş olan benliğin doyurulamayan iktidar hırsı ve aşırı mülkiyetçiliğidir. Bunun son kertede devletçilik, milliyetçilik, hanedancılıkla bağlarının daha iyi kurulması gerektiği ortada. Bu bağın daha derinlikli kurulması gerekiyor. Dünyamızdaki obezite hastalığından, oburluktan ölenlerin sayısı açlıktan ölen insan sayısını aşacağı ve daha tehlikeli olduğu söyleniyor. Ama kimse bunu aşırı büyümüş, kendi özünü yiyen, hertürlü sevgi bağlarından kopmuş bir benlikle bağlarını kurmuyor. Bunun toplumsallıktan kopuşla bağları çok açık olmasına rağmen, hiçbir sosyal-bilimci, psikolog bu bağı kurmuyor.

Bütün bunlar karşısında bizim yapabildiğimiz ancak sorunu dondurmak veya kimi "örgütsel tedbirler"le götürmek oluyor. Fakat yaşanan çözülüşün içimize yansımaları az değildir. Ya tam bir sevgisizlik, ya da toplumsallıktan koparılmış fahiş bir ilişki anlayışı. Bunun ideolojikleşme ile bağları çok açık. İçimizdeki sorunlu kalışların altını kazalım, altında kesinlikle bu konudaki özgürleşme gereğinde kendisini ikna edememiş, ideolojikleşememiş, anlam gücü, yaşam perspektifi, güzellik perspektifi olmayan kişilik çıkmaktadır.

Önderlik, bu ilişkiyi getirdiği aşamayı "flört" aşaması olarak tanımlıyordu. Flört, yani çiçeklenme, bir tanışma, tanıma süreci. Ardından Önderlik, Kadın Özgürlük İdeolojisiyle kadın/erkek tanımlarında ve ilişki anlayışında ilkeleri ortaya koydu. Başından beri bu ilişkiyle birlikte egemenlik/kölelik tanımlarını paralel işledi, çözümledi. Erkeği Öldürmek ve Kopuş Teorisi bu konuda önemli bir aşama olarak ortaya çıkmaktadır. Özünde içimizdeki iktidar hastalıkların gelişimine karşı, ataerkil egemen ve köleci geleneksel yaklaşımlara karşı büyük bir ideolojik hamleydi. Kadın özgürleşmesi konusunda Önderliğin yürüttüğü bütün mücadeleler aynı zamanda içimizdeki devletçi, iktidarcı yaklaşımlara ve bunu tersinden besleyen teslimiyetçi, köleci, işbirlikçi yaklaşımlara karşı bir mücadeleydi. Bu herşeyden önce aşırı erkeksi, ya da aşırı kadınsı yapılanmaların kırılması anlamına da geliyordu. Ortak çalışma, ortak duygular ve bilinçlerin yaratılması, komünün ortak ruhta ve üretimde yakalanması, tanıma, tanışma, ardından değiştirme, dönüştürme, buluşmanın zeminlerini yaratma, komplekslerinden, aşırı duygusallıktan, güdüsellikten arındırma, kaba redçiliğin veya tersinden bir teslimiyetin aşılması, ideolojik, felsefik, siyasal, toplumsal ortak üretim ve gelişim bu ideolojik zemin üzerinden gelişebilirdi. Bu aşırı erkeksilikten ve aşırı kadınsılıktan da kopuşun bir gerekliliği olarak ortaya çıkmaktadır. Ahlak ve estetiğin bu konuda iyi çözümlenmesi gerekiyor.

Estetik, anlamın dışa vurumunu yaratma gücüdür bir yerde. Yaşam duyargalarının, duyarlılığının, sevgi ölçülerinin gelişmesidir. Kendi cinsinin değerlenmesi, değer kazanması, kendini sevme, yaşam anlamının kendinde yaratılması erkek için de, kadın için de gereklidir. Düşünce güzelliği, erkek güzelliğini ve kadın güzelliğini ortaya çıkarmaktır. Çekici, güzel insan ahlakını yaratmak. Felsefeyle yaşamaktır bir yerde. Felsefesiz insan çirkin insandır, kabadır, oburdur. Bunun tersi, ruhunu hep yenileyen, düşünen, felsefe sahibi insan olmaktır. Kendine anlam vermeyenin, kendi ruhunu beslemesi, ruhunu ortaklaştırması, yenilemesi düşünülemez. Bunun toplumsallıkla ilgisi, aşırı bireyselleştirilmiş, toplumsallıktan koparılmış ilişki anlayışının, mülkiyetçiliğin aşılması, karşılıklı özgür kişilik gelişiminin gözetilmesi, yakınlık-uzaklık tanımlarının doğru yapılması, yüksek anlam ve tatmin anlayışının geliştirilmesi, cinsel onur-sosyal onur, yüksek ahlakın geliştirilmesi anlamında bir ideolojikleşme olduğu ortada. Yaşamın bütün kabalığından, hertürlü estetikten yoksunluğundan arındırılması, estetize edilmesi, yaşama saygı ve değerin yükseltilmesi, ayrıntılarda yaşam kuruculuğu, inceliğin, duygularda ve sezgilerde bir güzellik, iyilik formunun yakalanmasıdır. Sevginin onurlu, ilkeli, estetik, yaşamı güzelleştiren, yaşama, mücadeleye çeken biçimlerini bulmak zorundayız. İşi en uçtan sadece cinsellik üzerinden ele alış, bizi toplumsallıktan koparıyor. Tatminsiz, anlam yaratamayan, yürütme gücünü kendisinde bulamayan yaklaşımlar daha derinlikli çözümlenmek durumundadır. Tam bir erkek ve kadın çözümlemesi, özeleştiri ve eleştiri hareketidir.

Bu noktada içimizdeki kadının duygu ve bilinçteki boşlukları önemli bir handikap olarak ortaya çıkmaktadır. Erkeksiz özgür kimlik kazanma, toplumsallığa giriş, özgür katılım, cins bilinci ve sevgisini, kendi yaşam gücünü ortaya çıkarma, beğeni ölçülerini ve ilkelerini oluşturma gibi konularda yaşadığı boşluklar kadını daha fazla egemen erkeğin iktidar zeminine itmekte, teslimiyete sürüklemektedir. Aynı zamanda erkeğin kendisini tanımaması, kadın üzerindeki egemenliğinin kırılışını tersinden derinleşen bir erkeksilik, ezicilik ve kendine bağlama arayışıyla bir benlik sorunu ile karşılamasına sürüklemektedir. Tüm bunların her iki açıdan da ideolojikleşmede yaşanan zayıflıkla bağlarının iyi kurulması gerektiği ortadadır.

Yoksa hemen ilk bakışta kendisini erkeğin kucağına atan, kendisini ideolojik-siyasal düzeyde geliştirmeyen, ilgi oluşturmayan, ama o haliyle de kendinde hak bulan kadın, ya da ilk bakışta hemen kadına mülkü gibi yaklaşan, en geri, en kaba ve hertürlü estetikten yoksun erkeğin bile yanıbaşındaki kadın yoldaşlarına kendi malı gibi bakması, kendisini geliştirme, değiştirme ihtiyacını bile hiç duymadan kadına kaba-saba ve mülkiyetçi yaklaşımla kadından ilgi beklemesi gibi durumlar sanki normalmiş gibi, sanki böyle yaşanılırmış gibi, böyle toplum kurulabilirmiş gibi yaklaşımlar işin doğal bir sonucu olmaktadır. Ve biz bunu yaşıyoruz. Bu şu demektir; "ideolojik mücadeleyi donduruyoruz. İdeolojiye gerek yoktur. Biz böyle de yaşarız, böyle de sevebiliriz." Bunun ne kadar tehlikeli bir yaklaşım olduğunu ve özünde bizim yeni paradigmaya yaklaşımımızın da bir ölçütünü verdiğini görmek gerekiyor. Bu bağ yeterince kurulamıyor veya kurulmak istenmiyor. Sözün, duygunun ve bilinçlerin bütün anlamlarından düşürüldüğü an bu an olmaktadır.

Kadın Hareketinin özellikle kadın cephesinden bilinç yükseltmesi, ideolojik mücadeleyi derinleştirmesi gerektiği anlaşılıyor. Bu konuda çok toptancı ve genellemeci yaklaşımlarla bir gelişimin sağlanamayacağı ortada. 35 yaşında bir kadın yoldaşımız bile kendisini tanımlayamıyor, kendi cinselliğini anlamlandıramıyor, çözemiyor, kimlik oluşturamıyor, öz kimliğinin farkında olmayabiliyor. 15 yaşındaki bir arkadaşla 35 yaşındaki bir kadın yoldaşı aynı ölçüler, aynı yaklaşımlarla toptancı bir şekilde ele alamayacağımız, aynı eğitim, aynı tartışma düzeyi ve aynı bakışla değerlendiremeyeceğimiz ortada. Fakat çok genel ve toptancı yaklaşımları aşan, daha derinlikli sorgulatan, aştıran, kadın ölçülerini oluşturan, ilke kazandıran, özlem, hayal ve umut yaratan, anlamlandıran, dolayısıyla ideolojikleştiren bir tarz ve yaklaşımı birtürlü geliştiremiyoruz. Sadece yargılama, mahkum etmek üzerinden sonuçlarıyla muhatap oluyoruz. Bunun dışında bir politika ve eğitim anlayışını geliştiremiyoruz. Bu başlı başına bir sorun. Kadın militanın yıllarca kendisini bu ideolojide kimliklendirememesi, bütünleşmeyi çok köklü sağlayamamasının sebeplerini daha derinlikli sorgulamak durumundayız kısacası. Kadın militanlığını, özgür kadın kimliğini daha özgürce öz ölçüleriyle yeniden tanımlamak durumundayız. Bu konuda çok güçlü bir mirasımızın olduğu, hiçbir kadın hareketine nasip olmayan bir kadın direniş kültürüne sahip olduğumuz, çok güçlü yaşam değerlerimizin oluştuğu açık.

Örgütlülük temellerinin ancak bu iki zemin, yani felsefe ve kadın militanlığı üzerinden boy verebileceğini görmek gerekiyor. Sanki örgütlülüğü kimi mekanizmalarla salt yaratacakmışız gibi yaklaşımlarımız az değildir. Kadının kendisini özgürce eğitebileceği, kendisini ortaya çıkarabileceği, tartışabileceği, sorunlarını aktarıp özgün çözümler üretebileceği özgür yaşam alanlarının, komünlerinin yaratılması en büyük örgütlülük olmaktadır. Egemen erkekle yaşadığı mücadelede ve ortak çalışmada yaşadığı sorunların aktarılabileceği, çözümlenebileceği, yeniden güç toparlayıp yaşama ve mücadeleye atılabileceği böylesi ideolojik merkezleri, özgür yaşam alanlarını, adacıklarını neden yaratamıyoruz?

TOPLUMSALLIK VE SİVİL TOPLUMA GİRİŞ

Ruşen Bezar

Sosyal bilimlerin, felsefenin ve yine ideolojilerin de şimdiye kadar yaşadığı en büyük yetersizlik ve yanılgı toplum olgusunun tanımlanamaması veya tanımının oldukça eksik ve yanlış yapılmasıdır. Mekanik fizik yasalarının olduğu gibi toplumsal gerçekliğe uyarlanması ve toplumun nesne ve pasif, onun üzerinde şekillenen devlet, ideoloji, din, felsefe gibi alanları ise özne olarak ya belirleyici, merkezi bir öğe olarak, ya da ikincil plana atılarak alt toplumun dolayımsız bir yansıması olarak ele alınması önemli bir saptırma olarak ortaya çıkmaktadır. Sapma şu; toplumun diri, organik, kendi kendisini dönüştürme, kendi kendini tedavi etme, kendini yenileme yeteneğine sahip belleğiyle, tercihleriyle ve ruhuyla bir bütünlüğü ve sürekliliği olan bir gerçeklik olarak doğasıyla pek alakası olmayan zorunluluk alanı olarak tanımlanması. Ekonominin herşeyin temeli ve kökeni olarak ele alınması, ideoloji ve siyasetin de adeta ekonominin silik bir gölgesi veya silueti gibi ele alınması. Hatta toplumun ancak devletin gölgesinde ayakta kalabilen, gelişen, kurulan bir olgu olarak görülmesidir. Doğanın bir zorunluluk alanı olarak tanımlanması gibi, toplum da bir zorunluluk alanı olarak tanımlanmıştır. Dolayısıyla devlet özgürlüğün, belirlenimciliğin ve mükemmelliyetin sahası olarak görülmüştür. En küçük madde zerreciğinin bile saniyenin milyonda birinde var ve yok olan ömründe sergilediği irade veya özgür tercih gücü, yüzbinlerce yıllık ömrü olan toplumsal varoluşa tanınmamıştır. Ruhuyla ve bedeniyle, yani demokratik ve komünal yapısıyla toplum bir madde; üzerinde boyveren hertürlü üst yapılanmalar ise bir tanrı-düzeni olarak en fazla bu maddenin mat, kaba ve dolayımsız bir yansıması olarak değerlendirilmiştir.

Dolayısıyla ideolojinin, felsefe veya dinin ortaya çıkışı ve toplum sosyalitesiyle olan bağları yeterince kavranamamış, tam olarak çözümlenmemiştir. Marksizm de bu konuda yeterli bir bağ ve tanımlamayı geliştirememiştir. Sosyalitenin ideoloji ve politika ile olan bağları tam olarak kurulamamıştır.

Çağımızın en temel sorunları kaynağını bu gerçekliğin yarattığı sonuçlardan almaktadır. Topluma binlerce yıl bir deli gömleği giydirilmiştir. Hep kontrol altında tutulması, denetlenmesi, düzenlenmesi ve yönetilmesi gereken, hep düzensizliği, başıbozukluğu geliştiren bir alan olarak görülmüştür. Neredeyse bilinç altımıza yerleştirilen bir amentü gibi devletsiz yaşam bir anomali, sapkınlık, ilkellik, vahşilik olarak değerlendirilmiştir. Devletsizlik, bir inançsızlık, kitapsızlık, yasasızlık, hatta “adam” olamama gibi değerlendirilmiştir. Devletli olmak adeta “erkeklik”le özdeşleştirilmiştir. Nihayetinde her egemen erkeğin mantığında ve gönlünde bir reis-i cumhur yatıyor. Her düşüncesini bir yasa büyüklüğünde ele alıyor. Toplumsal cinsiyetçiliğin bilinçaltında çok köklü bir devletçilik-erkeksilik-yiğitlik özdeşleşmesi egemen hale getirilmiştir. Egemen erkekliğin bütün kırılganlığına karşın veya kırıldıkça daha fazla, bu kadar devlet gibi kurulu olması devlet ile toplumsal cinsiyetçilik arasındaki bağdan

kaynaklanıyor. Devlete giderkenki çağın "kahramanlık çağı" olarak tanımlanması boşuna değildir.

Atom bombasıyla açığa çıkan enerjinin, asıl kütlenin enerjisinin ancak binde birini oluşturduğu belirtiliyor. Bir kütlenin asıl enerjisi, kütlenin ışık hızının -saniyede 300 000 km- karesiyle çarpımından ortaya çıkmaktadır. Büyüklük-küçüklük kavrayışlarımız alt-üst olmaktadır. Evrendeki bilinen enerjiler aslında varolanların sadece %5ini oluşturuyor. Daha öz olarak insanlık, evrenin sadece %5ini keşfetmiş bulunmaktadır. Kalan %95 i bilinmeyen ve karanlık olarak adlandırılan madde ve enerjiden oluşmaktadır. Bunları niçin belirtiyoruz? Maddenin ve onda içerlenen enerjinin en örgütlenmiş hali olarak toplumun ve kendi kendisini düşünen madde olarak insanın enerji potansiyelini nasıl izah edeceğiz? Bu enerji potansiyelinin özgürlükle, özgür tercihle olan bağlarını nasıl ortaya koyacağız? Kuantum gelenekselleşen ve kalıplaşan düşüncelerde bir kırılmayı yaratmakta ve biraz ufkumuzu açmaktadır belki, fakat bunun felsefeye, toplum bilimlerine yansıması henüz çok cılız. Felsefe de, sosyal bilimler de fazla izahat getiremiyorlar; özgürlüğü neredeyse zorunluluklara indirgeyen yaklaşımlar aşılamıyor. Bilgi bizi özgürleştirmiyor, var etmiyor, bir özgürlük bilincini yaratamıyor. Toplumsal gerçeklikten kopan bilgi, birey-toplum ilişkisini ve bütünlüğünü ve varoluşu en çok zedeleyen bir ağırlığa dönüşmektedir. Binlerce yıllık bilgi birikimi ve bilinç formları kırılıp-dökülmekte. Daha doğrusu mantık örgüleri artık birbirini tutmamakta; bir bilinç çökmesidir yaşanan. Buna kaos da diyebiliriz. Özünde maddenin doğasındaki enerjide bir serbest kalmadır. Her an kendisini yeniden yapılandırmak üzere bir çözülüştür. Parçalanan biçimler ve açığa çıkan özün karşısında şaşkın ve biraz da sersemlemiş durumdayız.

Toplumsal gelişim ve toplum doğası yepyeni özgürlük alanlarını ortaya çıkarmaktadır. Henüz algılamakta zorlanılan, büyüklüğü ve niteliği çok farkedilemeyen özgürlük alanları yavaş-yavaş ortaya çıkmakta, daha görülür hale gelmektedir. Fakat bu alanlara henüz zihniyet ve pratik olarak girilememektedir.

Devletin kendi karekteri gereği asla giremediği ve giremeyeceği, ama toplumun da özgür tercih ve varlığının bilincine ulaşamadığından, kendisini örgütleyemediğinden içerisine giremediği için anlamlandırılamayan, açılamayan ve olduğu gibi duran özgürlük alanlarıdır bunlar. Bu alanların algılayışında ve kavranışında ya modernist paradigmanın etkisinde kalıyoruz ya da onları anlamsızlaştırıyor, düşürüyor, yüzeyselleştiriyor ve gereksizleştiriyoruz. Moral olarak açığa çıkan gerçeklikten beslenemiyoruz. Bunun bir ideolojikleşme sorunu olduğunu, bunun da yürütme gücümüze yansıdığını belirtebiliriz. İşin felsefesi, derinliği ve önemi kaybolup gidiyor. Fakat toplum olgusu ve onunla bağlantılı gerçekler o kadar uçucu ve hayalidir ki, maddi bir gerçekliğe dönüşmesi ona sürekli yüklenen anlamda saklıdır. Zaten toplumun doğuşu ve kendisini yaşatması insan hayalinin, tasarım gücünün bir ürünüdür. Ortaya çıkan enerjinin anlam bulmasıdır. Madde-enerji dönüşümünün toplumsal izahatı oluyor bir yerde. Tıpkı anlam kazandıkça hızlanan ve hızlandıkça maddi bir değere dönüşen zaman olgusu gibi. Yine madde enerjisiz, beden ise ruhsuz anlam kazanamadığı, bir varlığa dönüşemediği gibi. Toplumsallaşmanın temelinde bu dönüşüm yatmaktadır. Enerjinin kendi maddesini aradığı ara süreçlerde, kaos süreçlerinde özgürlük potansiyeli ve olanakları bütün zenginliği ve gücüyle açığa çıkar.

Önümüzde bir derya gibi açılan bu özgürlük alanlarına girmek köklü bir zihniyet değişimini istiyor, bu de yetmiyor, ahlak-vicdan gibi köklü

sorgulama ve özgürlük bilincinin ve iradesinin gelişimini istiyor.

Toplumsallık özgürlüğün ve özgür gelişimin, kendini hertürlü egemenlikten ve kölelikten arındırmanın zeminidir. Toplumsallığın tanımını demokrasi ve komünalite üzerine oturtmak gerekir. Komünalite gerekli, fakat salt komünalite toplumsallığı tam olarak oluşturamıyor, sosyalizasyonu yaratamıyor. Demokrasiden kopmuş bir komünalitenin ne kadar otoriter ve baskıcı olabileceğini ve toplumsallığı özünde ne kadar tahrip ettiğini tarih ortaya koymuştur. Demokrasi toplumsallığın ruhunu ifade etmektedir. Komünalite kendi başına bir toplumsallığı yaratamamaktadır. Belki de ana-evcil doğal toplumun da zamanında yetmediği, şimdi gelinen aşamada onun anti-tezi konumundaki sınıflı-devletli toplumun da karekteri gereği tıkandığı temel husus –kuşkusuz başka hususlar da vardır- toplumsallığın ruhunu, yani komünün ruhunu teşkil eden demokrasinin kurucu, özgürleştirici işlevini yerine getirememesindedir. Dıştalama, arka plana itme, araç haline getirme, homojenleştirme, itaate zorlama gibi parçalayıcı, ötekileştirici tutumlar komün ruhunu zedeleyen, demokrasinin gelişimini engelleyen, dolayısıyla da toplumsallığın gelişim ve değişim zeminini kapatan ve iktidarın yolunu açan, onu besleyen bir yaklaşım olmaktadır.

Toplumun kendisini varediş tarzı olarak demokrasinin bu kadar devlet mekanizmasıyla özdeşleştirilmesi, toplumsal bütünün "özel alan" ile "kamu alanı" biçiminde iki ayrı bedene ayrıştırılması siyaseti tam bir iktidar sahasına dönüştürmektedir. Feminizmin "özel olan herşey siyasaldır" biçimindeki tespitini bu çerçevede derinleştirmek gerekiyor. Çünkü toplumsallığı üretici önemli bir kesim bu biçimiyle siyasetin dışında tutulmakla kalmamakta, siyaset toplum karşıtı, toplum-üstü, iktidar ilişkilerinin sürdürülmesinde, dengelenmesinde ve günümüzde belki de iktidarın devamlılığını sağlayan en önemli bir araç ve zemin haline getirilmektedir. Siyasetin toplumsal niteliğinden arındırılıp, toplumdan uzak profesyonel odaklarca, devlet kadar kurumlaşmış partiler gibi mekanizmalarla yürütülmesi kendi içerisinde bir siyaset sınıfını ortaya çıkarmasının nedenlerini siyasetin devletçe "emilmesi"nde aramak gerekiyor. Doğuda siyaset eşittir devlet işleridir zaten. Batı gerçekliğinde özellikle 13–14. yy'larda feodal devlet dışında gelişen toplumsal-siyasal yapılanmalara işaret etmek gerekiyor. Yarı-sosyal, siyasi kuruluşlar, loncalar, mesleki birlikler ve halk komünlerinden, şehir komünarlarından oluşan önemli bir federal-özerk alanın gelişiminden bahsedilebilir. Federal yapılanmaların en dorukta olduğu süreçtir. Daha sonra bu süreç ve gelişim daha çok burjuvazinin gelişimiyle izah edilip, sivil toplumun gelişimi kapitalizmin çıkışının bir yan ürünü olarak değerlendirilir. Sivil toplum gittikçe liberalizmle, kapitalizmle özdeşleştirilir. Rönesansın öyle gelişmediği, güçlü merkezi devlet yapılanmasının gelişemediği bir ortamda demokratik-komünal değerlerin açılım ve gelişim zemini bulduğu, toplumsallığın çiçeklendiği bir süreç olduğu bilinmektedir. Ulus-devlet yapılanmasının gelişimi ancak 17. yy'da egemen-iktidarcı burjuva sisteminin bu demokratik-komünal değerlere karşı, zaman-zaman onları kullanarak, zaman zaman da egemen feodal beyliklerle, kiliseyle uzlaşarak, yürüttüğü savaşların sonucunda olmaktadır. Sivil toplumu bu anlamda daha doğru ve güçlü tanımlamak gerekiyor. Bir anarşist olan Martin Buber "Bir halklar topluluğunun oluşturduğu toplum, tek tek kişilerden değil, toplum birimlerinden müteşekkildir. Ve sadece aile toplumu birimlerinden değil...tarz ve türleri,yapılanış biçimleri, kapsamları ve dinamikleri bakımından çok değişik toplumsal birimlerden ve gruplardan, sosyal çevrelerden, cemiyetlerden, kooperatiflerden,

cemaatlerden (..) oluşmuştur. Toplumlar yan-yanalık durumundan çıkıp, bir aradalik durumuna geçmeye çabaladıkları, aralarında her türden ve tarzdan birleşmeler ve bağlar geliştirdikleri ölçüde, yani sosyal-federatif alanda, toplum özellikle etkisini ortaya koyar" diyor. Böylesine dinamik, zengin ve canlı-organik olarak birbirini şekillendiren, kurucu bir toplum gerçekliği kendisini nasıl ve hangi araçlarla, hangi zeminde varedecek? Hakim kılınan temel köle-efendi, serf-bey veya işte proletarya-burjuva çelişkisinin henüz tam olgunlaşmadığı, bütün toplumu sarmadığı ve hakim hale gelemediği süreçlerde böylesine bir özerk alanın oluştuğu, çok özgür toplumsal formların şekillendiği ve bunların önemli bir güç kazandığı görülmektedir. İktidarcı egemen ilişki ve çelişkilerin hakim hale geldiği süreçlerde ise bu özerk alan geriletilir ve adeta yutulur. Herşey hakim çelişki ekseninde yeniden örgütlendirilir, siyaset devletçi iktidarcı bir nitelik kazanır. Toplum mühendisliği denilen, toplumun başat çelişki etrafında yeniden dizayn edilmesi, "düzene sokulması", hizaya getirilerek bütün öz niteliklerinden ve gücünden koparılması böylesi süreçlerde öne çıkar. Ortada iradesiz, geriliklere hapsedilen, toplumsal dinamiğinden ve zenginliğinden yoksunlaştırılmış, yeknesak, kaderci, depolitize edilmiş bir geleneksel toplum gerçekliği kalır. Toplumsallığın en alt sınırlarına çekilmiş, ailecilik-kabileciliğin darlığında, içe büzülmüş, enerjisi içe dönükleşmiş, sıkıştırıldıkça patlamaya hazır yıkıcı bir nitelik kazanmış, suni çelişkiler üzerinden çatıştırılabilen, siyasetin tam bir malzemesi haline getirilmiş bir geleneksel toplum gerçekliğidir bu. Toplumun en ezici olduğu, bireye nefes aldırmadığı, ana-karnından ölümüne kadar kaderinin belirlendiği bir gerçeklik aynı zamanda. Siyaset adına yürütülen herşey devlete ve iktidara hizmet edecek şekilde, "devletli" olmaya ve iktidar olmaya kilitlenmiştir. En özgürlükçü yaklaşımlarda bile bu kilitlenme özünde geleneksel toplum gerçekliğinin zihniyetteki kaderci-isyancı yansımasından başka birşey değildir. Dolayısıyla özgürlük yaklaşımları geleneksel toplumun dışında, onun güçlü bir çözümlenmesi ve aşılmasıyla onunla belli bir mesafe içerisinde şekillenmek durumundadır. Ama aynı ölçüde devletli olan yapılanma karşısında da, devlet kapısına koşmayacak, ondan medet ummayacak, çözümü oradan beklemeyecek bir yaklaşım esas olmak zorundadır. Kendi başına özgür bir alanın gelişiminden bahsetmek gerekiyor. Bunun öyle kendiliğinden olmayacağı veya salt birkaç kurumsal şekillenme veya tedbirlerle olmayacağı ortada. Yeni bir özgürlük alanın açılması bu anlamda tam bir kurmaylık işidir. Çağımızın en temel ve en radikal, en militan işidir. Bir alternatif toplumun kendi siyasal-sosyal-kültürel-ekonomik zeminini yaratması kesinlikle yeni bir alanda gelişmek durumundadır. Bunu basit bir dernekçilik veya kurumculuk, ya da siyaset dışı, silik, bir yan uğraş, basit bir sosyal kalkınmacılık biçiminde ele almak belki de günümüzde yaşanan en büyük çarpıtma olarak ortaya çıkmaktadır. Bu kadar kurumlar fetişizminin gelişmesini, yine demokratik konfederal mantığa girilmemesini, bundaki direnci geleneksel toplumun kalıntıları ve devletli toplum zihniyetinin ve ona koşuşun etkilerinde görmek gerekiyor. Geleneksel toplumdan kopan, ilk elden bir sivil toplum kurumuna kapak atıyor. Çıkış, alternatiflik sınırları küçük bir kurum başkanlığını elde etmekle çevrilidir. Devlete kapak atar gibi, geleneksel toplumdan intikam alırcasına, ilişki, yaklaşım, davranış ve bakış olarak onun çok çok üstünde seyrederek, ipini ondan kopararak, fakat siyasetin iktidarcı zeminine kayarak, kendi çapında onu en iyi yürüterek bu yapılıyor. Oysa Önderliğin 3. Alan olarak tanımladığı kesinlikle çok daha özgürlükçü ve radikal bir tanımdır. Böyle bir alan henüz yaratılmamıştır. Onun kadro formasyonu, bakış açısı ve perspektifi henüz şekillenmemiştir. Kimi örgütsel mekanizmalar,

sendikalar, insan hakları kurumları, mesleki birlikler var. Belli bir çalışma da yürütülüyor. Fakat bundaki felsefik ve ideolojik perspektif oturmuş değil, hatta bundan önemli oranda bir kopuştan bahsetmek gerekiyor. Bir memur gibi, bir sıradanlık içerisinde mesleki bir uğraş gibi ele alınıyor, onun için yürütme gücü, hayalleri-umutları büyümemiş, ruhu sarmıyor, heyecan, özlem ve güçlü duygular yaratmıyor; hatta biraz teknik-rutin-bürokratik görünüm daha ağırlıktadır. Oysa 3. Alan tam bir özgürlük alanıdır. Bireydeki ve toplumsal kesimlerdeki özgürlük potansiyelinin akış kanallarını açacak, insandaki özgürlük tutkusunu ve sevdasını, özgür yaşam ve özgür insan arayışını ayaklandıracak bir alandır. Daha özgür, daha demokratik yaşam alanlarının açılmasıdır. Günün 24 saatini kapsamayabilir, ama bir nefes aldırır, bir ufuk geliştirir, yaşam ve yürüme gücünü ve moralini yaratır. Örneğin kadının buna çok fazla ihtiyacı var. Özgür Kadın Kültür Parkları gibi.

Sivil toplum çalışmasının ve yapılanmasının esaslı görevi, toplum ile siyasetin buluşturulması, siyasetin toplumsal zeminlere çekilmesidir. Çok güçlü bir çekim kuvvetiyle siyasetin elit-üst katından aşağılara, bir iktidar aracı olmaktan çıkarılarak, onu toplumsal sorunların tanımlanmasında, çözümünde, toplumsal enerjinin örgütlendirilerek kendi kendisini yapılandırabilecek bir düzeye getirilmesinde, toplumun kendisini yürütmesi haline getirilmesidir. Toplumun ise daha demokratik-komünal bir değişime-dönüşüme çekilmesidir. Bu şu demektir; kültür gruplarının, etnisitelerin, meslek gruplarının, inanç gruplarının, toplumsal kesimlerin kendisini özgür bir iradeye kavuşturması, örgütlemesi, bunların birbiriyle daha federatif-özerk biraradalığını sağlayacak, yani kısacası bunları demokratikleştirecek, komünleştirecek bir çalışma.

Dolayısıyla siyaset sadece bir kesimin, bir grubun yürüteceği, diğerlerinin de peşinde gideceği, destek sunacağı bir olgu değildir. Hatta şimdi siyaset yürütmek tam bir zengin işi olmuş toplumsal alan çalışmasında. Bunu aştıracak, siyaseti toplumun demokratik-komünal bir varoluş ve kendisini gerçekleştirme biçimi olarak geliştirmekten geçmektedir. Bunun için özgürlük ve eşitlik ruhuyla, hayaliyle ve özlemiyle dolu özgür yurttaşlar gerekiyor. Bunun da çağımızın en militan ruhu ve duruşu olduğunu belirtmek gerekiyor.

Ulusal Kahramanlık Haftası

Birey- toplum ilişkisinde en üst buluşma düzeyini anlatan ve özünde toplumsal bir olgu olarak kahramanlık, bireyde ulaşılmış toplumsal bilincin ve eylemin zirvesini ifade eder. Toplumsallıkla bu düzeyde buluşmuş bir bilinç ve eylem bileşkesi olarak kahramanlık elbette ki en temel yasalardan birine, özgürlük yasasına bağlanmak ve bu ilke üzerinden ele alınmak durumundadır.

Toplumsal mücadele tarihi ve onun tarihsel kategorileri olarak halkların, ulusların, sınıfların, cinslerin yani eşitlik, adalet ve özgürlük sorunu olanların bu sorunların çözümleri için geliştirdikleri mücadelelerinde bireylerin belirtilen amaçlar doğrultusunda geliştirdikleri ve çoğunlukla sonuç tayin eden ya da sonuç üzerinde belirleyici düzeyde etkisi olan büyük kazanımlara yol açan düşünce, söz ya da davranışlar bu çerçevede değerlendirlebilir. Elbette ki belirtilen çerçevede ve tümü de belirgin değişimlere yol açan ve bu açıdan eylem olarak nitelendireceğimiz çabalar, olağan dönemlerden ziyade olağanüstü denebilecek ve çelişkilerin zirvede seyrettiği dönemlerin ürünüdürler. Çelişkilerin yoğunluğunun yarattığı bu olağanüstü koşullarda gelişen eylemler ve eylemlerin sahipleri, eylemleriyle birlikte ayrıca bir anlam gücüne kavuşarak sembol olma gibi bir özellikte kazanırlar. Özellikle toplumsal kuruluşta sembollerin birçok açıdan ama en çok da moral motivasyon açıdan taşıdığı anlam göz önüne getirilirse, kahramanların ve kahramanlık eylemlerinin anlamda anlam yaratan sanatsal düzeyde ki eylemler ve eylem kişilikleri oldukları rahatlıkla belirtilebilinir. Anlada anlam yaratan özellikleriyle kahramanlar ve eylemleri adeta kolektif bir bilinç olma özelliği sergilerler. Bu kolektif bilinç örnekleri gelenekselleştirilerek adeta toplumsal kuruluşun genleri haline getirilir. Böylelikle kutsallaştırılan kahramanlık, kutsananda var oluşun kutsal gücü olarak belirir.

Özgürlük, eşitlik ve adalet için mücadele eden tüm toplumsal kategorilerin tarihinde böylesi örnekler çokça bulunur. Kürt halk gerçeğinde ise kahramanlık, nerdeyse belirli bir zaman ve mekana sığdırılmış bir söz, düşünce ve eylem olmanın ötesinde tüm zaman ve mekana sığdırılmak durumunda olanı ifade eder. Bu bir tercih olmanın ötesinde Kürt'ün tarihsel- toplumsal gerçeğinin koşulladığı diyalektik bir gerçektir. Yani Kürt'ün tarihsel- toplumsal diyalektiği onu kahramanca bir var oluşa koşullamaktadır. Her şey daha başından kahramanca olmak durumundadır. Söylenen ilk iki sözcükten, tarihin görmüş olduğu en zor zindan koşullarında nefes alacak bir anlam gücünü yaratmaya kadar bu böyle olmak zorundadır. Bu basit bir kendi kendini ajite etme durumunun ötesinde, kahramanlıktan kast edilen azami ve sonsuz bir direnme gücü kadar, korkunç hesaplar ortamında temel ilkelere bağlı kalarak ama insani yiğitliğin gerektirdiği erdemlerden de taviz vermeden yine insani yüceliğin zirvesinde seyretmeye dayalı bir tanım içinde böyledir. Egemenliğin-iktidarın en çirkin yüzü olarak süreklileşmiş komploların imha dayatması altında ki bir halkın var oluş mücadelesi bir o kadar büyük ve yüce olmanın dışında nasıl olabilirdi ki? Bu anlamıyla Kürt'ün var oluş hikâyesi bir kahramanlık hikâyesidir demek yerinde ve doğru bir tanımlamadır. Böylesi bir kahramanlık gerçeği Kürt'ü başkalarından üstün kılmanın bir özelliği olarak değil, Kürt'ün

objektif gerçeğinin bir sonucu olarak ele alınmalıdır.

Kürt halk gerçeğinin bu kahramanlık hikayesinin adı PKK'dir. Önder Apo Kürt gerçeğinde ki bu durumu, *"Kahramanca tarzın dışında hiçbir tarz, ne PKK'nin tarzı olabilir, ne de gelişmeye yol açabilirdi."* biçiminde ifade eder. Belirttiğimiz gibi çoğunlukla Kürt halkı adına iki sözcük söylemek bile büyük bir kahramanlığı gerektirmektedir. Kimi zaman ölümü göze almak bile yeterli olmamaktadır. Öyle ki ölüm de bile sıradan olmayıp, büyük ölmeyi bilmek gerekmiştir. Kürdistan koşularında kendisine inancı kalmamış, ruhsal ve düşünsel olarak ölmüş bir halkı yeniden diriltip yaratmadan, sadece ölümü göze almak bile belrittiğimiz gibi yeterli olmamaktadır. İşte bu koşullarda direnmek, diriltmek en büyük kahramanlıktır. Bu nedenle PKK nin doğuşu başlı başına bir kahramanlık destanıdır. Amaçları uğruna sarf edilen her söz, sergilenen her eylem kahraman kişiliklere ihtiyaç duyar. Sözüyle, eylemiyle, tereddütsüz kararlı duruşuyla, yerinde zamanında hayatını ortaya koyarak gelişmelere yol açmak, öncülük etmek, hiç bir fedakârlıktan kaçınmamak ender görülen kahraman kişiliklere has bir durumdur. PKK tarihi bir anlamda bu kahraman kişiliklerin tarihidir. Herhangi bir kişilik değil Apocu kişilikle tarih yazılmıştır. Kazanan kişiliktir. Zafer yaratan kişiliktir. Başaran kişiliktir. Apocu kişilik dışında Kürdistan da Kürt halkı adına iş yapmak bir trajedi ve aynı zamanda ağır bir yenilgidir. Daha da ötesi kutsal olanın adına yola çıkıp lanetin batağına saplanma tehlikesiyle yüz yüze gelmedir. Kürt halk tarihi ve güncel gerçeği bunun örnekleri ile doludur.

Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesi, Kürdistan'ın objektif koşullarının koşullaması ile kahraman kişilikler gerektirmiş ve bu kahramanlıklar devrimin gerektirdiği kişilik olarak Apocu kişilik gerçekleşmesiyle cevap bulmuştur. Devrimci yaşam ve mücadelenin kendini sürdürmesinin ve geliştirmesinin koşullarının en az olduğu, yenilgi ve teslimiyetin, 'olmaz'ın dayatıldığı koşullarda zafer kapısını aralamak, devrime ivme kazandırmak, 'olmaz' deneni olur kılmak elbette ki sıradan bir çabanın işi olmaz-olamaz. Yukarıda da belirttiğimiz gibi çoğunlukla bu durumlarda çıkış yolu olarak görülen ölüm bile yeterli gelmeyebilir. Ölüm bile büyük bir çabanın eseri ve büyük yaratımların- kazanımların ustası olabilmeyi gerektirir. Bu tanımlama ışığında Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yaşanmış sayısız kahramanlık örnekleri vermek mümkün. Çoğunun adı bile belli olmayan bu onur abidelerinin anısına devrimci mücadele geleneğimiz içinde 21- 28 Mart tarihleri "Ulusal Kahramanlık Haftası" olarak anlam kazanmıştır.

Ulusal kahramanlık haftası olarak ilan edilen 21 Mart ve 28 Mart tarihleri Diriliş tarihimizde çok önemli iki halkanın buluşmasının sonucudur. Geleneksel anlamda 21 Mart Newroz bayramı direnmenin ve dirilişin sembolü olarak kutlanıla gelmiştir. Mazlum Doğan arkadaşın Diyarbakır zindan koşullarında bu günü bir eylem günü olarak seçmesi, gerçekleştirdiği eylemde derin tarih bilincinin yansıdığı bir eylem olarak Newroz bayramına anlam itibarıyla çok şey kattığı gibi, Çağdaş Kawa olarak anılmasını da beraberinde getirmiştir. Aynı zamanda zindan vahşetine karşı kahramanca bir direniş eylemidir. Teslimiyete ve ihanetin kol gezdiği zindan koridorlarında gür bir ses olmak, zindan karanlığında bir kıvılcım olmak, her türlü işkenceye karşı direnişin ruhunu temsil etmek anlamında Newroz'a yeni anlamlar yüklemiştir. Kendi gerçekliğinin farkına varmayan bir halk adına bunu yapmak eylemin anlamlığını ve büyüklüğünü ortay koymaktadır. Mazlum arkadaşın 21 Mart 82

tarihindeki eylemi bu direniş ruhunun adıdır. " Teslimiyet ihanete, Direniş zafere götürür" şiarını haykırırken, en ağır işkence koşullarında hiçbir imkân ve olanağın olmadığı bir ortamda zafer kapılarını sonuna kadar açmıştır. Kibrit çöpleriyle tutuşturduğu kıvılcım bugün milyonların buluşarak ayağa kalktığı ve gür meşalelerle kutladığı gerçek bir halk bayramına dönüşmenin gururu olmuştur. Newroz'un bugünkü coşkusu, direnişi ve tarihsel anlamı Mazlum arkadaşın çaktığı üç kibrit çöpünde saklıdır. Bu günleri görür gibi inanarak, halka bağlanarak tarih karşısındaki sorumluluğunu bilerek yaşadı ve eylemini gerçekleştirdi.

Ulusal Kahramanlık haftasının bir ucunda Mazlum arkadaş dururken diğer ucunda Mahsum Korkmaz (Ağit) arkadaş durmaktadır. Ağit arkadaşın şahadeti de (28 Mart '86) parti ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi açısından bir dönüm noktasıdır. Zindan direnişinin dağa taşırılması ve mücadele ateşinin doruklarda tutuşturulmasıdır. Düşmanın üç aylık ömür biçtiği bir ortamda, her türlü iç ve dış koşullarının olumsuzluğu içinde dağ direnişini, silahlı mücadeleyi yükseltmek anlamına gelmektedir. Düşmanla aramızdaki aşırı güç dengesizliği karşısında sadece irade ve bilinç gücüyle, varlık- yokluk durumunun yaşandığı bir süreçte dağa yüklenmeyi gerektiren bir dönemdir. Dış koşullarının olumsuzluğu kadar, içerden de tereddüt, kararsızlık, inançsızlık, ikircillikli ruh hali, mücadeleyi gerileten bütün duruşlara karşı da görkemli bir çıkıştır. Neye mal olursa olsun silahlı mücadelenin geliştirilmesinde ısrar etmek, kararlı bir duruş sergilemek, dönemin koşulları içinde büyük önem taşımaktadır. Eruh ve Şemdinli eylemleriyle başlayan savaş sürecinin kesintiye uğratılmadan yükseltilerek devam ettirilmesidir. Düşmanın "bitirdim" dediği, birçok çevrenin "olmaz" dediği ve içimizdeki olumsuzluklarında engellediği bir süreci tersine çevirerek başarılı bir çıkışı yaratmak, Özgürlük mücadelemizin olmazsa olmaz şartıdır. İşte böylesine bir ortamda Ağit arkadaşın fiilen önderlik ettiği, örgütlediği ve geliştirdiği silahlı direnişte şehit düşmesi bu anlamda kahramancadır.

Mazlum ve Mahsum arkadaşların şahadetlerine denk gelen 21 ve 28 Mart tarihleri arası ilan edilen ulusal kahramanlık haftası anlam itibarıyla Apocu hareketin ve Apocu militan kişiliğin özetidir. Her yönüyle çıkarılması gereken çokça zengin dersler vardır. Halka bağlılık, mücadeleye bağlılık, yoldaşlara bağlılıktan tutalım, düşmana karşı duruş, alınması gerek tavırdan söz ve eyleme kadar, kişilik özeliklerinden, yaşam ve çalışma tarzından tutalım yöneticilik, önderlik, komutanlık vasıflarına kadar irdelenip özünün yakalanması gerekmektedir. PKK yi, Apocu hareketi ve Apocu kişiliği başka türlü tarif etmek yanlıştır. Bunun dışında zafere giden, başarı sağlayan başka yol olmadığı gibi, başka kişiliklerle de zafer elde etmek ve başarmak mümkün değildir. Gerek içimizden ve gerekse dışımızdan başka yolları deneyenler oldu. Ama yenilgiden ve tasfiye olmaktan kurtulmadıkları gibi ihanete kadar uzanan bir yolun yolcusu oldular.

Mücadelemizin her aşamasında tarihi dönüm noktaları vardır. İçinden geçmekte olduğumuz süreç her zamankinden daha fazla kritik olmakla birlikte beklide zafere en yakın olduğumuz dönem olma özelliğini taşımaktadır. Bu dönemin görev ve sorumlulukları farklılık arz edebilir. Mücadele tarzımız ve taktiğimiz koşullara göre değişim gösterebilir. Ama değişmeyen bir yönümüzün var olduğunu asla unutmamak gerekir. Bu değişmez yönümüz, Mazlumların, Mahsumların ve daha nice yoldaşlarımızın şahsında ispatlanmış Apocu direniş ruhu ve geleneğidir. Bu kaynaktan beslenen her militan, devrimin amaçlarına uygun yaşadığı müddetçe aşamayacağı engel, yenemeyeceği

düşman ve başarmayacağı görev yoktur. Apocu hareketin gelişim yasaları deyim yerindeyse " yoktan var etme" sözü ve eylemidir. Bugünkü ulaşılan düzey, elde edilen kazanımlar, yükseltilen direniş, yaratılan muazzam kitle gücü ve desteği, sahip olunan maddi ve manevi değerler, eldeki imkan ve olanakları anlamak için PKK'nin çıkış koşullarını iyi anlamaktan geçer. Dayanılacak hiçbir zemin yokken, kullanılacak tek bir ilişki yokken bu günkü devasa boyutlardaki kazanımları elde etmeyi bildiysek, neyin nasıl kazanıldığını anlamak büyük önem taşımaktadır. Ayrıca bu kazanılan imkan ve olanaklara dayanarak hiçbir şey yapamamak ta bir o kadar lanetlenmek anlamına gelmektedir. Çünkü olması gereken her şey yaratılmıştır. Milyonlarca kitle gücümüz ayaktadır. Küçümsenmeyecek imkan ve olanaklara sahibiz. En önemlisi de 21 yy'a ışık tutacak toplumsal sorunları çözecek düşünce gücümüz var. Geçmiş mücadele pratiğimizden çıkardığımız deney ve tecrübelerimiz var. Hiçbir halka nasip olmayan ve "iğneyle kuyu kazarcasına" yoktan var etmeyi bilmiş ve sayısız kahramanlık örnekleriyle ispatlanmış Apocu hareketin direniş tarihi var. Bütün bu değerlere bağlı kalınarak ve bu değerlere dayanarak bu kritik sürecin üstesinden gelememek için hiçbir nedenimiz kalmamaktadır.

Önder Apo şahsında hareketimize ve halkımızın geleceğine dayatılan imha, mücadele tarihimiz açısından en olağanüstü koşulların yaşandığı bir döneme girdiğimizin de ifadesi olmaktadır. Dayatılan imha, deyim yerindeyse mücadele tarihimiz açısından 'final' denebilecek koşullarla karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Böylesi koşullar elbette ki koşulların gerektirdiği büyük kişilikler ve onların büyük eylemlerine ihtiyaç duyduğu kadar, onları ortaya çıkaracak objektif koşulların da uygun olduğu tarihi süreçlerdir. Bütün bu gelişmeler dikkate alındığında halkımızın ve partimizin düşmana verilecek veya verilmesi gereken cevabın niteliğini, kapsamını, derinliğini ortaya koyarak gelecek yılların kaderini de belirleyecek bir cevabı mutlaka olacaktır. Verilecek cevap, geçmiş mücadele yıllarımızda yaptıklarımızın bir bezeri veya tekrarı asla olmayacaktır. Bu nedenle Ulusal Kahramanlık Haftası yıl dönümü vesilesiyle bu haftanın ruhuna uygun bir yaşam ve çalışma tarzını esas alarak, bu devleti sahiplerinin başına yıkacak eylem anlayışıyla yeni bir çıkışı yaratmak tüm Apocu militan ve kadroları bekleyen tarihsel görev olmaktadır. Önder Apo'nun belirttiği gibi, "*PKK hareketi kahramanlık hareketidir, bilimsel olarak da böyledir. Onun elemanları biraz kahramanlığa yaraşır veya ona ulaşır tarzda yaşayacaklar. Bu da bizim vermek istediğimiz tarz oluyor. Zaten kahramanlık tarzı hem tarihsel açıdan, hem toplumsal açıdan, hem de günümüzün siyasal ve askeri gerçekliği açısından kaçınılmazdır. Kahraman, cüceler gibi kalamaz, sıradan savaşamaz. Her şey sizi kahraman olmaya ve savaşmaya iter. Bu da bir kanundur. Benim icat ettiğim bir tarz değil, özgür yaşama ulaşmanın tarzı ve kanunudur."* Ulusal Kahramanlık haftasını başka türlü anmak, anlamak, yorumlamak veya sahiplenmek mümkün değildir.

Direniş mirasımızın özeti biçimindeki Kahramanlık haftası şehitleri başta olmak üzere tüm şehitlerimizin bize bıraktığı mücadele bayrağını devir alanlar olarak, devir aldığımız yerden daha yükseklere çıkarmak her militanın onur, şeref ve namus borcudur. Kahramanlık haftasını ve tüm şehitlerimizi bu temelde anıyoruz.

ABDULLAH ÖCALAN SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ

“Kimse duymasın! 8 Mart Dünya Erkekler Günü”

Jêhat Bêrti

Zor olan güzeldir. Ya da güzelliği yaratmak zor bir iş. Gerçi atalarımız “Zorla güzellik olmaz” diyorlar ama, bu çirkinlikler dünyasında zor olanı yaratmak da, korumak da zor. Zagrosların zirvelerinde güzeli, güzelliği yaratmanın ve korumanın zorluğu daha iyi görülebiliyor. Yarın PKK`yi Yeniden İnşa Okulu`nda özgün eğitim konusu ‘erkek ve estetik.’ ‘Özgün eğitim’, kadroların yaptıkları toplu eğitimlerin dışında, kadın militan yapısının cinsiyet özgürlüğü mücadelesinde cins bilincini geliştirmek ve cins mücadelesini doğru yürütmek için geliştirdikleri özel bir eğitim. Bütün hareket içinde neredeyse yaşamın ayrılmaz bir parçası olan eğitimlerde, her alan aylık eğitim programının bir kaç gününü bu eğitime ayırıyor. En ilginç ve ilgi çekici tartışmalar da bu eğitimlerde yaşanıyor. Eğitimlerin konu başlıkları bile oldukça ilginç, hemen insanın ilgisini çekiyor. Erkeği öldürmek, erkeği dönüştürme projesi, erkek ve estetik gibi. Normal erkek egemenlikli toplum sisteminde şekillenmiş insan bilincinin kolay kolay anlayamayacağı, kabul edemeyeceği bir biçimde tartışılıyor cins mücadelesi. İşte yarınki eğitimde de ele alınacak erkek ve estetik konusu da böyle bir eğitim anlayışı içinde ele alınıyor. Eğitim öncesi günlük yaşamda esprilere ve hararetli tartışmalara tanık oluyoruz. Örneğin bu sefer ki konu için çeşitli espriler yapılıyor. En çok dile getirilen şey ise bu iki kavramın nasıl yan yana getirilebileceğine ilişkin yapılan espriler oluyor. “Erkek ve estetik mi?” diyor genç bir erkek gerilla. Duruyor. Yüzünde tuhaf bir ifade oluşuyor. “Yaw heval” diyor. “Tamam, anladık. Bu erkek ya da erkeklik, öldürülmesi gereken bir şey. Adam almış eline kılıcı, silahı ortalığı kan gölüne çevirmiş. Beş bin yıldır uygarlık adı altında yemediği halt kalmamış. Gelmiş gelmiş, bir yerde artık sadece insan türü için değil, bütün doğa için bir tehlike haline gelmiş. Dinozorlaşmış. Tamam, bunların hepsi doğru. Bu yüzden de bu erkek milletini dönüştürmek gerekiyor. Tamam. Bu da anlaşılıyor. Şimdi bu kadar her şeyi bozan ve çirkinleştiren bu erkeği estetik gibi erkek olarak dile getirdiğimizde bile neredeyse kavramı utana-sıkıla ağzımızdan çıktığı, çıktıktan sonra da arkasına bakmadan kaçtığı bir konuyu nasıl yan yana getirip tartışacağız? En iyisi ve en doğrusu bu estetik isini de bozmamak için bayan arkadaşlara havale edelim. Nasıl olsa kabalık bizden, incelik onlardan. Kırıp dökmek, çirkinlik bizden, estetik onlardan soruluyor. Bize kalan ver verebildiğin kadar özeleştiri” diyor. Dönüp bana bakıyor, “Katılmıyor musun heval?” diyor. “Bu tartışmalara fazla katılmadım ama galiba sana katılıyorum. Tarihimiz pek güven verici değil. Bizim orada bir söz var. ‘Pirêze ne paqij e.’ Yani dilimiz kısa. Hem de kısacık. Bir özeleştirilik boyu var. Ötesine geçersek borçlu çıkarız” diyorum. “Way be, ne güzel söyledin” diyor. “Gerçi ben de pek anlamadım ama galiba ben de sana katılıyorum” diyor. Birbirimize katıla katıla gülüyoruz.

Toplumda tabu haline getirilmiş ve dokunulmaz kılınmış erkeklik gibi bir olgunun bu kadar rahat tartışılıp espri konusu yapıldığı başka bir insan topluluğu var mı acaba Ortadoğu`da? Hele hele Kürt toplumu gibi erkek egemenliğinin en kaba biçimiyle yaşandığı ve erkeklik adına en olmadık cinayetlerin işlendiği bir toplumsal gerçeklikten gelen insanların erkekliği bu kadar ciddi bir biçimde eleştirmesi hatta klasik erkeklik anlayışı ile bu rahat alay edebilmesi doğrusu insanı şaşırtıyor. Batı toplumlarında kadın özgürlük mücadelesinin tarihi oldukça

eskilere dayanıyor. Rönesans ile başlayıp 20.yüzyılın başından beri önemli mesafeler kaydetmiş. Dünya çapında kabul gören günleri bile yıllardır kutlanıyor. Mesela 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, önemli bir sembol haline gelmiş. Ama buna rağmen erkek egemenlikli sistem gittikçe daha fazla kendini derinleştirme eğilimi gösteriyor. Kürdistan`da kadın özgürlük mücadelesinin tarihi ise örgütlü anlamda on yılını bile aşamamış ama aldığı sonuçlar ve ulaştığı düzey belki de ilk defa kadının kendi iradesiyle bütün topluma rengini vermeye başladığı, öncülük ettiği bir gerçeği ifade ediyor. Bunların yaratıcısı olan gerçeklik mutlaka araştırılmayı ve anlaşılmayı gerekli kılıyor. Buna dünyanın en zor, en güçlü ve hızlı devrimi deniliyor. Bu mücadele hiç bir toplumsal mücadele ile kıyaslanmayacak zorluklar ve bu zorlukları aşan bir iradeyle gerçekleşti. Bu mücadelenin en zorlu yaşandığı ve en güçlü sonuçların alındığı yer ise hiç kuskusuz dağ ve gerilladır. Kiminle konuşursanız konuşun, gerilla kendisi için en saygın ve sahiplenilmesi gereken değer olarak kadının yarattığı bu düzeyi çekincesiz ve gururla size anlatacaktır. Beritan, Zilan, Sema ve diğer sembol kadın özgürlük militanları en çok gurur duyulan gerçeklikler olarak sahipleniliyor.

Kadın özgürlük mücadelesi, bir cinsin bazı haklarını elde etmek için geliştirdikleri bir mücadelenin çok çok ötesinde anlamlara sahip gerillada. Cins mücadelesi demek, beş bin yıllık kanlı, zulümlü, insanı insana yabancılaştıran erkek egemenlikli bir sistemin aşılmasının anahtarı olarak ele alınıyor. Bunun için de gerilla, 8 Mart`a farklı bir anlam yüklüyor. 8 Mart, bir kadın gününden çok, toplumsal mücadelenin en fazla geliştirildiği hatta bir gerillanın deyimiyle, "Kadından daha fazla erkeğin günü oluyor." Tabi "kadın için mücadele ve kimliğini sahiplenme, erkek için ise özeleştiri ve kendi tarihinin suçlarını ve günahlarını affettirmek için daha fazla mücadele edilmesi gereken bir gün olarak erkek günü olmalıdır" diyor. Bunu söyler söylemez hemen araya 'yaşlı ve tecrübeli' bir diğer gerilla girerek "Yaw heval, sakın bayan arkadaşlar bunu duymasın. Elimizde bir kadın günü var, ne yapıp edip onu da mı elimizden almak istiyorsunuz? derler. Sen daha cevap vermeye fırsat bile bulamadan seni öyle bir mahkum ederler ki zaten erkek olduğunun özeleştirisini veriyorsun ama özeleştiriyle de kurtulamazsın. Bir seferinde benzer bir konuda tartışmıştım da sonunda kendi kendime 'erkek doğacağıma, bir taş olarak doğsaydım keşke' demek zorunda kalmıştım" diyor. genç olan, "Ayıp ediyorsun heval. Bayan arkadaşların yanında kolay kolay pot kırmam. Vallahi her sözümü mili metrik ölçerek söylüyorum. Sen de haklısın. Zaten 8 Mart adı üstünde kadınlar günü ama madem cins mücadelesi toplumsal mücadelenin şifresi ise biz de bir biçimde bunda yerimizi almalıyız diye söylüyorum bunları. Tabi birden bire pat diye 8 Mart Dünya Erkekler Günü`dür dersen başın belaya girer. Onun için demem. Hele hele bayan arkadaşların yanında asla" diyor. Yaşlı olan, "Yine de dikkat et. Yerin kulağı var. Ayrıca dağın gazetecisi var. Vallahi manşetlik olursun" diyerek bana bakıyor. Ben de "Ayıp ediyorsun. Tamam, erkeği biz de öldürmeye çalışıyoruz ama kendi cinsimizi de bu kadar kolay zor durumda bırakmayız" diyorum. Genç olan şüpheli şüpheli bakıyor, "Yok, yok" diyor. "Bu konular öyle haberlik konular değil. Erkeği öldürelim dedik ama bunları birileri duyarsa vallahi rezil oluruz. Öldürelim ama rezil etmeyelim" diyor. Ben "Haklısın" diyorum. Yaşlı olan, kışkırtıcı bir ifade ile bana bakıyor, "Düşünebiliyor musun heval?" diyor. "Bir gazeteci bir yazı yazmış, hem de gerillada. Başlığını da ''8 Mart Dünya Emekçi Erkekler Günü, Kürdistan dağlarında kutlandı' koymuş. Vallahi tiraj rekorlar kırar" diyor. Genç olan tekrar şüpheli bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. Ben 'Hayır!' anlamında kafamı sallıyorum. "Yok yok! Heval Jêhat yazmaz" diyor. Sonra yine şüpheyle bakıyor, "Yazmaz, yazsa bile isim

verecek değil ya!" diyor. Ben bu arada manşetlik haberi kafamda hazırlamış internetle göndermek için yola çıkmışım, Fotoğraf Noktası`na ulaşmışım bile. Galiba isim vermezsem iyi olacak. Yoksa komün tekmilinde başım 'belaya' girebilir. Bunlar genç adamlar. Ne yapacakları belli olmaz diyorum. Yine gülüyoruz. Ama bu sefer şüpheli ve birbirimize katılmaya katılmaya...

İşin esprisi bir yana, gerilla her geçen gün biraz daha kadın rengine bürünüyor. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan`ın geliştirdiği tezlerde toplumsal kurtuluş mücadelesinin öncü gücü misyonu kadına vermiş. Erkek cephesinden esas alınan temel perspektif bu tezlerde kadın aleyhine gelişen iki tarihi cinsel kırılmanın aşılması için **üçüncü cinsel kırılmanın erkek aleyhine geliştirilmesi** oluyor. Erkek bunu yaparken bir taraf olarak davranmak ve düşünmek zorunda. Erkeği kendinde öldürmek toplumsal bir cinsiyet olan erkekliği kadın lehine dönüştürmek esas alınıyor. Bu anlamda cins mücadelesinde toplumsal özgürlükten yana olan her erkek kadının tarafında, yanında kendini tanımlıyor. Bütün tartışmalarda kadın renkli, kadın eksenli, kadın merkezli bir toplum yaratmaktan bahsediliyor. Gerilla gerçeğinde kadın olmanın zorlukları ve bu zorluklar içinde direnen, savaşan, mücadele eden kadının iradesine çok büyük bir saygı var. Bir gerilla, "Heval" diyor. "Dağda yaşamak, savaşmak gerçekten zor. Doğaya, düşmana, iç gericiliklere karşı anı anına bir savaş vermek zorundasın ama bir erkek için bunlar olmayacak şeyler değil. Zaten tarihimiz cins olarak bir yerde savaşlar tarihi. Ama bir kadın için bu koşullarda mücadele etmek gerçekten olağanüstü bir irade gerektiriyor. Her şeye karşı, herkese karşı hatta kendine karşı bile akla hayale gelmeyecek mücadeleler vermek zorundasın. Evinden ilk adımı attığın andan itibaren başlıyor savaş ve hiç bitmiyor. Sırf dağda yaşamak bile kadın için korkunç bir savaşım nedeni. Ayakta kalmak, direnmek, savaşmak hele bir de savaşa öncülük etmek, bu toplumsal gerçeklik içinde tahmin edilemeyecek kadar zor. Sözde biz bu toplumun en ileri insanlarıyız. İdeolojik olarak kadın merkezli bir dünya görüşüne sahibiz. Ama sırf bizim alışkanlıklarımıza karşı verilen mücadele bile destansı ve hayranlık uyandırıcıdır. Ancak yaşayan bilir. Bu yüzden de dünyanın bence en güzel insanı dağda direnen kadın gerillalardır. Yoldaşlarım olduğu için söylemiyorum ama her gün katlandıkları zorluklar ve bu zorluklar karşısında sergiledikleri irade ve mücadelelerine baktıkça hayran kalıyorum. Belki de onlar olmasaydı biz bu kadar çok direnemezdik. En önemlisi de onlar olmasaydı, dağlar bu kadar güzel olmazdı" diyor. Yüzündeki ifadeye bakıyorum. Bu ifadeyi acaba nasıl anlatabilirim diye düşünüyorum. Nazım, "Sen mutluluğun resmini çizebilir misin Abidin?" diyordu. Ben de kendi kendime "Sen yoldaşlık sevgisinin göz bebeklerinde hayranlığa dönüşen parıltılarını yazabilir misin?" diyorum kendime. Sonra da zaten en güzel olan yazılamamış olandır diyorum.

8 Mart yaklaşıyor. Dünyanın her yerinde herkes çok farklı biçimlerde kutlayacak. Yine bir kaç gün gazeteler, televizyonlar kadının ne kadar ezildiğinden ve mücadele etme gereğinden dem vuracaklar. Bir kaç gün sonra her şey yine unutulacak. Filistin`de savaşta oğlunu yitirmiş bir ananın feryadı düşecek yine ekranlara. Tayland`da çocuk yaştaki kızlar turistlere satılmaya devam edilecek. Afrika`da bir ana memesini emen çocuğunun kucağında açlıktan can verdiğini görecek ve yüreği çatlayacak ölümlerden bin beter. İstanbul`da yine Gülbahar Gündüzler tecavüze uğrayacak ve tecavüzcüler erkek egemenlikli sistemin bekçileri yeni yeni terfiler alacaklar. Ve Güney Kürdistan`da Kürt kızları 10 dolara Amerikan askerlerine peşkeş çekilecek. Ve bunlar için kimse kıyamet koparmayacak. Herkes susacak, ortak olacak bir biçimde. Çünkü bu sistem

erkeğin sistemi. Erkeğin sisteminde kadın, ancak alınıp satılan, kullanılıp atılan, her türlü hakarete layık görülen güçsüz, iradesiz bir nesnedir. Yine televizyon izleyeceğiz. Bir reklam çıkacak. Reklamda bir araba satılacak yanında bir kadın fotoğrafıyla. Kadın bu sistemin pazarında meta bile değil, eşantiyon olmaya devam edecek. Ve hiç kimse yadırgamayacak bunu. Hatta param parça edilecek kadın. Her parçası ayrı ayrı kör güdülerimize peşkeş çekilecek. Ve hiç gocunmayacağız. Bir dahaki 8 Mart`a kadar sürecek sistem.

Oysa bir yerlerde, dağların, Zagrosların zirvelerinde, birileri her gün, her an bu çirkinliklere karşı beyinlerinde ve yüreklerinde kıyametler biriktirecekler. Önce kendileri yaşayacak bu kıyameti. 8 Mart bir sembol olarak önemsenecek, kutlanacak. Ama kadın her güne, her an`a biraz daha rengini vererek büyüyecek büyük zorluklar içinde. Ve çirkinleşen dünya karşısında dağlar giderek daha da yükselecek. Zorluklar daha da artacak. Zorluklar içinde mücadele daha da kızışacak. Dağlar kızgın bir güzelliğe bürünmeye devam edecek. Güzellik, gelecek. Zorluklarla gelecek. Zorla gelecek atalarımıza inat. Ve güzellik kesin, kesinlikle kadınla gelecek direniş içinde. Gerilla, "Direnen insan güzeldir" diyor durmadan. "Direnen kadın daha da güzel". Direniyorlar. Ve güzelleşiyorlar. Yarattıkları güzelliklerden gurur duyuyorlar. Başları dik, alınları yıldızlara değecekmiş gibi duruyorlar Zagrosların zirvelerinde.

8 Mart geliyor. Gerillada 8 Mart hazırlıkları yapılıyor. Tüm inisiyatif kadın gerillalarda. Erkekler ise 'emre amade'. Ne görev verilse yok demeyecekler. Büyük bir saygı ve sevgiyle yürütülüyor hazırlıklar. Kadın cephesi zaten kendini yansıtacak. Bir de erkek cephesinden notlar düşmek istedik. Yine bir gece vakti yazıyorum bu yazıyı. Hep merak ediyorlar. Merak ettikleri her şeyi de soruyorlar. "Ne yazıyorsun?" diyor 'komünümüzün' meraklılarından birisi. "8 Mart" diyorum. Gülümsüyor. Hemen anlıyor ne yazdığımı, "Dünya Erkekler Özeleştiri Günü olsun diyorlar dersin" diyor. "Olur" diyorum. "Bir de" diyor. "Özgürlük mücadelesi veren bütün dünya kadınlarına Zagrosların zirvelerinden yoldaşça selamlarımızı yaz" diyor. "Olur" diyorum. "Yarın internet'e gidiyor musun?" diyor. "Evet" diyorum. "Beraber gidelim de Fotoğraf Noktası`nda bir fotoğraf çekelim" diyor. "Tamam" diyorum. Her iki-üç günde bir yazdığım yazıları ve haberleri MHA`ya ulaştırmak için insan boyunu aşan karda bir iki saat yürümek zorundayım. Her seferinde bir-iki arkadaş bana eşlik ediyor. Bir tepeyi çıkıyoruz. Tam zirvede bir boğaz var. Nefes nefese boğaza yetişiyoruz. Ve her seferinde orada bir sigara molası veriyoruz. Ve her sigara molasında o noktada mutlaka fotoğraf çekiyoruz. Bu yüzden gerillalar oraya Fotoğraf Noktası diyorlar. Yarın yine Fotoğraf Noktası`nda sigara içerken Zagrosları seyre dalacağız. Beritan`ı düşüneceğim. Zagrosların zorlu güzeli. Xakûrkê`nin uçurumlarından şebabi zamanlara köprü döşeyen gelini. Zorlu zamanlardan özgürlük sağan Beritan`ı düşüneceğim. Ve bir şiirindeki korkusunu paylaşacağım. *"Hem zerre kadar korkmuyorum ölümden/ Ölmek ağrıma da gitmiyor/ Yanlız işte, al şafaklara bulanmış bu dağlarımızı/ Birlikte seyre dalmadan bir an için bile olsa/ Ölmek istemiyorum hepsi bu"* diyordu. Güzellik paylaşmaktır. Dağda 8 Mart her şeyden daha çok mücadele zorluklarının paylaşılması anlamına geliyor. Güzellikler zorluklar içinde anlam ve güzellik kazanıyor. Zagroslar 8 Mart`ı güzel karşılayacak. Ki yarınlar güzel olsun... Kadınla olsun...

Bir Tecrit Kınaması
Bir İsyanın Habercisi

Unutmuş hallere duman altı ediliyorum
Zorla içirilmek düğümünde bir bocanış
Ürkekleşmekte parmak uçlarım dokunmaya
Hak etmedik
Figanlarım karamsar
Tekrar korkusu salınır
Vedalara
Sen varsın ya
Biliyorum
Aymazca üşüşür hissetmezlik
Sakın ha
Yeter
Kaldıramaz feryat gücüm
Sabrım kaldıramaz
Bir bakarsın ki inmiş beklenmesiz
İner inadına gök kubbe
Çiçek kökleri
Sakın ha
Taşırmayın
Bir şubatı beklemeye
Her şey bahar tadında kalsın
Sana söylüyorum
Kapama kulağını
Güneş yalnızlığıma

Timur fidan

